

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Hawke_Simon-Dark_Sun_01-Zatracenec.pdb

PDB Name: Hawke-Dark Sun1 - Zatratenec

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 20.9.2007

Modification Date: 20.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ZATRACENEC

SIMON HAWKE

NÁVRAT

Společenství v jednom...

Malé dítě - míšenec, které bylo odloženo v Athasianské poušti, je zachráněno putujícím druidem a přineseno do chrámu ve Zvučících horách. Vychováván mystickými kněžkami villichí, je Sorak vzděláván podle Cesty Druidů a Ochránce. Utrpení, kterým prošel na poušti, však způsobilo rozštěpení jeho osobnosti. Stal se "společenstvím v jednom", obýván několika bytostmi, uvězněnými v jednom těle, z nichž každá má svůj vlastní hlas a skryté schopnosti.

Sorak nejenže vede vnitřní boj ve snaze vyřešit konflikt svého nitra, ale začne pátrat po svém původu a hledat mocného kouzelníka, který je znám pouze jako Mudrc a který byl odsouzený k smrti.

DARK SUN and the TSR logo
are trademarks owned by TSR, Inc.
© 1993, 1996 TSR, Inc.

All Rights Reserved.

"Při krvi Githově!" vykřikl jeden z mužů za zdi.

"Cítím pŕlčíka."

Vítr se obrátil, ale Sorak si nemyslel, že by lidé mohli zachytit jeho pach.

"Věděl jsem, že něco vyrušilo crodlu!" zvolal někdo z ostatních.

Za zdi byl slyšet čilý ruch, jak se bandité chápali zbraní. Sorak si uvědomil, že nemá smysl utíkat.

Stezka byla otevřená na obě strany, a tak by se stal snadným terčem pro jejich šípy. Mohli také nasednout na své crodlu a dohonit ho dřív, než by uběhl sto yardů. Nemohl dělat nic jiného, než se jim postavit čelem.

ZATRACENEC

SIMON HAWKE

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT o 1996

This work is protected under international copyright law and the Berne Convention.

Any reproduction or other unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of TSR, Inc.

TRIBE OF ONE TRILOGY

Book One

THE OUTCAST

Cover Art by BROM

Czech translation by JANA BĚLOHLÁVKOVÁ

All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

All TSR characters, character names, and the distinct likenesses thereof are trademarks owned by TSR, Inc.

DARK SUN is a trademark owned by TSR, Inc.

The TSR logo is a trademark owned by TSR, Inc.

© Copyright 1993, 1996 TSR, Inc. All Rights Reserved.

ISBN 80-7174-854-4

Troyi Denningovi

s poděkováním, že mně dovolil vstoupit
a hrát si v jeho vlastním světě

Poděkování

Srdečné díky Robu Kingovi a Jimu Lowderovi za redakční spolupráci, Heather Richards, Megan McDowell, Bruci a Peggy Wileyovým, Rebecce Ford a Danielu Arthurovi za jejich spolehlivou pomoc při ztvárnění knihy, a Pat Connors za pomoc při testování Hawkeho gambitu na skupině nic netušících obětí v Tusconu XIX.

Zvláštní poděkování patří Adele Leone a Richardu Monacovi, kteří mi prokázali neocenitelné služby nad rámec svých povinností, a Robertu M. Powersovi, který mě neustále povzbuzoval tvrzením, že bude hůř.

A zvlášť velký dík patří Bruci Millerovi, který byl tak nesmírně štědrý k tolika přátelům a nechtěl, aby o tom kdokoli věděl. Ale oni to vědí, Bruci, a proto tě tak milují.

Hej, Cheryl? Hugs...

THE TYR VALLEY REGION - OBLAST ÚDOLÍ TYR; Forest Ridge - Hřeben lesů; The Ringing Mtns. - Zvučící hory; The Tyr Valley - Údolí Tyr
Prolog

Když dvojitý měsíc vrhal své přízračné světlo na nekonečnou pustinu, stála Lyra osamocená na vrcholku Dračího zubu a čekala na východ slunce. Vždy jednou za rok, již tisíc let, putovala na vrcholek nejvyšší hory Athasu znovu potvrdit svůj slib a snít sen, který nikdy ve svém životě neuvidí. Tisíc let, pomyslela si, chvějící se ve svém plášti. Pomalu stárnu.

Už se téměř rozednívalo. Brzy vyšlo temné slunce a zářilo jako doutnající uhlík na prachem obtěžkaném oranžovém nebi. Jeho paprsky dopadaly na vyschlou pustinu jako kladivo na kovadlinu. Pouze noc přinesla úlevu od spalujícího vedra. Písek na poušti zchladl, teploty prudce poklesly a vražedné stvůry opustily svá hnízda a doupata, aby se vydaly za svou kořistí. Den přinášel neméně smrtelná nebezpečí. Athas nebyla pohostinná země.

Lyra Al'Kali snila o světě, jaký býval kdysi dávno, před jejím narozením. Během okamžiků před rozbřeskem si představovala, že slunce vychází nad horizont, aby odkrylo svěže zelené pláně rozprostírající se pod ní místo pustých neplodných náhorních planin. Úpatí Zvučících hor bylo porostlé lesy, a ne poseté rozpukanými skalami, a nad zničenou krajinou se místo truchlivého kvílení větru vznášela ptačí píseň. Kdysi býval svět svěží a zelený. Slunce jasně zářilo a planiny Athasu byly plné květů. Ale to bylo před tím, než byla narušena rovnováha přírody těmi, kteří si mysleli, že ji budují, před tím, než se změnila barva slunce, před tím, než byl svět vypleněn nečistými čarami.

Pyreenejové byli nejstarší rasou Athasu, i když se během staletí jejich počet velmi snížil. Připomínali si Zelený věk ve svých legendách, v příbězích, které si, když dospěli a složili slib, předávali z generace na generaci. Už nás mnoho nezbyvá, pomyslela si Lyra. Každý rok, během svého putování, potkávala méně lidí svého kmene. Patřila nyní ke Starším. Byla jedním z nejstarších pyreenejů, kteří zbyli. Naše doba je pryč, přemýšlela. I když naše životy spřádaly běh staletí, nebudeme mít dost času zachránit planetu. Je nás příliš málo a nemůžeme všechno udělat sami.

Každý rok, na výročí složení svého slibu, podnikala Lyra namáhavou cestu na Dračí zub a stoupala na tyčící se hory. Pro kohokoli z. humanoidní rasy Athasu, jakkoli neúnavného, pro lehkonohé elfy i mrštné, svobodně žijící mišence, by byl krkolomný výstup na vrchol hory téměř nemožný, ale Lyra ho nepodnikala ve své lidské podobě. Pouze jednou, když poprvé skládala sliby, provedla výstup, aniž by využila svých schopností se proměnit, a málem za to zaplatila životem. Nyní už nebyla mladá a dokonce v podobě tagstera nebo skalního psa bylo pro ni šplhání obtížné. Přesto se nevzdávala a bude pokračovat tak dlouho, dokud bude dýchat. A až nebude schopna výstupu, raději zemře, když se o něj bude pokoušet.

První kouřově oranžové paprsky slunečního svitu začaly na okraji horizontu zbarvovat nebe. Lyra stála

na větrem ošlehaném vrcholku, s dlouhými bílými vlasy rozevlátými za jejími zády, a pozorovala, jak temné slunce pomalu vychází, aby spalovalo pouštní planinu, která se pod ní rozprostírala. Jako tisíckrát před tím, od té doby co dospěla a začala počítat ubíhající léta, Lyra začala nahlas odříkávat slib do ranního větru.

"Já, Lyra Al'Kali, dcera Tyry Al'Kali ze Zvučících hor, zde tímto skládám slavnostní přísahu a přijímám svůj životní úděl, jako to každý syn a dcera pyreenejů činili přede mnou a budou činit po mně, dokud se zase Athas nestane zelenou zemí. Přisahám, že půjdu Cestou Ochránce a využiji své moci na ochranu a obnovu země a k zneškodnění a zničení nečistých, kteří si vzali její život ku svému zvrácenému prospěchu. Slibuji věrnost Starším a Nejstaršímu ze Starších, Okřídlenému Ch'Aranol, Poslu míru, Učiteli, Ochránci a Drakobijci. Zasvěcuji tímto svůj život a budu následovat jeho vznešenou myšlenku, dávám svou duši do služeb Druidů a ke znovuzrození země. Tak slibuji, tak se staň."

Její slova se ztrácela ve větru, zatímco záře temného slunce zaplavovala pustou krajinu u jejích nohou. Jakoby se všechny naše sny ztrácely v tomto větru, pomyslela si. Možná nikdy nepřijde doba, kdy se Athas opět zazelená, ne dokud panující čarodějové - králové budou naživu a dokud budou vysávat život planety, aby mohli provozovat své čáry. Ne, dokud budou po zemi chodit draci a nechávat ve svých stopách jen pustinu a zkázu. Nejstarší ze Starších přísahal drakům z Athasu smrt, ale samotný se jejich kouzlům nemůže vyrovnat. Dokonce všichni pyreenejové dohromady se jim nemohou postavit. Proto, již tak dlouho, co je Lyra naživu, se Ch'Aranol snaží přemoci draky, kteří kdysi chodili po zemi jako lidé, ale magická moc ochránce nebyla již tak silná jako kouzla nečistých a žádný nečistý nebyl tak mocný jako proměněný drak.

Mnoho dobrodruhů našlo smrt, když se pokoušeli bojovat s draky a mnohem více jich zemře, pokud moc čarodějů - králů poroste. Každý z nich se již vydal na cestu proměn, která je přeměnila v draky. Byl to pomalý a bolestivý proces, vyžadující mocná kouzla a čáry, které vysávaly ze země život a podkopávaly duše nešťastníků, kteří se dostali pod nadvládu čarodějů - králů.

Cesta Ochránce si žádala sebekázeň a čistotu při používání magie, kdy mág čerpal ze své vlastní životní energie nebo si prostě "půjčoval" energii rostlin a země, ale pouze malou část, aby se rostliny mohly opět zotavit a aby země nebyla navždy ponechána pustou v místech, kudy prošel. Naproti tomu nečistí neměli úctu k živým věcem a byli hnáni pouze chtivostí a žádostivostí po moci. Pronášeli zaklínadla, která zabíjela vegetaci všude kolem a nechávala zvířata poraněná a zmítající se na jejich stezkách. Vysávali všechn život půdy tak, že na tom místě již nikdy nic nerostlo. Ani před tím se nečistí nezastavili. S dostatečnou kouzelnou mocí neváhali čerpat sílu z vnímajících živých forem, ať to byli elfové, nebo půlčiči, trpaslíci nebo thri - kreenové nebo kdokoli z humanoidní rasy Athasu, nebo dokonce pyreenejové.

V magii nečistých bylo cosi šíleného, uvažovala Lyra, zvláště v těch vše ničících kouzlech čarodějů - králů, prováděných v touze proměnit se v draky. I kdyby žila dalších tisíc let, nikdy by to nepochopila. Co by z toho měli, získat tak nesmírnou moc, když vše čemu by vládli, by byl neplodný svět, prostý všeho živého. Kam se potom obrátí, hledající to obrovské množství energie, kterou svalnatí draci potřebují k přežití. Vybili by všechny a všechno, a potom, natolik šílenými bytostmi byli, by se obrátili proti sobě navzájem, dokud by nezbyl pouze jeden z nich. Ten by se chopil vlády nad vyschlým povrchem planety. Jak bylo vidět na zničeném povrchu Athasu, poslední zbylý drak by měl pouze krátký čas zadostiučnění s vědomím, že jeho moc je neomezená a svrchovaná - před tím, než by pomalu zemřel hladu.

Jak to, že to nevidí, pomyslela si Lyra, když smutně přehlédla sežehnutou krajinu. Jak to, že nečistí nechápou, kam to všechno povede? Jediné možné vysvětlení bylo, že čarodějové - králové byli šílení, hnáni bláznivou touhou po moci a žijící pouze proto, aby mohli ukojit tuto žádostivost. Jak jejich moc rostla, tak rostly i jejich touhy. Musela zde existovat možnost, jak je zastavit, ale jediný způsob jak toho dosáhnout by bylo zničit je. Ale nečistí jsou schopni nashromáždit sílu mnohem rychleji než ochránci. Žádný obyčejný kouzelník se jim nemůže postavit. Byla zde jediná šance, jediná bytost, která by se jim silou mohla rovnat - avangion.

Na Athasu však nikdy avangion nebyl. Čarodějové a jejich pochopové se o to postarali. Neúnavně štváli a zahubili každého protivníka, ať nečistého nebo ochránce. Navíc zrození avangiona trvalo mnohem déle

než stvoření draka, protože k tomu bylo zapotřebí výhradně ochráncových kouzel. Cesta této proměny byla dlouhá a bolestivá, vyžadující nesobecké zasvěcení a nesmírnou trpělivost. Ano, téměř po tisíci letech tady byla alespoň jiskřička naděje. Avangion byl nyní ve stadiu zrození. Bude to trvat mnoho let, a čarodějové - králové udělají všechno, aby ho vypátrali a zničili, než se proměna naplní. Ale když jejich úsilí ztroskotá a avangion jim unikne, pak se budou draci třást ve svých doupatech strachy.

Ale jaké byly vyhlídky? Než bude dokončen proces zrození avangiona, je více než pravděpodobné, že všichni zbývající čarodějové - králové na sebe vezmou plnou podobu draků, a potom jich bude proti němu velmi mnoho. Ti pyreenejové, kteří přežili, by ochotně zasvětili poslední zbytky svých životů k ochraně avangiona, než bude jeho proměna dokončena, ale nikdo neví, kde hledat tohoto osamělého genia - mága, prodávajícího tuto náročnou proměnu. Možná je to tak lepší, pomyslela si Lyra.

Nemůžeme-li ho najít my, potom jej nenaleznou ani čarodějové - králové. Ale to je neodradí od toho, aby po něm nepátrali. Lyra byla náhle vytržena ze svého snění, když zaslechla zmučený, zoufalý nářek. Pláč dítěte, řekla si, zamrkala překvapením a rychle se rozhlížela kolem dokola. Ale to by bylo úplně nemožné. Dítě nemohlo vylézt na Dračí zub. Možná ji oklamaly rozmarné hrátky větru...

Ale potom si najednou uvědomila, že vlastně neslyšela pláč. Byly to pouze ozvěny, v její vlastní mysli. Byl to psionický nářek volající o pomoc, nesrozumitelný výkřik, plný utrpení. Její celoživotní oddanost a dodržování pravidel psioniky byly zárukou, že se nemohla mylit. Někde bylo dítě v zoufalé situaci, ale to, že se jeho pláč donesl až na vrcholek Dračího zubu znamenalo, že bylo obdařené neuvěřitelnými psionickými schopnostmi. Nikdy předtím se nesetkala s něčím byt' jen trochu podobným, ale rozhodně to nemohla jen tak obejít.

Lyra roztáhla široce paže a začala se otáčet na místě. Jak nabírala na rychlosti, její tvar se rozplýval a stával se stále méně znatelným až do okamžiku, kdy na sebe během několika sekund vzala podobu vzdušného přízraku a jako vířivý kužel větru se odpoutala od země a sklouzla po boční stěně hory směrem k jejímu úpatí. Lyra se obracela za pláčem a snažila se rozpoznat směr, odkud přicházel. Potom jej uslyšela znovu, tentokrát slabší, jakoby povzdech a odevzdání se osudu. Sledovala tento hlas a změnila směr trochu na západ, přímo ke zdroji psionického pláče. Jak se rychle přibližovala, tak se podívovala jeho síle, i ve chvílích, kdy se zdál být nejtíšším. Přeletěla přes kamením poseté úpatí hory a zamířila ven do pouště. Je to možné? Co by mohlo dělat dítě uprostřed noci v této pustině? Možná patřilo ke karavaně, která se dostala do těžkostí. V poušti číhá nebezpečí na každém kroku...

A potom ho uviděla. Když zrakem prozkoumávala poušť, málem jej v rozrušení přehlédla. Nebyla to karavana. Nebyl tu dokonce ani jeden opuštěný vůz, ani putující skupinka. Bylo tam pouze osamocené dítě, nehybně ležící s roztaženými rukama v písku, a vedle něco, co vypadalo jako divoké mládě křížence lvice a tygra, jež se přibližovalo k dítěti, zřejmě s úmyslem jej zabít. Nalezla je právě včas. Stále se točíc, se Lyra snesla k zemi, pustila se směrem k mláděti a snažila se dostat mezi ně a dítě. Přestože sebou trhlo a pokradmu ji pozorovalo, jak se vznáší, nehnulo se mládě od dítěte ležícího na tváři. Tygoni byli psionické šelmy využívající této schopnosti k vystopování kořisti, jako byla tato, ale jejich přirozená loviště bylo horské úpatí a strmé svahy Zvučících hor. To bylo poprvé, co Lyra viděla takového odvážlivce dole na poušti. Domnívala se, že mladý tygrík zaslechl pláč dítěte stejně jako ona, a instinktivně na něj zareagoval. Ještě jednou změnila svůj tvar, tentokrát přijala podobu dospělého tygona a vyslala k mladému tygríkovi myšlenku na psionické úrovni těchto zvířat.

"Maličký. Odejdi."

Náhle pocítila, že malý tygon porozuměl. Odpověď, kterou dostala byla jak výzvou, tak velkým překvapením.

"Ne. Ne kořist. Přítel. Chránit!"

Mladý tygon na výstrahu vycenil tesáky. Lyra nebyla připravená na takovou odezvu. Nejen, že mládě nechtělo dítě roztrhat, ale bylo zcela odhodláno bránit jej proti dospělému tygonu. Lyra se opět vrátila do své humanoidní podoby.

"Klid," řekla nahlas mláděti a současně podporovala svůj hlas uklidňujícími myšlenkami. "Přicházím abych pomohla."

Mládě ji opatrně nechalo přiblížit, ale zůstalo připraveno zaútočit, pokud by udělala sebemenší nepřátelský pohyb. Toto Lyru také překvapilo. Obvykle pro ni nebylo obtížné, díky jejím psionickým

schopnostem, ovládat divoká zvířata, ale i když získala určitou nadřazenost nad mladým tygonem, odmítal se úplně podřítit její vůli. Jeho jedinou myšlenkou bylo ochránit dítě. Pomalu, s očima ostražitě upřenýma na mládě, se Lyra sklonila nad malým tělíčkem a opatrně jej obrátila na záda. Čekalo ji další, ještě větší překvapení. "Copak to tady máme?" řekla.

Dítě na první pohled vypadalo jako člověk. Byl to chlapec, pouze pět nebo šest let starý. Když ho otočila, uviděla zašpičatělé uši a ostře řezané rysy tváře - vystouplé lícní kosti, hranatou čelist přecházející do mírně špičaté brady, úzký, dobře tvarovaný nos nad úzkými rty širokých úst.

Vše nasvědčovalo tomu, že dítě bylo elfem, ale přece nemělo dlouhou, nápadně úzkou postavu jako elf. Jeho údy však měly rozměry lidské a ne elfí. Jeho nohy a paže byly příliš krátké, a uši, i když trošku zašpičatělé, byly příliš malé. Byly stejně veliké jako u lidí, až na ty špičky.

Chlapec měl také některé rysy půlčíka - hluboko posazené oči, hustou hřívu vlasů padající jako vodopád na jeho ramena a jemně obloukovité obočí. Půlčíci měli také špičaté uši, ale dítě bylo příliš velké na to, aby bylo půlčíkem. Bylo to podivné - měl typické rysy jak půlčíků, tak i elfů.

Míšenec, žasla Lyra. Ale elfové a půlčíci byli vrození nepřátelé. A bylo neslýchané, aby se elf spojil s půlčíkem i když, připustila, nevidím důvod, proč by to nebylo možné. Nepochybně ano, neboť shlížela na plod takového spojení. A to vysvětlovalo skutečnost, co dělá dítě samotné v poušti. Lyra cítila, jak se jí stahuje žaludek. On byl zatracen. Takto končí zakázaný svazek, nepochybně byl do této chvíle ukryt a ochraňován svou matkou, ale jak rostl, vyšlo najevo, co byl zač, a ubohý tvoreček byl odnesen a zanechán na poušti, aby zemřel.

Ale dítě mělo zjevně silnou vůli, protože bez cizí pomoci a bez potravy téměř dosáhlo úpatí Zvučících hor. Nejenže bylo obdarováno neuvěřitelnými psionickými schopnostmi, jak byl chlapec mladý a nedotčený, tak byl schopen vyslat svůj úzkostlivý tichý pláč plný hořkosti a zoufalství až na vrcholek Dračího zubu, kde ji zastihl. Málo zralých psioniků, které poznala, i ti kteří studovali pravidla roky, se mu stěží mohli vyrovnat.

Musí ho zachránit. Ještě nebyl mrtvý, ale byl v bezvědomí a velmi slabý. Ten poslední tichý výkřik, byl výkřik jeho mysli ve smrtelném nebezpečí, která kvílela vzteky a zklamáním. Cíl byl v dohledu, ale přesto jej nedosáhla.

"Neboj se, maličký," řekla. "Nezemřeš."

Vyhrabala v písku důlek, zavřela oči a z hloubky svého já načerpala energii potřebnou k vykouzlení vody. Jak se soustředila, voda pomalu bublala do prohlubně, kterou vyhloubila. Ponořila do ní prsty a několika kapkami potřísnila chlapcovy rty. Ty se zachvěly a vyschlý jazyk se pomalu dotýkal drahocenných kapek vody. Opatrně mu prohlížela hlavu... pak náhle prudce ucouvla před tím, co objevila. Když se chlapcovy oči pootevřely a upřeně se na ni zadívaly, potřásla smutně hlavou a řekla: "Ubohý, maličký elfčíku! Co ti jenom udělali?"

o o o

Jedna z mladších kněžek se váhavě blížila k Nejvyšší Paní, jejíž postava se nejasně rýsovala v pozadí, a čekala až je přijme. Starší žena, která cítila její přítomnost, k ní promluvila, aniž by se otočila a pozvedla oči od svého předení.

"Ano, Neelo, co se děje?"

"Má Paní, máme návštěvu, která prosí o audienci. Čeká před Vaší komnatou."

Nejvyšší kněžka se zamračila a zvedla oči.

"Před mou komnatou? Chceš tím říci, že jí byly otevřeny brány? Víš, že nedovolujeme cizincům vstoupit na půdu kláštera, Neelo. Kdo je za to odpovědný?"

"Ale Paní... ona je pyreenejka."

"Aha," odpověděla. "To je jiná věc. Poslové míru Druidů jsou nám vždy vítáni. Řekla ti své jméno?"

"Jmenuje se Lyra Al'Kali, Paní."

"A ty jsi ji nechala čekat?" zvolala Nejvyšší Paní a oči se jí rozšířili úžasem.

"Hloupé děvče! Je jednou ze Starších pyreenejských! Okamžitě ji uveď dál!"

Mladá kněžka váhala - "Paní... je tu s ní ještě někdo..."

"Nu, kdo to je? Rychle!"

"Má s sebou dítě. Chlapce."

"Chlapec? Ve villichském chrámu?" Nejvyšší kněžka se zamyslela.

"To dítě je pyreenej?"

Mladá kněžka si nervózně přejela rty jazykem.

"Ne, Paní... Nevím, kdo to je. Nikdy před tím jsem takové dítě neviděla. A je tam ještě tygon..."

"Tygon!"

"Pouhé mládě, Paní, ale Lyra říká, že nechce dítě opustit, že na něm úplně lpí."

"To je velmi zvláštní," odpověděla jí nejvyšší kněžka. "Uved' Al'Kali, Neelo. Už jsme ji nechali dost dlouho čekat."

Mladá kněžka vyšla z komnaty a za chvíli se vrátila doprovázená Lyrou a malým chlapcem, kterého pyreenejka držela za ruku. Mládě tygona capkalo za nimi a drželo se v blízkosti chlapce. Když se zastavili, lehlo si mládě u chlapcových nohou. Nejvyšší kněžka si nejdříve všimla, jak je chlapec vyhublý a jaký má zvláštní nepřítomný pohled, ale potom najednou pochopila, co měla na mysli Neela, když řekla, že nikdy předtím podobné dítě neviděla. Díky svému životu v ústraní kláštera nemohla Neela znát mnoho z vnějšího světa, ale kněžka ihned poznala, že chlapec je míšenec, což samo o sobě nebylo na Athasu neobvyklé. Avšak chlapec vypadal, že se narodil ze spojení půlčíka a elfa, což bylo neslýchané.

"Mír s tebou, Paní Varanno," pozdravila Lyra.

"Mír tobě, Starší Al'Kali," odpověděla kněžka. "Náš chrám je poctěn tvou návštěvou."

Lyra mírně sklonila hlavu na důkaz toho, že ji těší tato poklona.

"Divíš se, proč jsem s sebou přivedla toto dítě," řekla Lyra. "Vím, že muži do chrámu villich nesmí, pokud nejsou pyreenejové, ale jak vidíš, toto není obyčejný chlapec. Ale raději ti toto nebudu dále vysvětlovat a přenechám to tvým nadpřirozeným schopnostem."

S mírně tajemným výrazem ve tváři pokývala Nejvyšší Paní hlavou a odpověděla: "Dobrá." Potom k dítěti vyslala sotva patrnou psionickou myšlenku. Téměř současně se jí zrychlil dech a rozšířili oči úžasem. Dítě nevykazovalo ani nepatrnou reakci. Vlastně to vypadalo, že nereaguje na nic, ať to bylo cokoli. Jakoby bylo ve stavu amnézie. Ale přesto, když se její mysl setkala s jeho, byla odražena tak hroznou silou, že jí to vzalo dech. Nicméně během tohoto krátkého kontaktu přišla na to, proč k ní pyreenejka dítě přivedla.

"Společenství v jednom?" otázala se tiše v úžasu.

Lyra přikývla. "Určitě jsi cítila jeho skrytou sílu, stejně jako já."

"Ale... tak velkou!" podivila se kněžka. "Nikdy před tím jsem se s podobnou v tak mladém stvoření nesetkala!"

"Já také ne, za všechna ta léta," odpověděla Lyra. "Nyní chápeš proč jsem ti ho přinesla."

"Kde jsi ho našla?"

"V poušti, když se pokoušel dosáhnout úpatí hor," odpověděla Lyra. "Byl zavržen svým kmenem a téměř mrtvý, když jsem na něj narazila. Jeho volání mě zastihlo na vrcholku Dračího zubu."

"Tak daleko?" divila se kněžka. Kroutila hlavou. "A neměl žádnou výchovu?"

"Jak by mohl?" namítla Lyra. "Je mu nejvýše pět, šest let. Donedávna ho ukrývala jeho matka, která věděla, že by snad musel zemřít, kdyby byl prozrazen jeho původ. A v kmeni elfů nebo půlčíků, kterýkoli ho už zatratil, by nedosáhl psionického vzdělání."

"Ne, zřejmě ne," řekla kněžka. "Když pomyslím, že taková neuvěřitelná síla byla málem zničena... nemluvě o té barbarské krutosti ponechat úplně malé dítě takovému osudu. Jeho utrpení muselo způsobit rozštěpení jeho mysli nebo také mohlo posunout kupředu jeho skryté schopnosti. Je to velmi nezvyklé potkat společenství v jednom. Viděla jsem to předtím jen dvakrát, obě byly dívky, narozené jako villich a hrubě zneužity předtím, než byly zatraceny. To je poprvé, kdy se s tím setkávám u chlapce. Chudinka dítě. Když pomyslím na to strašlivé utrpení, jímž muselo projít..."

"Neznám nikoho jiného, kdo by toto pochopil," říkala Lyra. "Měla jsem naději, že i když je to chlapec, budeš souhlasit a poskytneš mu v chrámu přístřeší."

"Samozřejmě," odpověděla nejvyšší kněžka s rozhodným kývnutím hlavy. "Žádný muž nikdy nepřebýval v chrámu villich, ale tentokrát musíme učinit výjimku. Kdo jiný než villich by mohl přijmout a chápat společenství v jednom. A kdo jiný než villich, by mohl správně rozvíjet jeho schopnosti? Smíš ho u nás ponechat a já osobně dohlédnu na jeho péči. Ale... co s tygonem?"

"To zvíře je s ním psionicky spojeno," řekla Lyra. "Je to jeho ochránce. Jeho určitá část s ním komunikuje. Takový svazek je ojedinělý a nesmí být zpřetrhán."

"Ale jak poroste chlapec, poroste i mládě," namítla kněžka. "I mladý tygon je nebezpečný a když dospěje, tak ani já nebudu schopna jej ovládat."

"Pokud nikdo nebude chlapce ohrožovat nebo mu ubližovat, nemusíte se tygona bát," odpověděla Lyra.

"Avšak navrhuji, aby jste se ho nepokoušeli krmit. Nechte ho, ať se v noci toulá volně mimo půdu chrámu, aby si nalovil potravu, jak byl zvyklý. Já se budu ke chlapci vracet a mládě přijme všechny v chrámu jako členy své 'smečky' a bude je ochraňovat jako chlapce."

"Skláním se před tím, jak rozumíš těmto věcem, Starší Al'Kali," řekla nejvyšší kněžka. "Jak se chlapec jmenuje?"

Lyra zavrtěla hlavou. "Nevím. Dokonce nevím, jestli on sám to ví. Od té chvíle co jsem jej našla, nepromluvil ještě ani slovo."

"Měli bychom mu nějak říkat," navrhla kněžka. Na chvíli se zamyslela. "Bude se jmenovat Sorak."

"Elfský výraz pro kočovníka, který putuje stále sám," řekla Lyra s úsměvem. "Zdá se to být vhodné jméno. Ale, vlastně, on už není sám."

Nejvyšší kněžka potřásla hlavou. "Představuje společenství v jednom, Al'Kali. Jedna bytost, která je současně více bytostmi dohromady. A proto se obávám, že bude vždycky sám."

1

Varanna stála venku na balkoně své soukromé komnaty v chrámu a pozorovala Soraka, jak se dole na nádvoří cvičí ve zbrani. Třebaže byly villichy vyučovány hlavně pravidlům psioniky, byly také trénovány v používání nejrůznějších zbraní. Cvičení ve zbrani bylo v klášteře chápáno nejen jako bojové umění, ale i prostředek, který bystří rozum a instinkty. Roky trvající usilovný výcvik v bojových uměních ve spojení s dokonale rozvinutými psionickými schopnostmi činil z villichy bojovnice, které nebylo radno podceňovat. Dokonce i drsný gladiátor by se dvakrát rozmýšlel, než by je napadl.

Když nejvyšší kněžka viděla Sorakovy mrštné a jisté pohyby, představila si malé, vychrtlé dítě, když je Starší Al'Kali poprvé přivedla do chrámu. Od té doby uběhlo deset let a Sorakovi bylo nyní patnáct, šestnáct nebo sedmnáct. Samotný Sorak nevěděl, jak je starý a ani psionika nemohla přesně určit jeho věk. Měl lak úžasnou psionickou obranu, že ani Varanna za ni nemohla proniknout, a to byla jen jedna z potíží, které s mladým elfčkem měla.

Tak za prvé, žádný muž předtím do kláštera nevstoupil. V této izolované svatyni Zvučících hor žilo asi pět set villichy. Služebně starší kněžky a nejvyšší kněžka obývaly klášter samotný, zatímco ostatní společně sdílely obytné prostory na klášterním území za zdmi vlastního kláštera. V kteroukoli dobu chybělo mezi sedmdesáti pěti a jedním stem kněžek, které byly na pouti. To znamenalo, že v klášteře žilo asi čtyři sta žen ve věkovém rozmezí od šesti do šedesáti, nepočítaje nejstarší kněžky. Nejmladší z nich bylo osmdesát pět a nejstarší Varanně bylo přes dvě stě let. Tedy, žily zde všechny tyto ženy a jeden mladý míšenec elfa a půlčika mužského pohlaví.

Byla to nebývalá situace. Kam až paměť sahala, žádný muž na Athasu se nenarodil jako villichy. Villichy byly vždy ženy lidské rasy. Rodily se s darem, někdo by řekl s kletbou, velkého psionického nadání. Kvůli této nebezpečné, ještě nekultivované síle, se téměř všichni lidé villichy stranili. Někdy byly dokonce vyhnány ze svých domovů, i když se to považovalo za zlé znamení. Nebylo to kruté, pomyslela si smutně Varanna, spíše smůla.

Každý si může do určité míry vypěstovat psionické schopnosti, za předpokladu, že je inteligentní, trpělivý a zcela odhodlaný setrvat ve studiu tohoto umění. Většina lidí se rodila se základním potenciálem pro alespoň jednu nadpřirozenou schopnost, obvykle "nеспoutanou", což znamenalo, že nadání se nedalo kontrolovat lidskou vůlí. Mnoho lidí ani nevědělo, že takovéto schopnosti mají. Aby se třeba i podřadnější nadpřirozené nadání plně rozvinulo, žádalo si roky intenzivního cvičení. A i tehdy bylo málo lidí schopno rozvinout svůj talent do takové míry jako villichy. Ty se rodily s plně rozvinutými nadpřirozenými schopnostmi. Ženy narozené jako villichy žily déle než bylo obvyklé pro člověka. Byly vyšší postavy než průměrní lidé, štíhlejší, s delšími údy, spíše jako elfové, i když u elfů byly tyto fyzické znaky ještě patrnější. Villichy měly extrémně světlou kůži, ne úplně jako albíni, ale velmi bledou, takže se na slunci spíše spálily než opálily. Aby se chránily před sluncem, nosily dlouhé vlasy a kdykoli vyšly na

denní světlo, halily se do lehkých plášťů.

Nikdo, jak se zdálo, nevěděl, co bylo příčinou, že se dívky rodily jako villichy. Dítě villichy se obvykle narodilo úplně normálním rodičům. Ti takovou dceru často považovali za prokletí. Nejenže vypadala jinak, podle měřítek mnoha lidí jako příšera, ale byla obdarována plně rozvinutými psionickými schopnostmi. Uměla číst myšlenky svých rodičů a všech jejich přátel i sousedů, kteří přišli na návštěvu. Výsledkem toho bylo, že se její intelekt vyvíjel mnohem rychleji a mnohem dříve než u obyčejných dětí. Ale stejné jako normální děti si musely osvojit základní fyzické pohyby, například před tím než začaly chodit, tak se batolily po zemi, tak děti villichy musely nejprve zvládnout svoje vrozené schopnosti, než je začaly plně ovládat. Malé villichy velice často nevědomky způsobovaly, že věci kolem domu začaly létat zanechávajíc za sebou zkázu a zděšení. Mohly své rodiče a všechny, kteří se nešťastnou náhodou ocitli v jejich blízkosti porazit závanem větru. Dítě villichy, které mělo hlad, často udělalo víc, než že se jen rozplakalo kvůli mléku. Proto rodiče takového dítěte byli často úplně neschopní se o něho starat, a jak rodiče, tak dítě vedli velmi těžký život. Narození villichy bylo velmi nezvyklým jevem, a nebyl zde často nikdo, na koho by se rodiče mohli obrátit se žádostí o pomoc. Pokud bydlel v blízkosti mistr psionik, mohli jít k němu s žádostí o radu, ale on mívával často svoje vlastní studenty, kteří mu na oplátku za jeho výuku sloužili nebo jinak platili za svá studia. Dítě villichy by bylo pro něho nesnesitelným břemenem a ještě by mělo schopnosti, které by konkurovaly jeho vlastním. Někdy dobrosrdečný mistr dítě přijal k sobě alespoň do té doby, než ho této zodpovědnosti zbavila kněžka villichy. Ale většina mistrů prostě odmítla.

Celkem vzato, dívky narozené jako villichy se často stávaly zatracenci. Pokud se jich neujaly putující kněžky, podnikaly nakonec cestu do Zvučících hor samy. Tam, v hlubokém odlehlém údolí, nacházely místo, kde se o jejich talent pečovalo, kde našly vedení a možnost rozvíjet se. Nacházely zde svou vlastní společnost, společnost která se věnovala studiu, disciplíně a rozjímání. Nikdy se nevдалy a neměly děti, neboť se rodily sterilní a mnoho z nich zůstalo v celibátu.

Když nadešel čas, každá kněžka podnikala pouť, aby poznala vnější svět a pátrala po dalších villichy. Tehdy se občas naskytly příležitosti poznat tělesnou rozkoš. Varanna nezakazovala, ani nepodporovala takové chování, protože cítila, že každá z knězek musí mít svobodu a možnost sama se rozhodnout. Ačkoli některé kněžky ze zvědavosti podlehly, většina z těchto žen měla sklon se mužům vyhýbat. Jejich způsob myšlení je prostě nepřitahoval.

Sorak byl jiný. Jeho myšlenky byly absolutně nedosažitelné, dokonce i pro Varannu, která se přes dvě stě let věnovala psionickému umění. Když ostatní poprvé zjistily, že byl do kláštera přijat muž, byly téměř všechny proti. Nejvíce protestovaly nejmladší kněžky, které se hrozily pomyšlení, že v jejich středu je muž, obzvlášť takový, který je dílem elfem a dílem půlčkem.

Muži lidského rodu jsou už tak velmi zlí, prohlašovaly, elfům se nikdy nedá věřit a půlčici jsou divoši, kteří kromě zvířat jedí i lidské maso. Reakce knězek začínaly úžasem a zděšením a končily u zloby, dokonce i strachu. Nikdo z nich doopravdy nechápal, co znamená být společenství v jednom a protože tomu nerozuměly, měly strach. Některé z nich dokonce sestavily delegaci, aby vyjádřily Varanně svůj protest. Taková událost neměla obdoby, protože rozhodnutí nejvyšší kněžky byla vždy bez dotazů přijímána. Ale Varanna neustoupila. Sorak byl mužského pohlaví, nebyl člověkem, ale v každém ohledu se mohl narodit jako villichy.

"Je obdarován obrovským psionickým talentem," vysvětlovala Varanna ostatním. "Nejsilnějším, jaký jsem kdy viděla. Takový talent se musí podporovat a správně vychovávat. On je také zatracenec. Vy všechny víte, co to znamená. Všechny víte, jaký je to pocit, když se vám všichni vyhýbají, odmítají vás a dívají se na vás s nedůvěrou, téměř se strachem. Každá z vás pocítila, jak to bolí, když vás nikdo nechce a když vás nikdo nechápe. Když jste sem poprvé přišly, všem vám bylo poskytnuto přístřeší a všechny jste byly přijaty. Máme to samé odmítnout Sorakovi, jen kvůli tomu, že je mužského pohlaví a napůl elf a půlčik?"

"Ale muži se pouze snaží o to, jak ženám vládnout," namítla jedna z mladých knězek.

"A elfové jsou, jak každý ví, falešní," řekla druhá.

"A půlčici jedí lidské maso," dodala s nechutí další.

"Stejně jako lidé," odpověděla chladně Varanna. "My villichy jsme se dobrovolně zřekly masa, protože si

vážíme ostatních živých stvoření. Elfové lžou, podvádí a kradou, protože tak se žije v jejich společenstvích a zručnost V těchto věcech se tam vysoce hodnotí. Toto ovšem nejsou naše způsoby a ani cesta, kterou půjde Sorak. Přístup mužů k ženám se tvoří ve společnosti, kde vyrůstají. Když se budete chovat k Sorakovi uctivě a přijímat ho jako sobě rovného, bude se k vám chovat stejně."

"Ale i tak. Paní," řekla Kyana, kněžka, která byla vybrána jako mluvčí protestujících, "pouhá přítomnost muže v klášteře bude působit rušivě. Ve skutečnosti není jedním z nás, a nikdy být nemůže, protože se nenarodil jako villichí."

"Ne, nenarodil," souhlasila Varanna. "V určitém směru se od nás liší asi tak, jako my od lidí. Protože jsme se narodily odlišnými, stranili se nás. Máme se nyní k Sorakovi zachovat stejně, jako se jiní zachovali k nám?"

"Nejde o to, jak se k němu máme chovat my. Paní, ale jak se on bude chovat k nám," řekla Kyana. "Je společenství v jednom. Jak mnoho se ví o tak vzácné odchylce? Vy sama, Paní, jste řekla, že jste to viděla předtím pouze dvakrát, a to když jste byla ještě velmi mladá. Nikdo z nás nemá ani potuchy, čeho může být tento elfčík schopný. Jeho mysl není normální. Jak máme vědět, že si na prsou nehřejeme hada?"

"Že nemá normální myšlení?" zeptala se Varanna, opakující Kyanina slova. "Opravdu si to myslíš? Je některá z nás normální? Každá z nás je tady, protože o nás jiní řekli totéž. Nesoudíme lidi podle vzhledu, rodu nebo jejich schopností, ale podle toho, jaké mají srdce. Neodsuzujeme někoho jen proto, že je odlišný. Nebo bereme věci, ve které věříme a které se zde učí, za své jen tehdy, když se nám to hodí? Když se odvrátíme od naší víry v době zkoušky, pak se jí jen vysmíváme. Dále nebudu o této záležitosti diskutovat. Vy samy se rozhodněte. Ale jestli se rozhodnete vyhnat Soraka z kláštera, potom si také budete muset zvolit novou Paní. Slíbila jsem jedné ze Starších pyreenejů, že poskytnu tomuto míšenci přístřeší a že se o něj postarám. Neporuším dané slovo. Když odejde Sorak, tak já též."

To rozhodlo o Sorakově pobytu v klášteře, ale další problémy zůstaly nevyřešené. Sorak dlouhou dobu nemluvil a Varanna si nebyla jista, zdali je to proto, že nezná lidskou řeč, nebo kvůli nervovému šoku, který utrpěl. Varanna nevěděla, zda byl zapuzen elfy, nebo kmenem půlčíků. Nemohla se tedy dobrat toho, jakým jazykem se na něho dříve mluvilo. Potom začal mívát Sorak hrůzné sny a vykřikoval ze spaní. Mluvil převážně jazykem půlčíků, což naznačovalo, že trávil prvních pár let v jejich kmeni, ale tu a tam byla jeho slova elfská.

Když byl vzhůru, tak nemluvil vůbec. Starší Al'Kali udělala velmi mnoho, aby ho dostala z toho zuboženého stavu, v jakém jej našla. Ale on byl stále slabý a jeho síly se vracely jen pomalu. Během prvních pár týdnů jeho pobytu v klášteře bydlel Sorak s Varannou v jejích soukromých komnatách ve chrámu. Její neustálé pokusy prozkoumat jeho mysl se minuly úspěchem. Buď byla bez dlouhých cavyků "vyhozena" nebo měla pocit, jakoby narazila na kamennou zeď. Přesto však ve svém úsilí pokračovala. Když se Sorakovi začaly navracet síly, rozhodla, že pro něj bude nejlepší, začne-li bydlet s ostatními kněžkami. Pomůže mu to lépe se přizpůsobit životu v klášteře a zabráni pomluvám, že je u ní nejoblíbenější. Avšak když přivedla Varanna Soraka do jedné z obytných síní, znovu se strhl poplach. Kněžky neměly své vlastní soukromé pokoje nebo jiné prostory. Spávaly v horním poschodí obytných síní s lůžky seřazenými podél zdi. Dolní místnosti byly zařízeny jako velké společenské prostory, kde mohly pracovat u tkalcovského stavu nebo se věnovat jiným řemeslům nebo vést prostě společenský život. Když Varanna nechala pro Soraka nahoře zřídit lůžko, ostatní ženy, zvláště ty nejmladší, se velmi znepokojily.

"Ale... on tady nemůže spát!" řekla jedna z nich, patnáctiletá dívka, jejíž postel měla sousedit s jeho.

"A pročpak ne?" otázala se Varanna.

"Ale, Paní... jak se mám svlékat?"

"Tak, že přetáhneš své šaty přes hlavu, jak to obvykle děláváš," odpověděla Varanna. "Pokud ovšem neexistuje nějaký nový způsob, o kterém nevím."

"Ale, Paní... chlapec se má dívat?" protestovala mladá kněžka.

"No a co?" opáčila se Varanna netrpělivě. "Stydíš se za své tělo? Nebo se před mužem cítíš bezbranná, když jsi nahá, i před tímto, který je pouhým chlapcem? Pokud ano, tak budeš bezbranná vždycky, protože šaty jsou tou nejubožejší ochranou."

"To... to je neslušné." zajíkla se jiná mladá kněžka.

Varanna zvedla obočí. "Chceš tím říci, že mé konání je nesprávné?"

"Ne... ne. Paní, ale... ale... je to koneckonců muž, a když nás uvidí nahé, bude to v něm vzbuzovat hříšné myšlenky."

"Opravdu?" zeptala se Varanna. "Jakého druhu?"

Kněžka se začervenala. "Však... však víte."

"Ne, nevím. Řekni mi to."

Kněžka se zhluboka nadechla, zatímco ostatní se seskupily kolem, aby slyšely jak odpoví.

"Muži myslí jen na jednu věc, když jde o ženy," řekla.

"Ach, rozumím," odpověděla Varanna. "Jste všechny tak vystrašené a bezbranné, že se bojíte pouhého chlapce?"

"Ne, Paní, samozřejmě že ne, ale..." znovu nabrala dech a odhodlala se dále mluvit. "Způsobí to napětí a neshody."

"Pouze když to dopustíte," odpověděla Varanna. Sorak je jenom dítě. Jeho názory a postoj k těmto věcem není ještě zformován. Když ho přijmete a budete se k němu chovat jako k bratrovi, tak si vás zamiluje a bude vás považovat za své sestry. Když ho budete vychovávat tak, aby respektoval ženy, tak se to naučí. Ale když budete před ním skrývat svá těla jako něco, co je nepřírozeně, potom se stane zvědavým a bude se dívat na nahé ženské tělo jako na zakázané ovoce. A pokud s ním budete zacházet jinak jen proto, že je muž, potom se on sám bude chovat k ženám odlišně, jen proto, že jsou ženského pohlaví. Jestli máte nějaké námitky proti tomu, jak se muži chovají, pak zde máte příležitost, abyste stvořily povahu muže, který se nebude chovat a myslet jako ostatní. A pokud vaše snahy ztroskotají, pak je asi nějaká chyba v tom, jak se chováte a myslíte vy."

"Může si dát svou postel vedle moje. Paní," řekl pevný mladý hlas. "Já nemám strach."

Varanna se obrátila k Ryaně s úsměvem. V šesti letech byla nejmladší kněžkou kláštera a v mnohém se od ostatních lišila. Na rozdíl od ostatních villichí, které se rodily se světlými vlasy a modrými nebo světle šedými očima, Ryaniny vlasy byly úplně bílé a její oči nápadně světle zelené. Měla také běžnější proporce, na dívku byla sice vysoká a štíhlá, ale neměla tak protáhlé údy a krk jako většina villichí. Jen podle jejího zevnějšku bylo těžko říci, jestli je villichí. Narodila se ale s velkým psionickým nadáním a velmi nezávislou povahou, což způsobilo, že byla na svůj věk velice inteligentní. Byla v klášteře o něco méně než rok. Její frustrování a utrápění rodiče byli chudí lidé z Tyru se čtyřmi dalšími dětmi, které se narodily všechny normální. Byli více než šťastní, když se mohli zbavit odpovědnosti starat se o Ryanu, na kterou nestačili.

"Vidíte?" řekla jim Varanna. "Ta nejmladší a nejmenší z vás má nejstatečnější a nejméně bojácné srdce. Všechny byste si měly z Ryany vzít příklad, co znamená být skutečnou, pravou villichí."

Ryanina slova ostatní zahanbila a tak jej zdráhavě přijaly mezi sebe do síně. Jeho postel umístily vedle Ryaniny a od toho dne za něho přijala zodpovědnost jako jeho starší ochraňující sestra, i když oba byli téměř stejně staří. Byla to Ryana, která nosila denně Varanně zprávy o tom, jaké dělá Sorak pokroky a když Sorak poprvé promluvil, bylo to Ryanino jméno, které vyslovil. Ti dva se stali prakticky neodlučitelnými.

Strach ostatních mladých kněží z malého elfčíka mužského pohlaví se ukázal neopodstatněným.

Všechny mu brzy začaly říkat "bratříčku". Mládě tygona přijaly jakoby bylo jejich domácím miláčkem.

To sice tolerovalo jejich péči, ale přece jen zůstalo Sorakovou divokou šelmou. Říkal mu Tigra. V noci ho pouštěli ven, aby si nalovil potravu a krátce před rozedněním jej stráž u brány vždycky slyšela škrabat na těžká dřevěná vrata. Když nebyl venku na lovu, spával u Sorakovy postele nebo za ním neustále chodil, jakoby byl jeho stínem. Jak plynul čas, vyrostl v pořádně velký stín. Sorak také vyrostl.

Když ho Varanna pozorovala, jak cvičí dole na nádvoří, když viděla jeho svalnatou hrud' a potom zbrocené paže, vzpomněla si, jak byl hubený, kost a kůže, když ho Starší Al'Kali poprvé přivedla do chrámu. Vyrostl v krásného, urostlého a velmi přitažlivého mladého muže. Ne, opravila se v duchu, nikoli muže, neboť on koneckonců není člověkem. Tak nebo onak, spojení elfa a půlčika způsobilo, že vypadal skoro jako člověk, kromě špičatých uší, které byly často schované pod jeho hustými, na ramena spadajícími černými vlasy. Byl vysoký bezmála šest stop, a rysy jeho tváře, tak jemné a elfům podobné,

když byl dítětem, byly v dospělosti ostře řezané a velmi nápadné. Avšak neměl žádné, alespoň podle lidských měřítek, přehnané rysy elfů. Jeho uši byly stejně velké a stejně tvarované jako u lidí, až na ostré špičky. Měl hluboce posazené, velmi tmavé oči. Jeho obočí už nebylo tak jemně vyklenuté jako v dětství, ale vysoké a úzké. Jeho nos byl ostrý, téměř orlí, ale ne ošklivý. Měl vyčnívající lící kosti a úzkou tvář. Celkově budil Sorak poněkud divoký, znepokojivý dojem. Měl tvář, které si lidé okamžitě všimnou a zapamatují, stejně tak jako jeho přímý, pronikavý pohled. Jeho pohled nutil člověka, aby se podíval jinam. V jeho pohledu bylo něco, co jej navždy dělalo vyjimečným. Varanna nemohla přesně říci, co to bylo, ale věděla, že si toho nikdo nemůže nepovšimnout. V jeho očích se zračila jakási nespoutanost, která svědčila o zuřící bouři, skryté někde za nimi.

Během let, které prožila, potkala Varanna pouze dvakrát takový neobyčejný jev, který villichi nazývají společenství v jednom. Oba takto postižení lidé byly ženy, obě se narodily jako villichi a obě byly jako děti strašným způsobem zneužity. Tyto dvě kněžky, které Varanna poznala, byly starší kněžky v chrámu, když ona sama byla ještě úplné děvčátko. Obě již dávno zemřely. Varanna už nikdy nezaslechla o dalších. Tento stav byl tak vyjimečný, že jak dalece Varanniny vědomosti sahaly, nikdo na Athasu o něm nevěděl, kromě villichi. Již dlouho měla podezření, že aby se někdo stal společenstvím v jednom, nemusel se narodit jako villichi, ale musel mít nějaké bolestivé a nesnesitelné zážitky v raném stádiu svého života, s jimiž se jeho mladá mysl nemohla vyrovnat. Takto se tedy stalo, že se jeho mladé vědomí rozpadlo v netělesné bytosti.

Nebyla si jista, zda to má co do činění s psionickým nadáním, ale zdálo se, že mezi těmito dvěma skutečnostmi je nějaká vazba. Bylo to jakoby se rozštěpení mysli kompenzovalo novými schopnostmi. Ale co Varanna věděla najisto bylo, že toto rozpolcení mohlo potkat kohokoliv a že mezi normálními lidmi, možná dokonce i mezi ostatními humanoidními druhy, mohly existovat další podobné případy, i když o žádných nikdy neslyšela. Samozřejmě, když nikdo nechápal takovýto stav a dokonce nevěděl, že existuje, musel být posuzován jako šílenství.

Většina lidí, pomyslela si, by to bezpochyby považovala za šílenství, třebaže to nemělo za následek halucinace nebo nesmyslné chování. Sorak vykazoval určitou proměnlivost v chování, která se mohla přičít zdravému rozumu, protože to nebylo chování stejné osoby, ale různých bytostí, které měly společnou tělesnou schránku, ale každá svůj odlišný hlas a charakter. Varanna je brzy odhalila, každou s jinými schopnostmi. Nebyla si jista jejich množstvím. Ze začátku nebylo na Sorakovi nijak viditelně znát, že jsou v něm různé osoby, ale měl určitá období, určité časové úseky, které neuměl vysvětlit a které si nepamatoval. Bylo to, jakoby během těchto okamžiků spal, a přitom se jeho chování nijak zvlášť nezměnilo. Varanna však poznala, že během tohoto období, kdy mu selhávala paměť, ovládla jeho osobu jiná bytost a tak začala bedlivě sledovat změny v jeho chování, které signalizovaly takovýto stav. Tyto změny byly často velmi jemné, ale zřejmé pro každého, kdo Soraka dobře znal. Vypadalo to, jakoby se ostatní bytosti, které přebývaly v jeho mysli, snažily záměrně skrýt svoji existenci. Ale jak Varanna sledovala různé stránky Sorakovy povahy, brzy se je naučila rozeznávat.

První, kterého potkala, se jmenoval Ochránce. Poprvé, kdy s ním vědomě rozmlouvala bylo, když byl Sorak deset nebo jedenáct let starý.

Ze Soraka se stal zvláštní typ žáka, který trápil své učitele. Věděli, že je neobyčejně nadaný, ale nezdálo se, že by se v něm nějak odrazila psionická výchova. Vyrůstal frustrován svými opakovanými chybami, ale nevzdával se. Ať se snažil sebevíc, nebyl schopen zvládnout ani základní psionická cvičení. Tak se vždycky soustředil, že celý zčervenel a na čele mu vystoupily kapky potu, ale nebylo to nic platné. Pak, když byl úplně vyčerpaný a neměl očividně žádnou energii aby pokračoval, náhle úspěšně zvládl svůj úkol, aniž by si to vůbec uvědomoval. Jeho učitelé byli v rozpacích, jak vysvětlit tuto zvláštnost, a tak se Varanna rozhodla prozkoumat to osobně. Vyhledala Soraka a uložila mu lehké cvičení z telekineze. Položila před ním na stůl tři malé míčky a přikázala mu, aby jich silou své vůle zvedl do vzduchu co největší počet. Usilovně se soustředil, ale bez výsledku. Nebyl schopen pohnout ani s jedním. Nakonec to vzdal a zakryl si rukama tvář.

"Nemá to smysl," nešťastně naříkal. "Nedokážu to."

Tři míčky se náhle vznesly a začaly ve vzduchu opisovat půvabné, složité arabesky, jakoby jimi pohazoval neviditelný žonglér.

"Ale ano, Soraku, dokážeš to," řekla Varanna. "Podívej.

A když Sorak vzhlédl, všechny tři míčky spadly na podlahu.

"Vidíš? Dokázal jsi to," řekla Varanna.

Sorak bezmocně vzdychl. "Stalo se to zase," řekl. "Když se snažím, nezvládnou to. Když se přestanu o to pokoušet, tak uspěji, ale nevím jak!"

"Možná, že se prostě snažíš až moc," navrhovala Varanna.

"Ale i když se snažím jen trochu, tak to nedokážu," řekl podrážděně. "Prostě se to děje samo od sebe."

"Níc méně jsi to ty, kdo to dělá," odpověděla Varanna. "Možná ze strachu jsou tvoje schopnosti blokovány a když to ze zoufalství vzdáš, je tato překážka odstraněna a můžeš splnit daný úkol, i když jen na okamžik. Když mi dovolíš prozkoumat tvé myšlenky, možná bych mohla zjistit, kde je problém."

"Nemám nic proti tomu, Paní," ujistil ji Sorak "ale určitá součást mé osoby to nechce dovolit. Nevím proč."

Varanna věděla proč, ale v této chvíli Sorak, jak se zdálo, nevěděl nic o své pravé podstatě, a Varanna si ještě nepřála odkrýt mu oblasti jeho osobnosti, které dosud nebyl připraven prozkoumat.

"Ty víš, Soraku, že se mě nemusíš obávat," řekla.

"Vím," řekl bezmocně. "Nechápu, co to je. Pokaždé, když se snažíme cvičit, jsem k tomu zcela odhodlán, ale presto, určitá část mé osoby má strach a brání se. Dělán co mohu, abych byl vnímavý, ale..." jeho hlas selhal a on bezmocně pokrčil rameny.

Varanna náhle dostala nápad. "Zkusme to stejně jako s míčky. Nesnaž se být přístupný. Prostě to vzdej a uvolni se. Na nic nemysli."

"Dobře." Klesl pomalu na lavici, sklonil hlavu a hluboce vzdychl. Ale než se Varanna pokusila něco prozkoumat, prudce napřimil hlavu a upřeně, s výzvou v očích se na ni zadíval.

"Proč se stále snažíš vetřít se do naší společnosti. Co od nás chceš?"

Varanna si náhle uvědomila, že s ní nemluví Sorak. Alespoň ne ten Sorak, kterého do tohoto okamžiku znala. Hlas byl stejný, ale tón byl zcela odlišný, naléhavější, zralejší, sebevědomější. Také Sorakovo chování se nepatrně změnilo. Výraz jeho těla, který byl často výmluvnější než slova, se stal obranným.

"Kdo jste?" zeptala se něžným hlasem a mírně se naklonila dopředu.

"Můžeš mi říkat Ochránce. Vím, kdo jsi. Jsi Nejvyšší Paní."

"Když víš, kdo jsem, musíš také vědět, že mám v úmyslu pomoci," odpověděla Varanna. "Vám všem," dodala.

"S tímto?" zeptal se Ochránce, když Sorak napřaženou rukou ukázal na popadané míčky. Najednou míčky vyskočily do vzduchu a vznášely se.

"S tímto a jinými věcmi také," odpověděla Varanna.

"Ten chlapec je zmatený," řekl Ochránce. "Jsi příčinou jeho nesnází. Namlouváš mu, že loto dokáže, ale on nemůže. Nemá na to schopnosti."

Varanna náhle porozuměla. "Ale ty ano," řekla s úklonem hlavy. "Nyní to vím."

Míčky ve vzduchu krátce poskakovaly jeden přes druhý a potom s ráumusem spadly na zem. "Není mi to jasné. Nemá to smysl a neslouží to žádné věci."

"Má to smysl a má to svůj účel," suše odporovala Varanna. "Je to cvičení, určené k zdokonalení telekinetických schopností."

"Nepotřebuji taková cvičení," řekl odměřeně Ochránce. "Spolupracuji jen, abych zmenšil chlapcův pocit marnosti, který jsi ty a jiné vyvolaly."

Žádná z kněžek by si netroufla takto mluvit s nejvyšší kněžkou, a Sorak by ji nikdy neoslovil tak vyzývavým tónem. Tehdy si Varanna znovu pomyslela, že s ní nehovoří Sorak. I když měla určitou představu, co to znamená být společenství v jednom, musela si to neustále připomínat.

Tato bytost se zdá být mnohem vyzrálější než Sorak, pomyslela si, sebejistější a určitě bojovnější. A potom náhle, jako úderem blesku pochopila, že to je právě Ochránčova úloha. Samotné jméno ji na to mělo upozornit. V duchu se pokárala, že na to nepřišla hned, ale až když ji šokovalo Ochránčovo zjevení.

"Snažíš se chlapce chránit," řekla. "Já se ho snažím pouze vzdělávat."

"Nemůže se naučit to, co ho vyučuješ," odpověděl Ochránce. "A my ostatní nepotřebujeme takové

učení."

"Potom je vás ve společenství více, kromě tebe samého, kteří mají psionické schopnosti?" otázala se Varanna, záměrně vyzvídající. Zde bylo konečně vysvětlení Sorakovy neschopnosti projevit své psionické síly. Ve skutečnosti je on sám neměl. Měli je jiní členové jeho vnitřního společenství.

"Společenství?" zeptal se Ochránce. "Proč nás tak nazýváš?"

"Je vás mnoho, kteří tvoříte společenství uvnitř jednoho těla," odpověděla Varanna. "Společenství v jednom. Je to velmi vzácné, ale již se o tom slyšelo. Já sama jsem znala dva případy, i když je tomu už velmi dávno. A vy Sorakovi neprospějete, když před ním budete skrývat jeho pravou podstatu. Ví, že je jiný než ostatní, ale ne jen proto, že je míšenec. Je si vědom toho, že vlastní síly nemůže probudit k životu a neví proč. To je to, co jej mate a co mu působí smutek. Nemůžete Soraka ochránit před pravdou o něm samém. Když budete dál setrvávat ve svém úsilí chránit ho, potom mu způsobíte bolest a utrpení."

"Chlapec dost trpěl, když byl opuštěný v poušti," řekl Ochránce. "Ochránili jsme ho před jeho utrpením. Vzdal se již smrti. Dali jsme mu sílu, aby pokračoval."

"Ale existuje určitá hranice, kolik síly mu můžete dát," namítla Varanna. "Přes vaši snahu by chlapec zemřel, kdyby jej pyrenejka nenašla. Přinesla ho sem, abychom mu poskytly přístřeší a vzdělání potřebné k pochopení jeho osobnosti. Až bude znát sebe sama, bude silnější a se správným vzděláním se mu může žít snadněji i s vědomím, co se z něj stalo, a bude moci lépe využít svých schopností. Ve společenství je znásobená síla. Ale dokud budete skrývat před Sorakem pravdu o něm samotném, zůstane slabým."

Ochránce chvíli mlčel a uvažoval o tom, co mu pověděla. Když znovu promluvil, hovořil uvolněnějším tónem, ale stále opatrně.

"Tvá slova jsou moudrá. Ale když jsi celou dobu o nás znala pravdu, mohla jsi Sorakovi říci všechny tyto věci sama. Proč jsi tak neučinila?"

"Protože se mi také jedná o Sorakovo blaho," odpověděla Varanna. "Nejde to, jen tak říci někomu celou pravdu. Musí být na to připraven."

"Možná ten čas už přišel," řekl Ochránce. "Chlapec k tobě cítí velkou náklonnost a úctu. Připrav ho na to, že pozná celou pravdu. Potom mu ji my sami, svým vlastním způsobem, odhalíme."

Následující věc, které si již dříve opakovaně všimla, byl záhadný výraz, s jakým se na ni Sorak zadíval.

"Odpusť, Paní," řekl. "Musel jsem usnout. Měl jsem ten nejpodivuhodnější sen..." To byl začátek Sorakova skutečného probuzení. Varanna mu šetrně sdělila pravdu o jeho osobě, skutečnost, o které neměl do té doby ani potuchy. Jak s ním mluvila, Ochránce mínil Sorakův strach a obavy. V následujících týdnech dovolil Ochránce Sorakovi dozvědět se více o své rozštěpené osobě. Nejprve probíhal tento zvláštní poznávací proces, když Sorak spal a snil. Potom, když mu byly souvislosti jeho stavu bližší, pocítil Sorak přítomnost ostatních součástí své osobnosti, aniž by měl stavy, kdy si nic nepamatoval. Zatímco v jeho těle dominovaly, bylo jeho vědomí utlumeno jen částečně. Byl to pomalý a stále těžko pochopitelný proces.

Od počátku Sorakovy vnitřní cesty sebeobjevování byl Ochránce jeho vůdce a Varanna jeho rádce. Studovala deníky obou kněžek, které byly ve stejné situaci jako Sorak. Trávila v chrámové knihovně celé hodiny a snažila se najít podobnost mezi jejich zážitky a Sorakovými. V určitém ohledu to měl Sorak snadnější, protože osoby jeho vnitřního společenství byly ochotny spolupracovat a nezdálo se, že by mezi nimi byla rivalita. Varanna byla přesvědčena, že to byl výsledek Sorakova utrpení na poušti. Jeho mladá mysl se rozštěpila, protože nebyl schopen snášet bolest a trápení, kterým byl vystaven. Aby přežil v neobydlené athasiánské poušti, musely různorodé součásti spolupracovat.

Každý večer přicházel Sorak do Varanniných komnat, aby prodiskutovali, co mu Ochránce svěřil.

Časem Sorak porozuměl a smířil se se svou situací. Jak roky ubíhaly, naučil se komunikovat se svým vnitřním společenstvím, žít s ním a také mu umožnit, aby působilo skrze něho. Byla to ale cesta, která neměla konce. Jak Varanniny předtuchy, tak vědomosti, které shromáždila z dalších deníků, naznačovaly, že na ně čekají ještě další překvapení. Teprve nedávno došla k závěru, že se Sorak bude muset vydat ještě na jednu cestu, cestu fyzického sebepoznávání, a že k tomu dojde velice brzy.

Obrátila svoji pozornost k hodině bojového výcviku dole na nádvoří, kde byli Sorak a jeho instruktorka zcela ponořeni do cvičení v boji s dřevěnými meči. Tamura byla nejvyšší učitelkou boje ve zbrani v

kláštere a ve věku čtyřiceti tří let byla na villichu ještě poměrně mladá. Byla ve vynikající fyzické kondici a žádná z kněžek se jí nemohla rovnat. Ale Sorak, i když byl ještě jinoch, jí byl skutečně rovnocenným soupeřem. Měl tento zvláštní dar, pomyslela si Varanna. Každá z jeho osobností měla své zvláštní nadání a Sorak byl mistrem v boji s chladnými zbraněmi. Zacházel s mečem a dýkou stejně dobře, jako kterýkoliv přeborník mezi gladiátory a Tamura byla velmi hrdá na svého nejlepšího žáka. Povzbuzovala ho pokřikem při každé dobře vedené ráně. Když je ostatní žáci pozorovali, nikdo se nedíval s takovým obdivem, jako Ryana, která se jediná svou obratností v boji s chladnými zbraněmi mohla rovnat Sorakovi.

Ti dva si byli vždycky nesmírně blízcí, pomyslela si Varanna, ale jak dospívali, Ryanina náklonnost k Sorakovi se stala mnohem silnější. A nebyly to city jaké sestra cítí k bratrovi. Na první pohled na tom není nic špatného, myslela si Varanna. Nebyli pokrevní příbuzní. Ale Sorak byl ve svém jádru velice složitý a Varanna si začala kvůli tomuto novému vývoji dělat starosti.

Ryana byla villichu, ale přece jen člověk, Sorak byl elfčík - možná jediný svého druhu. Pokud by měli strávit zbytek svých dnů v klášteře, nebyl by jejich vztah problémem, ale svět venku by jej stěží přijal. A co víc, Ryana nevěděla, jestli může Sorak plodit děti. Míšenci bývali často sterilní, ale nebylo to pravidlem. Ale jako villichu by Ryana nikdy nemohla dát život dítěti, ať by je Sorak chtěl, nebo ne. Tento teoretický problém nebyl možná tak důležitý, ale byly zde i další, mnohem závažnější.

"Bojuje jako d'ábel," řekla Neela, která se objevila za nejvyšší kněžkou. Stála za ní a pozorovala zápas na nádvoří. "Je ještě mladý, ale už je lepší než Tamura. Možná je čas, aby se stal instruktorem."

Varanna přikývla. "Bojuje opravdu mistrovsky, ale musí se ještě mnoho učit. Možná ne o zbraních, ale o sobě samém, o světě a jeho místě v něm. Myslím, že už s námi dlouho nepobude."

Neela se zamračila. "Zmínil se snad, že chce opustit klášter?"

Varanna zavrtěla hlavou. "Ne. Ještě ne. Ale určitě brzy, Neelo. Cítím to." Povzdychla. "Toto bylo pro něho dobré místo, když vyrůstal, aby se postavil na vlastní nohy, ale nyní musí vykročit na cestu životem a tato cesta jej odvádí od nás pryč."

"Mohl by mít pádný důvod pro to, aby zůstal," řekla Neela.

"Ryanu?" Varanna potřásla hlavou. "Ne, ona nebude dostatečným důvodem."

"Milují se," namítla Neela. "To je přece každému jasné."

Varanna opět zavrtěla hlavou. "O tom, že ho Ryana miluje, se přít nebudu. Ale co se týče Soraka..."

Povzdychla si. "Láska může být obtížná i pro obyčejné lidi. Pro Soraka představuje možná nepřekonatelný problém."

Neela přikývla. "Potom nás musí opustit, a tím se tato věc vyřeší. Ryaně to zlomí srdce. Ale zlomené srdce se dá vyléčit."

Varanna se smutně pousmála. "Řekni mi, Neelo, byla jsi někdy zamilovaná?"

Neela k ní vzhledla s údivem. "Ne, Paní, samozřejmě, že ne."

Varanna přikývla. "Myslela jsem si to."

2

Na nádvoří se rozléhaly rány cvičných dřevěných mečů, jak Sorak a Tamura útočili a zase ustupovali, napodobující složitou choreografii boje. Sorak byl víc než o polovinu mladší než Tamura a přestože právě absolvoval intenzivní trénink, byl stále plný mladistvé energie. Ale Tamura nebyla v žádném případě v nevýhodě. Byla nejvyšší učitelkou bojového umění v klášteře z jednoho prostého důvodu - byla ze všech nejlepší.

Ve věku třiačtyřiceti let byla její tělesná kondice lepší, než u mnoha žen, byť o polovinu mladších, a její pohyby byly stále stejně rychlé. Bojovala v lehkém hábitu, aby ochránila hebkou pleť před sluncem a světlé vlasy měla volně sepnuty za krkem. Sorak, který se během cvičení pořádně zapotil, bojoval po pás svlečený, neboť jeho tmavší pleť byla méně citlivá na sluneční paprsky. Jeho černé vlasy mu volně padaly na ramena a jeho suché lesknoucí se svaly se ostře rýsovaly ve světle. Ryanu rozrušoval pohled na něj.

Léta se na něj dívala jako na bratra, i když nebyli pokrevně spřízněni, ba ani stejné rasy. V poslední době však poznala, že se její city vůči Sorakovi mění. Svoji náklonnost si uvědomovala postupně.

Nezažila tedy okamžik, kdy by se s leknutím přistihla, že po Sorakovi touží. Často přemýšlela o svých citech a postupně si na ně zvykala, ale existovaly určité věci, o kterých se Sorakem nehovořila nikdy. Ale

on musel vědět, co k němu cítí. Byli si příliš blízcí na to, aby o tom nevěděl. Přesto nikdy nic neřekl ani neučil, co by naznačovalo, že její city opětuje.

Všechny ostatní to věděly, tím si Ryana byla jistá. Každý to věděl. Nemohla to skrýt a ani si to nepřála. Řekla si, že na tom co cítí, není nic špatného. Až na nějaké vyjímky, žily kněžky villichí v celibátu, ale to nebylo v důsledku nějakého nařízení, prostě si to vybraly. Byla si jista, že svou láskou k Sorakovi neporušila žádné tabu kláštera. Nicméně, některé z jejích sester se ji pokoušely odradit.

"Zahráváš si s ohněm, Ryano," řekla jí Saleen, když pracovaly u svých stavů. Saleen byla starší, bylo jí skoro dvacet dva, a všimla si Ryany, jak se dívá po Sorakovi, který prošel kolem jejich okna. Šel zrovna za nejvyšší kněžkou s Tigrou, který mu poskakoval u nohou.

"Co tím myslíš?" otázala se Ryana.

"Soraka," odpověděla Saleen. Usmála se. "Viděla jsem tě, jak se na něj díváš. Každý si toho všiml."

"No a co?" zeptala se Ryana vyzývavým tónem. "Chceš tím říci, že je na tom něco špatného?"

"Možná není," odpověděla něžně Saleen, "to já nemohu posoudit, ale myslím, že je to nerozumné."

"Proč, že je elfčík a společenstvím v jednom?" zeptala se Ryana. "To je mi jedno. Na tom nezáleží."

"Ano, ale může na tom záležet jemu," odpověděla Saleen. "Jsi Sorakovi bližší, než kterákoli z nás, ale tvoje blízkost ti brání vidět, co my ostatní vidíme až příliš zřetelně."

"A co by to mělo být?" bránila se.

"Díváš se na Soraka jako se žena dívá na muže, kterého miluje," řekla Saleen. "Sorak se na tebe dívá jako bratr na sestru."

"Ale on není můj bratr," protestovala Ryana.

"Na tom nezáleží, pokud tě on považuje za svou sestru," řekla Saleen. "Kromě toho víš, že milovat Soraka nemůže být nikdy to samé, jako milovat některého jiného muže. Nepředstírám, že jsem světzalá, Ryano, ale z toho, co jsem slyšela, je obtížné i pro dva lidi najít vzájemnou lásku. U Soraka se jedná o více než dva lidi."

"Jsem si toho vědoma," řekla ostře Ryana. "Nejsem hloupá."

"Ne," odpověděla Saleen. "To nikdo netvrdí. Ani já se ti nesnažím říci, že nevíš, o co jde. Ostatní části jeho bytosti promlouvají pouze k tobě a k Nejvyšší Paní. Ostatní z nás nemají tuto výsadu. Ale to ještě neznamená, že všechny Sorakovy vnitřní aspekty k tobě cítí lásku. Nestačí, že miluješ všechny bytosti v Sorakovi. Celý Sorak musí milovat také tebe. A i kdyby toho byli všichni v Sorakovi schopni, kam to povede? Kam to může vést. Villichí se nevdávají. Neberou si své partnery za manžely."

"Nevím o žádném nařízení, které to zakazuje," řekla Ryana.

"Zapomněla jsi na svůj slib? ...věnovat celé své srdce sesterstvu, věnovat veškerou svou energii vzdělávání se v oboru, který všechny považujeme za správný, pátrat po podobných případech jako jsme my a poskytnout jim pomoc a střechu nad hlavou, zachovat si navzájem věrnost navzdory osobním tužbám a materiálnímu blahu! To jsi slíbila, Ryano."

"Ale není tam nic, co by zakazovalo sňatek nebo partnera," řekla Ryana.

"Možná jsi to tak pochopila," řekla Saleen, "ale pochybuji, že by s tím naše Nejvyšší Paní souhlasila. Vzpomeň si, že po Sorakovi nikdy nikdo nechtěl, aby skládal slib, protože není villichí. A už není dítětem. Je už téměř dospělý muž. Naše místo je zde v klášteře, mezi sestrami. Sorak je muž - zčásti elf, zčásti půlčík. Elfové jsou praví kočovníci a půlčíci něco podobného. Mají to v krvi, on to má v krvi. Skutečně věříš, že by Sorak mohl být šťastný, kdyby zde strávil zbytek svého života? Jestli se rozhodne odejít, Ryano, nic mu v tom nebude bránit. Ale ty jsi složila slib."

Ryana pocítila v srdci prázdnotu. "Nikdy nemluvil o tom, že by odešel z kláštera. Ani v nejmenším nenaznačil přání, že chce odejít."

"Možná proto, že ještě nenastal ten pravý čas," řekla Saleen. "Nebo proto, že ví o tvých citech a záměrně to odkládá. Přišel k nám napůl mrtvý, slabý na těle i na duchu. Nyní je silný po obou stránkách a plný života. Už nepotřebuje klášter, Ryano. Už nás přerostl a ty jsi jediná, která to nevidí nebo nechce vidět. Dřív nebo později musí odejít a najít si svoji vlastní cestu životem. Co potom budeš dělat?"

Ryana nevěděla, co by dělala. O možnosti, že by Sorak odešel z kláštera nikdy neuvažovala, možná proto, jak naznačovala Saleen, že se toho bála. Předpokládala, že ona a Sorak zůstanou navždy spolu. Ale, co když má Saleen pravdu? Myšlenka že by ho ztratila, byla víc, než mohla unést. Od tohoto

rozhovoru ji neustále pronásledovala nejistota. A nebyla to pouze Saleen, kdo ji nabádal k opatrnosti. Zpočátku si snažila namluvit, že ostatní prostě žárlí, nebo se jinak hrozí představy, že by se ona a Sorak stali milenci, ale nemohla klamat sama sebe. Věděla, že sestry o ni mají starost, stejně jako o Soraka, a že mají na mysli jen její dobro. Ale co cítil Sorak?

Navenek se jejich vztah nezměnil. Dávala mu pokaždé možnost, aby se vyjádřil a dal najevo, jestli cítí to samé, ale on si, jak se zdálo, její snahy dát jejich vztahu nový, důvěrnější směr nepovšiml. Možná, pomyslela si Ryana, jsem se nevyjádřila dost jasně. Muži, jak jí bylo řečeno, nebyli příliš chápaví. Ale to neplatilo o Sorakovi. Byl nesmírně vnímavý, a měl velkou schopnost intuice. Možná, přemýšlela, čeká, až já udělám první krok, až se otevřeně přiznám ke svým citům. Ale na druhé straně, co když nesdílí moji náklonnost. Buď a nebo, stejně tu nejistotu už déle nemůže snášet.

"Stačí!" zvolala Tamura, zvedající ruku a sklánějící dřevěný meč. Oba, ona i Sorak zhluboka dýchali vyčerpáním. Nikomu se nepodařilo zasadit rozhodující úder. Tamura se smála. "Věděla jsem, že tento den jednou přijde," řekla. "Jsme si rovni. Nezbyvá už nic, co bych tě mohla naučit."

"Je velmi těžké tomu uvěřit, Sestro," odpověděl Sorak. "Vždycky předtím jsi mě porazila. Měl jsem dnes prostě štěstí."

Tamura zavrtěla hlavou. "Ne, Soraku, když jsme několikrát předtím měřili naše síly, byla jsem to já, kdo měl štěstí. Nic jsem si nenechala pro sebe a ty jsi se naučil to nejlepší, co jsi mohl. Žák je nyní mistrem. Jsem na tebe velmi hrdá."

Sorak sklonil hlavu. "Je to od tebe, sestro Tamuro, velká pochvala, které nejsem hoden."

"Ale ano, jsi," řekla Tamura a poklepala ho na ramenou. "Pro učitele není lepší odměny, než když ho jeho žák předčí."

"Ale, já nejsem lepší než ty, Sestro," protestoval Sorak. "Zápas byl nanejvýš nerozhodně."

"Jen proto, že jsem to skončila," řekla s úsměvem. Pamatuji si všechny ty žertovné rány, které jsem ti uštědřila, když jsi se učil, a nechtěla bych, aby jsi mně to oplatil!"

Ostatní se smály. Nejednou ucítily na vlastní kůži ránu Tamurina dřevěného meče a pomyšlení, že by se jí vrátily její vlastní kousky, je rozveselilo.

"Dnešní lekce skončila," prohlásila Tamura. "Můžete se jít všichni vykoupat."

Ostatní žákyně zavýskly a utíkaly, aby odložily své cvičné meče dříve, než se jako o závod rozběhnou k zastíněnému jezírku. Ryana ještě zůstala, aby počkala na Soraka.

"Vy dva jste nejlepší žáci, které jsem kdy měla," řekla jim Tamura. "Oba můžete nyní převzít výcvik ostatních."

"Jsi příliš laskavá, Sestro," řekla Ryana. "Sorak je stále lepší než já."

"Ano, ale ne o moc," souhlasila Tamura. "Má zvláštní dar. Meč se stal jeho součástí. Je rozený bojovník."

"Nezdálo se mi, že si to myslíš, když jsem se začal u tebe učit," řekl Sorak s úsměvem.

"Ne, ale věděla jsem to už tenkrát. Proto jsem byla na tebe mnohem tvrdší než na kohokoliv jiného."

Myslel jsi, že je to kvůli tornu, že jsi muž, ale ve skutečnosti jsem z tebe chtěla dostat všechny tvé schopnosti. A co se týče tebe, má malá sestřičko," dodala, obracejíc se k Ryaně s úsměvem, "celou dobu jsem věděla, že máš na mě vztek, protože jsi myslela, že jsem nespravedlivá k Sorakovi. Proto jsi celá ta léta pracovala dvakrát usilovněji, než kterákoli z ostatních. Víím, že jsi mi chtěla vrátit všechny ty Sorakovy modřiny, a také své vlastní."

Ryana se začervenala. "To je pravda, musím to přiznat. Byly okamžiky, kdy jsem tě téměř nenáviděla. Ale už tomu tak není," rychle dodala.

"Ale bylo to k něčemu dobré," řekla Tamura a natáhla ruku, aby jí žertem pocuchala vlasy, "protože jsi dosáhla stupně, kdy můžeš být nebezpečná. Myslím, že je na čase, aby jste vy dva převzali výcvik novic. Myslím, že zjistíte, jako já, že je vyučování prospěšné. A teď jděte a přidejte se k ostatním nebo na vás budeme muset čekat s večeří."

Ryana a Sorak odešli, aby sklidili své cvičné meče, a polom sestupovali společně k bráně, která vedla k malému jezírku. Nedaleko vstupu do kláštera vyvěral ze skal tenký pramínek, a v kaskádách padal dolů. Pod vodopádem se vytvořilo jezírko. Když se Sorak a Ryana blížili, slyšeli, jak si ostatní užívají osvěžující ledové vody v tůni.

"Půjdeme tudy Soraku," řekla Ryana a kývla směrem k chodníku, který vedl pryč od tůně, dál k místu,

kde voda proudila přes velké balvany. "Nemám náladu cákal se a prát se s ostatními. Mám chuť si prostě lehnout na záda a nechat se omývat vodou."

"Dobrý nápad," řekl Sorak. "Také nemám sílu dovádět s ostatními. Jsem celý bolavý. Tamura mě dnes úplně vyčerpala."

"O nic méně, než ty ji," odpověděla Ryana s úsměvem. "Byla jsem na tebe tak hrdá, když řekla, že jsi nejlepší žák, jakého kdy měla."

"Řekla, že my oba jsme nejlepší žáci, jaké kdy měla," opravil ji Sorak. "Skutečně jsi jí chtěla oplatit všechny mé modřiny?"

Ryana se usmála. "A také moje. Ale myslela jsem, že s tebou tak špatně zacházela proto, že jsi muž. A pořád jsem se domnívala, že je proti tvé přítomnosti mezi námi. Nyní však vím, že tomu tak není."

"Ano, byly tady některé, které byly proti tornu, abych zde byl, aspoň ze začátku," řekl Sorak.

"Já vím. Pamatuji si to. Ale dokázal jsi jim, že to bylo nesprávné a získal jsi mezi nimi své místo."

"Nikdy by se mi to bez tebe nepovedlo," řekl Sorak.

"Jsme dobrý tým," řekla.

Sorak na to neodpověděl a Ryana opět pocítila nejistotu. Chvíli šli potichu, dokud nedorazili ke břehu.

Sorak skočil do vody, aniž by se zdržoval vyzouváním vysokých mokasínů nebo svlékáním kožených kalhot. Lehl si na plochý balvan, ponořil hlavu do vody a máčel si vlasy. "Ahhh, to je příjemné!" řekl.

Ryana ho chvíli pozorovala, pak si svlékla šaty, rozvázala mokasíny a rozepla kožený řemínek, který ji vzadu spínal její dlouhé, bílé vlasy. Viděli se se Sorakem nazí mnohokrát, ale náhle se cítila nesvá.

Přebrodila a sedla si na skálu vedle něho. Posunul se, aby jí udělal místo. Nyní je vhodný okamžik, pomyslela si. Jestli se ho nezeptá teď, tak si nebude jistá, zda v budoucnu kdy najde odvalu.

"Soraku... chtěla jsem se tě na něco zeptat," začala váhavě. Nevěděla, jak to vyslovit. Bylo to poprvé, kdy si připadala neobratná, když chtěla vyjádřit, co cítí.

"Vím, na co se chceš zeptat," řekl Sorak dřív, než stačila pokračovat. Zvedl se a zadíval se na ni. "Vím to už delší dobu."

"A přesto jsi nic neřekl." Pocítila najednou sucho v ústech a tíhu na prsou. "Proč?"

Sorak odvrátil pohled. "Protože jsem bojoval sám se sebou," řekl. "Věděl jsem, že tato chvíle přijde a přece jsem se jí obával."

Ryana měla pocit, jako by stála na kraji propasti. Ta poslední slova vyjádřila všechno. "Nemusíš pokračovat," řekla energicky. Dívala se jinam a zkousla spodní ret, aby se jí netrásl. "Prostě jsem... jenom doufala..."

"Ryano, stojím o tebe," řekl Sorak, "ale nemůžeme pro sebe znamenat víc, než teď." Vzdychl. "Mohl bych tě považovat za svou milenkou nebo ženu, ale Ochránce, ten ne."

"Ale... proč? Pokaždé, když jsem s Ochráncem mluvila, nikdy nedal najevo nelibost. Co má proti mně?"

"Ryano..." řekl tiše Sorak, "Ochránce je žena."

Po té zprávě na něho zůstala hleděl, jakoby do ní uhořel blesk. "Cože? Ale, on nikdy... Chci říci, nikdy jsi mi to neřekl..." selhal jí hlas a celá zmatená kroutila hlavou. "Ochránce je žena?"

"Ano."

"Ale... jak je to možné?"

"Nevím, Ryano," řekl Sorak bezmocně. "Dokonce po tolika letech je toho mnoho, čemu úplně nerozumím. Nevzpomínám si na svoje dětství. Moje dětská léta, to je období, než jsem byl odložen v poušti. Nejvyšší kněžka si myslí, že Ochránce je ženského rodu, protože má matka byla mým prvním ochráncem. Možná, poté, co jsem byl vypuzen ze svého kmene, se v mojí mysli nějakým způsobem vytvořila bytost, která převzala tuto úlohu. Ale neexistuje způsob, jak se najisto dozvědět, proč a jak k tomu došlo. Prostě se tak stalo. Ochránce je ženou. A není sám. Nejméně další dvě součásti mé osoby jsou také ženského pohlaví. Pokud vím, mohou tam být i další, o kterých ještě nevím. Možná způsob, jakým jsem byl vychováván, s tím má také něco společného. Koneckonců jsem byl celý život obklopen ženami. Nikdy jsem neznal jiného muže, a ani jsem žádného neviděl."

Ryana byla úplně zmatená. "Ale... ty jsi muž! Jak může být část tvé osoby ženského pohlaví? To nedává smysl!"

"Nejvyšší Paní tvrdí, že my všichni v sobě máme mužské a ženské stránky," odpověděl Sorak. "V mém

případě mají tyto stránky svoji vlastní identitu. Jsou to různí lidé. Tělo, které společně obýváme, je tělo muže, a já, Sorak, jsem muž, ale Ochránce se narodil jako žena. Stejně tak Kivara a Strážkyně."

Ryana na něho zůstala celá ušaslá zírat. "Kivara? Strážkyně? Kdo to je? Nic o nich nevím! Celá ta léta jsi se o nich nezmínil!"

"A nezmínil bych se o nich ani teď, kdyby si nemyslely, že je to v tomto případě důležité," odpověděl Sorak.

Ryana najednou pocítila hněv. "Po tolika letech, co se známe, po tom, co pro sebe znamenáme... jak jsi to přede mnou mohl tajit!"

"Já jsem to před tebou nemohl zatajit, ale ony mohly a také to dělaly," zvedl ruce a přitiskl si prsty na spánky. Ryana věděla, že jedna z jeho bytostí se snaží dostat z nitra na povrch, ale že Sorak bojuje, aby získal zpátky kontrolu nad sebou samým. Způsobovalo mu to strašné bolesti hlavy. Ryana už dlouho neviděla takový vnitřní zápas.

"Jak bych ti to jen mohl vysvětlit?" řekl zmučeně. "Známe se navzájem už deset let, a přece jsi úplně nepochopila, co znamená být společenství v jednom. Prostě to nechápeš. Možná nikdy nebudeš."

"Jak jenom můžeš něco takového říct?" zaútočila na něho. Byla zraněna a rozhněvána. "Byla jsem první, kdo s tebou mluvil. První, kdo ti podal ruku v přátelství a deset let jsme si byli tak blízcí, jak si jen dva lidé mohou být. Doufala jsem, že se můžeme ještě více sblížit, ale nyní... Velký draku! Nyní nevím, co si mám myslet!"

Vzal ji za ruce. "Ryano..." snažila se mu vytrhnout, ale on ji držel pevně. "Ne, Ryano, poslouvej. Prosím. Nemůžu za to, jaký jsem. Já, Sorak, mohu ovládat jen své vlastní myšlenky a činy. Ti ostatní, se kterými mám společné tělo, mohou uvažovat způsobem, jakým se jim zlíbí a dělat, co chtějí. Já v tobě mohu vidět laskavou, citlivou, inteligentní, krásnou mladou ženu, po které toužím. Ale Ochránkyně, Kivara a Strážkyně nejsou schopny toužit po ženě. No, vlastně Kivara je trochu zvědavá, ale Strážkyně a Ochránkyně odmítly myšlenku, že by jsme se stali milenci. Nemohou to dovolit." Stiskl si rukama hlavu a ucukl bolestí. "Ne, nechte mě to dokončit!" Potom náhle svěsil ruce a dostal chladný, vyrovnaný výraz. Už to nebyl Sorak. "Nebudeme pokračovat v tomto rozhovoru," řekla suše Ochránkyně. "Působí to Sorakovi bolest."

"K čertu s vámi," řekla Ryana. "Jak nám můžete něco takového udělat? Nikdy jste mi neřekly, že jste ženského pohlaví."

"Nikdy jsi se neptala," odpověděla Ochránkyně.

"Jak jsem mohla vědět, že se mám zeptat? Kdykoli jste se mnou mluvily, tak mužským hlasem, stejně jako nyní!"

"Není to moje chyba, že přebývám v těle muže," odpověděla Ochránkyně. "Kdybych si mohla vybrat, tak by to nebyla moje volba. Ale musela jsem se s tím smířit a ty se s tím budeš muset také vyrovnat."

"To je směšné!" vykřikla Ryana. "Sorak je muž!"

"Ne, jen vypadá jako muž," odpověděla klidně Ochránkyně. "Ve skutečnosti je míšenec elfa a půlčíka. Nemůže být mužem, protože není člověk. Nebo jsi na to ve své sobecké touze zapomněla, stejně jako jsi zapomněla na to, co potřebuje a na jeho city?"

Ryana instinktivně zareagovala a dala Ochránkyni políček, ale zároveň i Sorakovi a náhle si uvědomila, co provedla. Zakryla si rukou ústa a klesla na kolena. Překvapením se jí rozšířily oči. "Co jsem to jen provedla? Soraku..."

"Sorak tě chápe a odpouští ti," řekla Ochránkyně. "A pro jeho dobro se ti také pokusím odpustit. Ale chováš se jako bláznivá, bezohledná děvče, které se zlobí, že není po jeho. Působíš Sorakovi jen bolest. Je to skutečně to, po čem toužíš?"

Ryaniny oči se zalily slzami. "Ne," odpověděla tichým hlasem. Zavrtěla hlavou. "Ne, to je ta poslední věc, kterou bych si přála." Vzdechla a potom se náhle zvedla a brodila se ke břehu, kde odložila své roucho a mokašiny. Aniž by se zdržovala s oblékáním, chňapla po nich a utíkala zpátky ke klášteru.

Klopýtala po chodníku, protože pro pláč neviděla na cestu. Proklínala se. Byla rozzlobená, pokořená a cítila se tak bídne, jako nikdy předtím. Uvnitř se zmítala v bouři protichůdných pocitů. Utíkala, jako by jim chtěla uniknout. Když byla tak v půli cesty, klesla na kolena a bezmocně bušila pěstmi do země, vzlykajíc bolestí i zlostí.

Blázne, blázne, vyčítala si. Proč, proč jsem jen nedala na rady ostatních. Chtěly mě pouze varovat, chránit mě... A náhle ji napadlo, že ji chtěly chránit, stejně jako Ochránkyně Soraka. Ale před Čím? Před její láskou? Před jejími city? Nebyla to Ochránkyně, kdo byl krutý a sobecký. Deset let, pomyslela si s hořkostí v srdci, deset let se známe a on mi to nikdy neřekl. Ony mi to nikdy neřekly. Nedovolily mu to. A potom se její lítost a zoufalství obrátily k Sorakovi.

Řekl jí, že o ni stojí, že se s tím potýkal, ale že nemůže jít proti své vlastní přirozenosti. Jaké to pro něho musí být, pomyslela si sklíčeně. Řekl, že tomu nerozumím. Měl pravdu. Jak bych jen mohla? Jak bych jen mohla vědět, jaké to je, dělit se o jedno tělo s jinými bytostmi, které myslí a cítí po svém? Nebyla to jeho chyba. Nevybral si to, ale bylo to jeho prokletí, se kterým byl odsouzen žít pravděpodobně do konce svého života. A tím, že mu odkryla své city, stav věcí ještě zhoršila.

Oh, Soraku, pomyslela si, co jsem ti to jenom provedla? Jak klečela na zemi a vzlykala, dolehly k ní hlasy kněžek, které skotačily v nedalekém jezírku. Smály se, jakoby neměly na tomto světě žádnou starost. Proč nemohla být jako ony? Netrpěly nepřítomností mužů ve svém životě. Byly ochotné přijmout Soraka jako bratra. Proč to nestačilo jí? Možná nic nevěděly o lásce, ale jestli toto byla láska, tak si z celého srdce přála, aby zůstaly v nevědomosti.

Usilovně se snažila vzpamatovat. Nechtěla, aby ji ty druhé viděly v takovém stavu. Co se stalo mezi ní a Sorakem se jich netýkalo. Vstala, oblékla si šaty a mokašiny a potom si setřela z očí slzy. Ochránkyně měla pravdu, pomyslela si. Musí se s tím prostě vyrovnat. Jak to dokáže, nevěděla, ale nějakým způsobem musí, nebo její přítomnost jim bude oběma působit jen další bolest. Zhluboka se nadechla, pokoušela se vzpamatovat a pomalu kráčela ke klášterním branám. Nabízela se pouze jedna věc, kterou nyní musela učinit. Pro Soraka bude lepší, když ji nějakou dobu neuvidí. Ona také potřebovala čas, kdy bude bez něho, aby vyřešila určité věci.

Možná, pomyslela si, nebudou už nikdy schopni znamenat pro sebe to, co dřív. Toto pomyšlení bylo ještě nesnesitelnější než myšlenka, že nemůže Soraka milovat. Vlastně, zamyslela se, mohu jej milovat. Jenom ho nemohu skutečně vlastnit, nebo mu ve skutečnosti patřit, jako je tomu u normálních lidí. Jestli osoby ženského pohlaví, které jsou jeho součástí, mu brání milovat se s ní, tak mu také zabrání milovat se s jinou ženou. V tomto směru by byl Sorak skoro jako většina villichů. Zůstane žít v celibátu. Ne ze své vlastní vůle, ale z nutnosti. Takto bude možná jejich láska ještě čistější. Ví, že to nebude snadné. Bude určitou dobu trvat, než poručí své mysli přijmout toto předsevzetí, stejně jako trvalo, než si uvědomila, co vlastně k Sorakovi cítí. Možná neměla právo dělat si naděje, myslet jen na svoje touhy. Nyní si uvědomila, co tím chtěla Saleen říci, když se zmínila o slibu, který všechny složily.

"...nade všechny osobní touhy a tělesné blaho," řekla si s hořkou ironií v srdci. Byla pouhé dítě, když skládala sliby. Co věděla o jejich pravém významu? Bylo to všechno strašlivě nespravedlivé. Otázkou bylo, co se stane teď? Ani ona, ani Sorak nemohou nikdy zapomenout, co se mezi nimi přihodilo.

"Villich se nevdávají," řekla Saleen. "Nemáme manžele." Ryana se domnívala, že může být jiná. Bylo to prokletí být jiná. Poznala to na vlastní kůži už jedenkrát, v dětství, a teď, protože na to zapomněla, musela tuto bolestivou zkušenost zažít ještě jednou.

3

"Nebyl důvod, abys zasahovala. Tím, že ses do toho míchala, jsi situaci ještě zhoršila."

"Jen jsem tě chtěla chránit před..."

"Nežádám po tobě ochranu ani před Ryanou, ani před svými vlastními city!"

Kdyby tam byli cizí lidé a sledovali tento rozhovor, nepochybně by dospěli k závěru, že je Sorak šílený. Viděli by Soraka sedícího na velkém plochem skalisku uprostřed vody, zjevně rozmlouvajícího sama se sebou. Slyšeli by, co Sorak říká, protože mluvil nahlas, ale neviděli by posluchače. Slova Ochránkyně nebyla slyšet, protože zněla pouze v Sorakově nitru. Sorak dovedl rozmlouvat s ostatními bytostmi svého těla, aniž by mluvil nahlas, ale nyní byl velmi rozzloben a cítil, že kdyby se snažil všechno v sobě zadržet, musel by puknout.

"Ta dívka byla tvrdohlavá a sobecká," řekla Ochránkyně. "Nedala na tvá slova. Ani se nesnažila porozumět. Myslela jen na své tužby."

"Byla zmatená," řekl Sorak. "A byla rozzlobená, protože si myslela, že jsem jí zatajoval určité věci. Způsob, jakým jsi s ní mluvila, byl zbytečně hrubý a krutý. Byla vždy naším přítelem. A víc než jen

přítelem. Starala se o nás, když jiné odmítly."

"Pečovala o nás Nejvyšší Paní."

"Ano, Paní se o nás starala, ale to nebylo to samé. Rozpoznala naše schopnosti a naši situaci a cítila se povinná nám pomoci. Chápala, co všechno jsme protrpěli, a slitovala se nad námi. Cítila se také zavázána Starší Al'Kali. Ryana se o nás starala bez jakéhokoliv důvodu nebo příčiny. Bylo ostudné jednat s ní takovým způsobem. A je to pro nás zahanbující, že jsme ji celá ta léta klamali."

"Nikdo tu dívku neklamal," odpověděla Ochránkyně. "Zadržovat informace není to samé, jako někoho podvést."

"Žvásty!" zvolal Sorak rozzlobeně. "Faktem je, že jsme ji podvedli. Kdyby vše věděla od začátku, nikdy se toto nestalo!"

"Možná ne," odpověděla Ochránkyně. "Ale zdá se, že jsi na něco zapomněl. Ty sám jsi o tom zpočátku nevěděl, a když ses to dozvěděl, bál ses, že okolí zjistí, že jsme jak mužského, tak ženského pohlaví. Měl jsi pochybnosti o své vlastní mužské identitě. Dělal ti to velké starosti. A tak jsme se my tři držely v pozadí a podpořily tvoji vlastní představu o sobě samém. Potom, později, když ty a ta dívka..."

"Jmenuje se Ryana!"

"Když jste se ty a Ryana více sblížili, něco v tobě se jí obávalo říct celou pravdu, protože jsi se bál, jak se zachová. Pokud se tady mluví o podvádění, pak jsi na něm měl také svůj podíl."

"Možná se část mé osoby bála říci jí pravdu," připustil váhavě Sorak. "Ale mohl jsem jí to sdělit nyní, a mnohem jemněji než ty. Teď ji to zranilo, zlobí se, je celá zmatená a není to její vina. Sváděli jsme ji dál a nechali ji doufat v něco, co jí nikdy nemůžeme dát."

"Nikoho jsem nesvedla," ohradila se Ochránkyně. "Vilichi nevstupují do manželství a v mnoha případech zůstávají pannami. Jak jsem mohla vědět, že je jiná? Jak jsem mohla vědět, co má v úmyslu?"

"Lhářko! Ty z nás máš telepatické schopnosti!"

"To je pravda, ale nemohla jsem číst Ryaniny myšlenky, když jsi vystoupil na povrch ty. A když jsem s ní mluvila osobně, neustále jsi mě nabádal, abych se k ní chovala s respektem a jednala s ní jako s naším přítelem. Nečteme myšlenky svého přítele, pokud k tomu nejsme vyzváni."

"Vždycky máš nachystanou nějakou odpověď," řekl Sorak kysele. "Pak ale bych se měl divit, jak to, že znáš mé myšlenky stejně dobře jako já?"

"Někdy je znám lépe!"

"Někdy si přeji, abych tě mohl vytáhnout ven a uškrtit."

"Jestli mi pomůže omluva, tak se omlouvám."

"Nestojím o tvé omluvy!"

"Měla jsem na mysli tu dívku, ne tebe," řekla Ochránkyně. "Jako obvykle, myslíš jen na sebe."

Sorak sebou škubl. "A jako obvykle, jsi trefila do černého."

„Jsme, co jsme, Soraku," řekla Ochránkyně. "Nemohu spát o nic víc s tou dívkou, jako ty nemůžeš spát s mužem. Kivara... no, Kivara nemá stud."

"Slyšela jsem to," řekl jiný hlas. Kdyby promluvil Sorakovými ústy, zněl by jako hlas mužský, ale ozval se v Sorakově mysli a proto zněl jako hlas ženy. Byl to hlas mladý a drzý.

"Ty se do toho nepleť, Kivaro," řekl Sorak.

"Proč ne? Netýká se to nás všech?"

"Tebe se to týká nejméně ze všech, protože tvoje smýšlení není tak jako tak směrodatné," řekla Ochránkyně ironicky.

"Jak by mohlo, když s těmito věcmi nemám žádné zkušenosti?" namítla Kivara. "Když nechám všechno na tobě a na Strážkyni, zůstaneme v této oblasti úplnými ignoranty. Ta dívka je půvabná a vždycky se k nám pěkně chovala. Nemuselo by to být tak špatné?"

Strážkyně jako obvykle nic neřekla, ale Sorak cítil, co si myslí. Zřídka kdy promluvila, ale byla vždy přítomna, ve střehu a všeho si všimla. Na rozdíl od ostatních, kteří čas od času dřímali. Strážkyně nikdy nespala. Sorak vždycky cítil její tichou přítomnost.

"Dost!" řekl. "Nevím, jak jinak vyřešit tento problém, než že budeme žít v celibátu. Zdá se to být malá cena za to, když se vyhneme takovým nechutným sporům."

"Cena, kterou zaplatíš, může být větší, než si myslíš," řekla Kivara.

"Sorak rozhodl," řekl nový hlas, který přerušil rozhovor jako ledový vítr. Kivara se okamžitě "ponořila" hluboko do ústraní Sorakovy mysli. Dokonce i Ochránkyně zůstala potichu. Všichni mlčeli, když promluvil Přízrak. Sorak se zhluboka nadechl, když ucítil hrozivou přítomnost Přízraku, a roztřásl se celý zimou, ale tato temná bytost už více nepromluvila a ponořila se zpět do Sorakova podvědomí. Sorak se najednou cítil zase sám nebo lépe řečeno tak sám, jak to bylo pro něho možné. Už neseděl na plochem skalisku uprostřed říčky, ale stál na chodníku, který vedl zpět ke klášteru. Nevzpomínal si, jak se tam dostal. Stopař musel vést jeho kroky, zatímco se hádal s ostatními. To bylo pro Stopaře typické. Neměl čas, ani trpělivost na hádky nebo společenský styk. Stopař byl totiž pragmatikem. "Ano," řekl si Sorak, když zjistil, že intenzita jeho sporu s ostatními opět způsobila, že zapomněl na své tělo. "Občas se to stane, i když podstatně méně často než dřív. Teď k tomu došlo tehdy, když jsem se dal do pohybu."

o o o

Slyšel nejvyšší kněžku jak říká, "Vstupte," a otevřel dveře od její soukromé komnaty. Vzhledla od svého stávku a usmála se. "Soraku. Pojď dál. Viděla jsem tě, jak jsi dnes odpoledne cvičil s Tamurou. Řekla mi, že převezmeš výcvik novic. Určitě se cítíš poctěn. Zdá se, že si vybrala svého nástupce."

"Obávám se, že nezbavím sestru Tamuru tohoto břemene, Paní," řekl Sorak. "Proto přicházím k tobě." Varanna zvedla obočí. "Oh?"

"Paní...", váhal Sorak. "Myslím, že nadešel čas, abych odešel z kláštera." Varanna přikývla. "Ah. Rozumím."

"Nevykládej si to špatně. Není to, že bych zde nebyl šťastný, ani nejsem nevděčný..."

Varanna zvedla ruku. "Nemusíš to vysvětlovat," řekla. "Čekala jsem to. Pojď, posaď se vedle mě." Sorak si sedl na lavici vedle tkalcovského stavu. "Byl jsem zde velmi šťastný. Paní," začal, "a ty jsi pro mě udělala víc, než mohu vyjádřit slovy. Ale přesto si myslím, že nadešel čas, abych odešel."

"Má s tímto rozhodnutím něco společného Ryana?"

Díval se do země. "Mluvila s tebou?"

"Jen, aby si vyžádala čas k meditaci v klášterní věži," řekla Varanna. "Zdála se být velmi rozrušená. Nezeptala jsem se jí na příčinu, ale myslím, že ji uhodnu."

"Je to všechno moje chyba. Věděl jsem, co cítila... co já cítil k ní... a měl jsem dávno udělat něco, abych ji odradil. Měl jsem se pokusit jí to vysvětlit, ale něco ve mně se stále utěšovalo nadějí, že..." Zavrtěl hlavou a povzdechl. "Myslím, že na tom teď nezáleží. Způsobil jsem jí bolest, aniž bych chtěl a ona na tom bude lépe, když odejdu."

"Kromě toho, Ryana není jediným důvodem, proč musím odejít. Vyrůstal jsem s tím, že vy všichni jste má rodina, ale faktem zůstává, že o své pravé rodině nevím vůbec nic. Nevím nic o svých rodičích nebo odkud vlastně pocházím. Dokonce neznám ani své pravé jméno. Moje touha poznat tyto věci během let rostla, až teď nemohu myslet na nic jiného. Toužím poznat, kdo skutečně jsem, Paní. Nebo bych snad měl říci, kdo jsem byl než jsem se stal tím, čím jsem nyní. Nevzpomínám si na nic z mé minulosti, co bylo předtím, než mě našla Starší z pyreenejů v poušti. Někdy ve snu se mi zdá, že slyším matčin hlas, jak mi zpívá píseň, ale nikdy jí nevidím do tváře. A na svého otce se ani trochu nepamatuji. Spatřil jsem ho vůbec někdy? Ví vůbec o mně? Každý den jdu spát a ptám se, kdo jsou moji rodiče. Jsou ještě naživu? Jsou spolu? Byli také vykázáni, jako já? Tolik otázek a ani jedna odpověď."

"Zvažil jsi možnost, že odpovědi, až je nalezneš, mohou být velmi bolestivé?" zeptala se Varanna.

"Bolest mi není cizí, Paní," odpověděl Sorak. "A lepší je bolest z odpovědi, která vyřeší spoustu věcí, než utrpení, které působí stále trvající otázky."

Varanna přikývla. "O tom vůbec nepochybuji. A jak říkám, není to pro mě ani žádné překvapení. Jsi samozřejmě volný a můžeš jít. Neskládal jsi sliby, které by tě zde držely."

"Tolik ti dlužím. Paní. Je to dluh, který nebudu moci nikdy splatit."

"Nedlužíš mi nic, Soraku."

"Níc méně nepřestanu k vám nikdy cítit nesmírnou vděčnost a velkou lásku."

"Nemohu žádat větší odměnu. Už jsi přemýšlel, kam půjdeš?"

Sorak zavrtěl hlavou. "Vlastně ne. Doufal jsem, že mi možná řekneš, jak najít Starší Al'Kali. Snad mi řekne, kde mě našla a já začnu pátrat od tohoto místa. I když je tato stopa celých dlouhých deset let stará a Al'Kali jsem celou tu dobu neviděl. Možná, že už ani není naživu."

"Je to možné. Je jednou z nejstarších své rasy," řekla Varanna, "ale pyreenejové žijí velmi dlouho. Ačkoliv, najít Al'Kali nebude tak snadné. Druidští poslové míru jsou poutníci, a navíc se zřídka kdy ukazují ve své pravé podobě. Ale přesto vím něco, co by ti mohlo pomoci. Každý rok podniká pouť na vrchol Dračího zubu. Bylo to právě tam, kde před deseti léty zaslechla tvoje volání."

"Ale já si nepamatuji, kde to bylo," řekl Sorak, "ani jak jsem ji zavolał."

"Máš to stále ještě v paměti, stejně jako schopnost zavolat ji," odpověděla Varanna. "A nyní máš navíc dovednosti, které jsi před tím neovládal. Sáhní do hloubi své duše a najdeš cestu. Co se týče doby, kdy budou příští úplňky, mělo by to být nyní na den přesně deset let, co tě Starší Al'Kali přinesla k nám."

"Potom by bylo nejlepší, kdybych se vydal na cestu teď hned," řekl Sorak.

"A co Ryana? Požádala o čas k meditaci v úplném odloučení. Vyhověla jsem její žádosti a musím ji respektovat. Nesmí být vyrušována, dokud se nerozhodne opustit věž."

"Pokud mám dorazit na Dračí zub včas, nesmím se déle zdržovat. A bude to tak jednodušší. Řekni jí... Olízl si rty. "Řekni jí, že jsem jí nikdy nechtěl ublížit. Jméno, které jsi mi dala, se ke mně opravdu hodí. Sorak je tulák, který musí stále putovat sám."

"Než odejdeš..." řekla Varanna a vstala. "Počkej chvíli."

Odešla z místnosti a za okamžik se vrátila s dlouhým, úzkým, do látky zabaleným předmětem v náruči. Položila ho na stůl.

"Toto jsem dostala před mnoha lety jako dar za malou službu, kterou jsem prokázala na své pouti," říkala, když opatrně rozbalovala látku. "Nikdy jsem neměla příležitost ho použít. Myslím, že se k tobě bude hodit lépe, než kdy ke mně."

Sňala poslední vrstvu látky a vytáhla meč, uložený v kožené pochvě.

"Chtěla bych, aby sis ho vzal na památku," řekla Varanna a podávala mu ho. "Je to pro tebe ta pravá zbraň. Je to staré elfské ostří."

Podle velikosti to byl dlouhý meč, ale nebyl stejný jako ostatní dlouhé meče, měl zakřivenou čepel, která se ke hrotu poněkud rozšiřovala. Něco mezi šavlí a krátkým širokým mečem, s tím, že jeho hrot měl tvar listu. Rukojeť byla ovinutá stříbrným drátem, s hruškou a křížovou záštitou z bronzu.

Sorak vytáhl meč z pochvy a zalapal po dechu, když uviděl na čepeli složité, komplikovaně se vlnící stopy cizelování. "Ale... loje ocelový meč!"

"A jeden z nejvzácnějších svého druhu," řekla Varanna, protože samotná ocel, byla na Athasu, kde se většina zbraní vyráběla z obsidiánu, kostí nebo kamene, velmi řídká. "Umění vyrábět takovou ocel vymizelo již před mnoha staletími. Je mnohem pevnější než obyčejná ocel a má lepší ostří. V pravých rukou to bude velmi nebezpečná zbraň."

"Je to opravdu vznešený dar," řekl Sorak. "Budu ho nosit stále při sobě." Zkusil s mečem pár cvičných úderů. "Je dobře vyvážen, ale tvar čepele je neobvyklý. Myslel jsem, že elfové nosívali dlouhé meče."

"Toto je zvláštní meč," odpověděla Varanna, "jediný svého druhu. Na čepeli jsou vyryty starodávné elfské runy. Měl bys je umět přečíst, pokud jsem neplýtvala časem, když jsem tě učila jazyk tvých předků."

Sorak pozvedl meč vzhůru, podržel ho ve svých dlaních a četl nápis na meči. "Silný v duchu, ryzí povahy, zocelený vírou." Přikývl. "Ušlechtilý nápis, opravdu."

"Víc než pouhý nápis," řekla Varanna. "Krédo starověkých elfů. Žij podle něho a tento meč tě nikdy nezklame."

"Budu si to pamatovat," řekl Sorak, když zasouval meč zpátky do pochvy. "Jako nikdy nezapomenu na to všechno, co jsi pro mě udělala."

"Až se všichni shromáždí v hale k večeři, oznámím, že nás opouštíš," řekla Varanna. "Tak bude mít každý možnost se s tebou rozloučit."

"Ne, myslím, že bych raději odešel v tichosti," řekl Sorak. "Bude to i tak těžké odejít, i bez loučení."

Varanna přikývla. "Chápu. Mám se rozloučit za tebe. Ale alespoň můžeš dát sbohem mně." Rozevřela svou náruč.

Sorak ji obejmul. "Chovala ses ke mně jako má matka," řekl, "jediná matka, kterou jsem kdy znal."

Opustit tebe je to nejtěžší."

"A ty, Soraku, jsi byl jako můj syn, kterého jsem nikdy nemohla porodit," odpověděla Varanna se slzami

v očích. "V mém srdci bude pro tebe vždycky místo a naše brány ti zůstanou stále otevřeny. Kéž bys našel, co hledáš."

o o o

"Paní vzkázala, že nás opouštíš," řekla strážná u brány. "Budeš mi chybět, Soraku. A také mi budeš scházet, ty Tigro, že tě nebudu moci v noci pouštět ven." Stará vrátná natáhla vrásčitou ruku, aby prohrábla kožich na Tigrově hlavě. Zvíře zapředlo a olízlo jí ruku.

"Budu tě také velmi postrádat, sestro Dyono," řekl Sorak. "Byla jsi první, která mě přijala u brány a nyní, po deseti letech, jsi poslední, kdo mě vidí odcházet."

Stará žena se usmála. "Je to opravdu už deset let? Připadá mi, jako by to bylo včera. Ale v mém věku čas ubíhá velmi rychle a rok se zdá být jen krátkým okamžikem. Sbohem, Soraku. Pojd', obejmi mě." Sevřel ji v náručí a políbil na vrásčité tváře. "Sbohem, Sestro."

Prošel branami a rychlým rozhodným krokem zamířil dolů po cestě.

V povzdálí bylo slyšet údery zvonu, který svolával Sestry k večeři do shromaždiště. Představil si dlouhý dřevěný stůl, obklopený smějícími se a rozmlouvajícími ženami, mladší z nich po sobě občas rozverně házely jídlem, dokud je dozor nepleskl, aby přestaly. Mísy plné jídla se podávaly dokola. Za svými zády nechal, možná navždy, to příjemné prostředí komunity a rodiny. Myslel na Ryanu, sedící v osamocení v meditační místnosti nahoře v chrámové věži, v té malé komůrce, kam se i on sám občas uchýlil, když potřeboval být určitou dobu sám. Jídlo přinesou nahoru a prostrčí malým okénkem vespod těžkých dřevěných dveří. Nikdo s ní nepromluví, nikdo ji nebude rušit. Bude ponechána samotná se svými myšlenkami, dokud se nerozhodne vyjít ven. A až vyjde ven, zjistí, že on odešel.

Jak se Sorak vzdaloval od kláštera, ptal se sám sebe, co si Ryana asi myslí? Vyrůstali společně. Měl u ní vždy zvláštní místo, důvěrnější než u ostatních. Jak Ryana sama řekla, byla první, která mu podala ruku v přátelství a jejich důvěra přerostla dokonce v něco většího. V něco mnohem většího.

Celá ta léta mu byla Sestrou, ne "sestrou" v jakém smyslu se nazývaly všechny ženy v klášteře, ale skutečným sourozencem. Od samého začátku mezi nimi vzniklo pouto, které bude existovat navždy, nehledě na to, kde budou a jaká vzdálenost je bude dělit. Ale oni nebyli pravými sourozenci a oba to věděli, což předem vylučovalo sourozeneckou lásku. Když dospívali a začali pociťovat vzájemnou přitažlivost, jejich náklonnost se stala silnější, hlubší a intimnější. Sorak si toho byl dobře vědom, ale stále se tomu nechtěl postavit tváří v tvář.

"Protože jsi vždycky věděl, že se to nemůže stát skutečností," řekla mu v duchu Ochránkyně.

"Možná ano," odpověděl Sorak vnitřním hlasem, "ale stále jsem doufal, a nadějí v něco, co nikdy nebude, jsem ji oklamal."

"Jak jsi ji oklamal?" zeptala se Ochránkyně. "Nikdy jsi jí nic neslíbil. Nedal jsi nikdy žádný slib."

"Přesto to vypadá jako zrada," řekl Sorak.

"Má to smysl, zabývat se stále touto věcí?" zeptal se Eyron znuděným hlasem, který podrážděně zazněl v Sorakově nitru. "Rozhodli jsme se odejít a odešli jsme. Ta dívka tam zaslala. Věc je vyřešena, záležitost je urovnána."

"Ale to, co Ryana cítí, vyřešeno není," řekl Sorak.

"A co má být?" zeptal se suše Eyron. "Její city jsou její vlastní věci a může si za ni sama. Nemůžeš udělat nic, co by tento fakt změnilo."

"Možná ne, Eyrone," řekl Sorak, "ale tím, že jsem se stal součástí jejího života, nesu alespoň část zodpovědnosti za to, jak jsem na ni zapůsobil."

"Nesmysl. Má svobodnou vůli," řekl Eyron. "Nenutil jsi ji, aby se do tebe zamilovala. Sama se rozhodla."

"Kdyby znala tebe, Eyrone, tak by se tak určitě nerozhodla," odpověděl kysele Sorak.

"Kdyby znala mě, nikdy by netrpěla kvůli takovému nedorozumění" řekl Eyron, "protože já bych jí řekl na samém začátku pravdu."

"Skutečně?" otázal se Sorak. "A jaká je podle tebe ta pravda?"

"Že jsi do ní šíleně zamilovaný, že Kivara prahne po nové senzaci, že Ochránkyně se jí bojí, že Strážkyně se bojí úplně všeho, že Stopaře se to vůbec netýká, protože na lásce není nic pragmatického, a že Přízrak by ji vyděsil k smrti."

"A co ostatní?" zeptal se Sorak.

"Skřek neznamená nic víc, než ta němá tvář, která nám jde u nohou, a Lyrik by ji nikdy nebral vážně, protože prostě nikdy nic vážně nebere. A netroufám si mluvit za Kethera, protože Kether se přece nesníží k tomu, aby se mnou promluvil."

"Není divu," vmísila se Kivara.

"Nikdo se tě na nic neptal," odsekl Eyron.

"Dost," vykřikl nahlas podrážděný Sorak. "Nechte mě chvíli na pokoji."

O chvíli později si začal zpívat. Jak kráčet po vyšlapané cestě, slova staré písně půlčiků o mladé dívce a lovcí, kteří prožívali svou první lásku, zněla jasně a čistě krajinou.

Zpíval Sorakův hlas, ale slova byla Lyrikova. Sorak je neznal. Nebo spíše si je nepamatoval. Byla to píseň, kterou mu často zpívala jeho matka, když ho kolébala ve své náruči. Lyrik zpíval a Stopař vedl jeho kroky po cestě údolím směrem k horám. Ochrádkyně na něho seslala dřimotu, ukolébala ho v jeho samotě a odřízla jej nejen od ostatních, ale i od vnějšího světa. Tigra cítil tuto proměnu, ale nebyl překvapený. Neznal jiného Soraka. Stopař kráčet dlouhými, lehkými kroky, Sorakovu koženou brašnu a meč na vodu přehozené přes ramena a s mečem visícím u pasu. Měl na sobě své jediné šaty, hnědé vlněné kalhoty, zastrčené do vysokých šněrovacích kožených mokasínů, volnou hnědou tuniku a kolem pasu kožený pás. Přes ramena měl přehozený dlouhý plášť s kapucí, který mu sahal téměř ke kotníkům a chránil ho před chladným horským vzduchem. Kromě toho měl pouze dřevěnou hůl, kostěnou dýku zastrčenou v mokasínech, svůj ocelový meč a u pasu lovecký nůž v pouzdře z jemné kůže.

V klášteře měli stravu přísně vegetariánskou. Někdy potřebovali kůži a kožešiny, a tehdy jedli i maso, ale velmi střídavě, s velkou vážností a obřadností. Kůže byly vydělány a zužitkovány, maso bylo nasoleno, nakrájeno na plátky a usušeno na slunci, aby bylo rozděleno potřebným, což činily kněžky na svých poutích. Sorak byl vychován v úctě ke všemu živému. Respektoval a žil podle zvyků villichů, ale elfové byli lovci, kteří lovili pro maso, a půlčici byli masožravci do té míry, že někdy připravovali hostiny i ze svých nepřátel. Společenství v jednom našlo svůj kompromis. Když se Sorak vypravil do lesa, Stopař lovil sám od sebe, zatímco Sorak spal. Pouze tehdy jedlo společenství syrové, ještě teplé ulovené zvíře. Tak tomu bylo i teď. Než se Sorak opět probudil, uplynul určitý čas a rozprostřela se noc. Seděl u ohně, ale nepamatoval si, že by ho rozdělal, a byl dosyta najedený. Věděl, že lovil a pojedl masa, tedy, že Stopař to udělal, a nebylo mu z toho lehký. Pomyšlení, že jedl syrové maso z čerstvě zabitého zvířete se mu ani v nejmenším nezamlouvalo, ale byl si vědom toho, že to má vrozené a že před svou přirozeností nemůže nikam utéci. Zůstal by vegetariánem, ale když si jeho další bytosti vybraly masitou stravu, byla to jejich věc. Tak nebo onak, potřeby těla, které všichni společně sdíleli, byly po všech stránkách uspokojeny.

Vzhlédl vzhůru ke hvězdám a k obrysům hor, a pokoušel se zorientovat, aby mohl určit, jak daleko se Stopař dostal, zatímco on spal. Vstal, poodešel od ohně a rozhlížel se po okolí. Elfové viděli ve tmě lépe než lidé, a tak byl Sorakův zrak docela ostrý. V přítomnosti jeho očí zářily jako oči kočky a nedělalo jim žádné potíže zkoumat terén v okolí.

Země se svažovala dolů, daleko do údolí. Vyšplhal skoro až nahoru na kopec a v dálce ještě mohl rozeznat chrámovou věž, která vykukovala nad kosodřevinou. Ptal se sám sebe, jestli tam Ryana ještě je, ale pak rychle tyto myšlenky zapudil. Eyron má pravdu, pomyslel si. Nemá cenu se tím nyní zabývat. Odešel z kláštera, možná se nikdy nevrátí, a co se tam odehrávalo, patří už minulosti. Musí hledět do budoucna.

V dále za kosodřevinou hor, která obklopovala odlehlé údolí, viděl nejvyšší vrcholky Zvučících hor, řadících se jako stíny na pozadí nebe. Dračí zub se nad nimi honosně vznášel, hrozivý a zlověstný. Jeho název byl odvozen od jeho tvaru. Zvedající se z vyšších horských hřebenů, byl na úpatí širší, ale strmě stoupal vzhůru až do úplně svislých stěn. Blíží k vrcholu přecházel v ještě ostřejší úhel, takže jeho stěny nepadaly pouze prudce dolů, ale byly po jedné straně zakřivené jako obrovský zub nebo tesák nakreslený na obloze. Daleko od civilizovaných měst náhorní planiny by už jen cesta přes poušť, nahoru do hor k nižším svahům hrozivého velikána, byla velmi obtížná. Smrtelné nebezpečí, které na člověka čekalo při výstupu na Dračí zub, odradilo i ty nejodvážnější. Z toho mála, kteří se o to pokusili, nikdo neuspěl a skoro nikdo nepřežil.

Sorak nevěděl, jestli bude muset slézt tyto hory. Kdysi zastihlo jeho volání pyreenejku stojící na vrcholku

hory a on sám byl daleko v poušti, několik mil od úpatí Zvučících hor. Ale od té doby nebyl schopný soustředit své psionické schopnosti v takové míře. Neměl tušení, jak to tehdy dokázal. Ochránkyně, která měla telepatické schopnosti, nebyla tehdy tím, kdo volal. Ani nikdo jiný z ostatních. Nebo si to aspoň nepamatovali. Všichni byli tenkrát hluboko v nejvzdálenějších místech jím společného těla, a byli buď v bezvědomí nebo blouznili. Možná ze zoufalství nějak společně sebrali síly nebo jeden z nich vyburcoval skryté rezervy. A nebo zavolal někdo úplně jiný, jedna z těch identit, které byly skryty hluboko v jeho nitru, a o kterých nikdo nevěděl.

Sorak vycítil, že někde hluboko v něm je ukryto jakési nevyzrálé jádro, jehož nemohl dosáhnout na žádné úrovni svého vědomí. Schoulená, uzavřená někde hluboko v jeho podvědomí, byla ukryta jeho dětská duše. Ať to byla jakákoliv bolest a trauma, které způsobily rozštěpení jeho osobnosti, to samé donutilo jeho dětskou duši, aby se stáhla do hloubi jeho podvědomí, kde zůstala v jakémsi zmrazeném stavu, bez možnosti dalšího vývoje a s otupělými smysly. I když si ji sama Ochránkyně uvědomovala, nemohla se k ní dostat ani ona. Bylo tam něco, možná někdo, kdo ji nějakým způsobem chránil. Tato ochrana, ať to bylo cokoli, svědčila o tom, že někde hluboko v Sorakovi existují ještě další bytosti, které tvoří přechod mezi jeho dětskou duší a rozvinutými stránkami jeho osobnosti. Možná nebyly ukryty tak hluboko, ale byly skryté stejným způsobem.

Je tolik věcí, týkajících se mé osoby, které neznám, pomyslel si Sorak. Jak jsem jen mohl doufat, že... S velkou námahou zahnal tuto myšlenku dřív, než se začal zase zabývat Ryanou. Schválně se obrátil, aby neviděl klášter. Bylo načase, aby se díval do budoucnosti. Ale na co?

Kromě toho, že hledal pyrenejku, nevěděl, co ho čeká. Bude schopna vybavit si místo, kde jej nalezla? A když ano, co pak? Může sledovat svou stopu, ale jak daleko? Elfové, alespoň ti, kteří nebydlí ve městech, jsou kočovníci. Půlčící jsou napůl kočovníci, putující po kmenovém území, ale rozhodně nežijí v nížinách. Ať elfové nebo půlčící, kmen, který zapudil Soraka, je touto dobou již dávno pryč. Mohl doufat, že zachytí stopu, která je deset let stará?

Odpověď samozřejmě zněla, že ne. Alespoň ne běžným způsobem. S jeho psionickými schopnostmi byla šance, že zachytí nějaké stopy, které se vryly do paměti krajiny nebo nějakou výmluvnou anomálii, která mu bude vodítkem. Pokud toto nevyjde, bude muset pátrat na vlastní pěst, tam, kam ho osud zanesl.

Paní Varanna jej varovala, že najít odpovědi, po kterých touží, bude těžké, ne-li nemožné. Je pravděpodobné, že zbytek svého života stráví jejich hledáním. Ale alespoň je bude hledat, než se na ně jenom ptát. A na této cestě může navíc nalézt smysl svého života. V klášteře vedl život v ústraní, cvičil, meditoval, ale je potřeba, aby se naučil žít se svými zvláštními vlastnostmi. Také dlužil poděkování Al'Kali za její prozíravost, že ho zanesla do kláštera. Jenom doufal, že ji najde, aby jí mohl svůj dík patřičně projevit. Brzy bude dvojitý měsíc Athasu v úplňku. Snad to bude chvíle, kdy pozná svůj osud.

4

Jak dny ubíhaly, putoval Sorak dál, střídající se se Stopařem v ovládání svého těla. Dostal se blíž k Dračímu zubu a nyní byl od něj vzdálen asi den cesty. Cesta byla poměrně klidná. V této výšce nepotkal žádného jiného poutníka a v pásmu kosodřeviny horského hřebene nebylo ani moc divoké zvěře. Jakmile dosáhl tohoto bodu, terén začal být nesmírně skalnatý a pustý. Jeho tělo bylo ve vrcholné fyzické kondici, ale potřebovalo si odpočinout. I když se Sorak mohl stáhnout, "ponořit" do sebe, jakmile pocítil únavu, a nechat Stopaře, aby převzal vedení, tělo, které všichni sdíleli, mělo omezené množství energie. Každou noc založil na několik hodin tábor, aby si jeho tělo odpočinulo, a díky tomu, že se střídal v jeho ovládání s ostatními osobami, mohl si tyto chvíle řádně vychutnat. V těch málo případech, kdy potkali nějaké zvíře, které mohlo být nebezpečné, vystoupil do popředí Skřek, navázal s ním kontakt a nebezpečí bylo zažehnáno.

Sorak příliš Skřekovi nerozuměl, alespoň ne tak jako Ochránkyni, Stopaři, Eyronovi, Lyrikovi, Kivaře nebo ostatním. Byly chvíle, kdy také moc dobře nechápal Kivaru, ale to bylo proto, že Kivara byla mladá a nesnažila se ani pochopit sama sebe. Se Skřekem to bylo něco jiného, Skřek nebyl jako ostatní. Byl spíše podobný Tigrovi. Neuměl v pravém slova smyslu mluvit, ale rozuměl ostatním a sám se dorozuměl, třebaže poněkud primitivním způsobem. Bylo to stejné, jako když se Sorak psionicky dorozumíval s Tigrou, a vlastně by to ani nedokázal, nebýt Skřeka.

Všichni ostatní byli výrazné osobnosti, ale Skřek měl jednu schopnost, kterou druzí postrádali. Buď

převzal úplnou kontrolu nad Sorakem, nebo s ním vytvořil podivuhodnou směsici, kdy byli při vědomí oba současně. Byl to Skřek, který měl na svědomí vzájemnou vazbu mezi Sorakem a Tigrou, ale citové pouto neexistovalo jen mezi Tigrou a Skřekem, ale také mezi Sorakem, kterého Tigra znal odděleného od Skřeka. Zvíře se nezabývalo složitostí těchto vztahů, prostě přijímalo Soraka takového, jakým byl. Pátého dne cesty se v noci k Sorakovu táboru přiblížila na krátkou vzdálenost smečka tygonů. Díky bdělé Strážkyni Sorak věděl, že ho smečka už nějakou dobu sleduje. Za normálních okolností, kdyby tygoni potkali osamělého poutníka, okamžitě by zaútočili, o tom nebylo pochyb, ale byli zmateni jak přítomností Tigry, tak psionickými znameními Skřeka, které rozluštili díky svým vlastním psionickým schopnostem. Bylo to pro ně něco naprosto neznámého, s čím se nikdy nesetkali a nevěděli, co si počít. Na jedné straně, to co viděli, se zdálo být člověkem, ale přesto cítili jak elfa, tak půlčíka a navíc ta bytost skrze Skřeka vysílala znamení tygonů. Vrcholem toho všeho bylo, že toto podivné stvoření doprovázel sám tygon. To šelmy znervózňovalo a udivovalo. A to pronásledovaly Soraka větší část dne s tím, že se pokusily přiblížit jen v noci, když zapálil táborový oheň.

Sorak nedělal žádné pohyby, ani přátelské, ani obranné. Skřek se šelmami navázal kontakt, nevyhrožoval jim, ale dal jim najevo nepatrnou nadřazenost. Tigra se držel v blízkosti, jasně naznačující smečce svůj vztah a spojení se Sorakem. Opatrně a váhavě se přiblížili ti nejstatečnější - mladší samci. V čele ostatních nejistě věřili a chovali se vyzývavě, ale Sorak a Skřek dávali najevo, že se cítí bezpeční, že nemají ani trochu strach a vyzývavé postoje šelem prostě ignorovali.

Tygony, tyto poměrně velké kočkovité šelmy, nakonec přemohla zvědavost, a navzdory opatrnosti vešli do tábora, aby si očichali Tigru, a dokonce se zpřátelili. Stočili se do klubíček kolem ohně, zívají a protahovali se. Než šel Sorak spát, uviděl Tigru, jak kluše s jednou mladou samicí do křoví. Usmál se a v duchu záviděl svému společníkovi jeho nekomplikovaný vztah k družce. Tuto zkušenost on nikdy neudělá. S touto smutnou myšlenkou se uložil ke spánku, obklopen devíti obrovskými dravými šelmami, které ho přijaly jako sobě rovného.

Část příštího dne putoval se smečkou, ale jak vystoupil výš do hor, směrem ke spodním svahům Dračího zubu, vydaly se obrovské psionické kočky svou vlastní cestou. Sorak se jednu chvíli domníval, že Tigra půjde s nimi a zaujme místo mezi sobě rovnými, ale tygon zůstal po jeho boku. Samice, se kterou se předchozí noc spáril, ještě krátce váhala a žalostně řvala, ale Tigra si toho vůbec nevšiml.

"Jsi si jistý, starý brachu?" zeptal se Sorak nahlas a zadíval se na zvíře u svého boku.

"Přítel," zněla tygonova psionická odpověď. "Chránit." Samice se celá sklíčená otočila a utíkala za smečkou.

"Dobrá, Tigro," řekl Sorak. "Jen ty a já."

Začalo být velice chladno a tak se Sorak celý zabalil do svého pláště. Když stálo temné slunce vysoko na obloze, byla teplota dole na pouštní planině spalující, ale na úpatí Dračího zubu kolem nich nevládně hvízdal studený vítr. Sorak se podíval nahoru na obrovský zakřivený vrchol a podivil se, jak by někdo mohl zvládnout takový výstup. Pyreenejové mohli měnit svůj vzhled a tak měli určitou zvláštní výhodu, ale přesto, Al'Kali byla jednou z nejstarších svého kmene. Žila už přes tisíc let. Když v tomto úctyhodném věku měla stále energii měnit svoji podobu a zdolat takové strašné výšky, ptal se sám sebe, jaká musela být za svých mladých let.

"Musel bych být asi kříšťálovým pavoukem, abych byl schopen podniknout tento výstup," řekl Sorak, když se zadíval nahoru, na mraky zahalený vrcholek hory. Přeběhl pohledem Tigru. "A ty, starý brachu, ty bys to určitě nikdy nedokázal." Povzdychl. "Dvojitý měsíc bude dnes v noci v úplňku. Jestli je tam, potom ji musím zavolat. Ale jak?"

"Skřek," odpověděl Tigra.

"Skřek?" Sorak zavrtěl hlavou. "Nemyslím, že by Skřek byl schopen sám takového volání."

"Možná Kether," řekla Ochránkyně uvnitř jeho mysli.

Sorak se zhluboka nadechl, vydechl a kousl se do spodního rtu. "Ale já nevím, jak Kethera sehnat."

"Ani já ne," odpověděla Ochránkyně, "a pokud vím, ani nikdo z ostatních. Ale pokud je to třeba, my všichni mu uvolníme cestu a Kether pak možná přijde."

"A když ne?"

"Potom udělám, co je v mých silách a budu doufat, že to pro tento úkol bude stačit," odpověděla

Ochránkyně. "Jsme teď mnohem blíže vrcholu než tenkrát v poušti. Volání se nemusí nést tak daleko."

"To je pravda," řekl Sorak. "Starší Al'Kali by tě mohla zaslechnout... jestli je ovšem naživu a na pouti. V každém případě, se musíme dostat pryč z tohoto větru."

Zrovna se chtěl vydat hledat nějaký úkryt, když si uvědomil, že Stopař opět vedl jeho kroky. Terén byl pustý, skalnatý a hodně svažité, takže se při chůzi musel naklonit kupředu. Ledový vítr mu čuchal vlasy a vzdouval plášť a nerovný povrch zpomaloval jeho postup vpřed. Ale pozdě odpoledne přece jen našel útočiště v místě, kde byla skalní prohlubeň alespoň trochu chráněna před přírodními živly několika velkými balvany, které tam shora spadly. Sklouzl do prohlubně, položil na zem torbu, upil pár doušek vody ze svého měchu a nalil také trochu Tigrovi do tlamy. Tigra se tu cítil rozhodně víc doma než Sorak, ale přesto tyto velké kočkovité šelmy jen zřídka zabloudily tak daleko za pásmo kosodřeviny. Byla to drsná, nehostinná krajina, která nemohla nabídnout žádnou lovnou zvěř ani zelenou píci. Jedna věc byla jistá. Nebude zde moci zůstat příliš dlouho.

"A proč tady vůbec zůstat?" zeptal se Eyrón.

"Musíme počkat na Starší Al'Kali," řekl Sorak.

"Jaký to má smysl?" otázal se suše Eyrón. "Vynášet na světlo minulost, která nemá pro současnost žádný význam. Co tím získáš, když budeš znát odpovědi na ty nesmyslné otázky, kvůli kterým se tak trápíš?"

"Možná poznám sám sebe."

"Rozumím. A nyní si neuvědomuješ sebe sama. Za těch deset let strávených v klášteře vilichi ses nic nenaučil?"

"Vilichi mě nemohly naučit něco, co samy nikdy nevěděly," odpověděl Sorak.

"Takže ty nevíš, kdo jsou tvoji rodiče. Nevíš, jaké jsi dostal po narození jméno. Jsou tyto věci tak důležité?"

"Když ne pro tebe, tak pro mě určitě."

"A kdyby ses dozvěděl tyto věci, co by se změnilo? Nenosiš jsi nikdy jiné jméno než Sorak. Tvé původní jméno, ať je jakékoliv, by ti slušelo jako špatně strážný plášť. Nikdy jsi své rodiče neznal. A z toho co víš, nemusí být už ani naživu. I kdyby žili, byli by pro tebe cizinci."

"Možná, ale jestli ještě žijí, potom po nich mohu pátrat. Jsem stále ještě jejich syn. Z tohoto pohledu si nemůžeme být navzájem cizí."

"Uvážil jsi možnost, že to mohli být oni, kdo tě vykázal? Mohl jsi být nechtěné dítě, živý důkaz jejich nerozumu a prohřešku. Mohli litovat toho, co se mezi nimi stalo. Hledal bys u nich doma útočiště a byl bys jen bolestivou vzpomínkou."

"Ale, jestli se milovali..."

"To je pouze tvůj předpoklad, nic víc. Když nemáš žádný důkaz, že tomu bylo jinak, jsou to jen zbožná přání. Elfové a půlčící byli vždy smrtelnými nepřáteli. Kmen tvého otce mohl napadnout kmen tvé matky a ty jsi mohl vzejít z tohoto plenění."

"Myslím, že je to možné," připustil Sorak nejistě.

"Představ si matku, která musela porodit dítě nenáviděného nepřítele, který ji ponižil a zneuctil. Dítě, které nikdy nemůže být kmenem přijato. Dítě, které by jí neustále připomínalo její bolest a ponižení. Co mohla matka cítit k takovému dítěti?"

"Nevím," odvětil Sorak.

"Dost Eyrone," vložila se Ochránkyně. "Nech ho být."

"Jenom chci, aby zvážil tuto otázku ze všech stran," odpověděl Eyrón.

"A jako obvykle, zůstáváš jen u těch negativních stránek," řekla Ochránkyně. "Názorně jsi mu to vysvětlil. Co jsi řekl, je opravdu možné. Ale je také možné, že matka mohla nulovat i takové dítě a neobviňovat ho z násilí, které bylo na ní spácháno... Dejme tomu, že se to tak stalo. Nikdo z nás to nemůže vědět. Když k dítěti necítila nic jiného než nenávist, proč si ho tak dlouho nechávala u sebe? Sorak prostě hledá pravdu."

"Jestli Sorak hledá pravdu, tak by měl vědět, že může být nepříjemná," řekl Eyrón.

"Já to vím," podotkl Sorak.

"Tak proč čerit temné vody minulosti?" zeptal se Eyrón. "Co na tom? S každým uplynulým dnem začíná tvůj život nanovo. Je tvoje věc, co s ním uděláš."

"Chtěl jsi říct, naše věc," řekl Sorak. "A možná tady je důvod, proč o tom debatujeme. Já se nebojím dozvědět se pravdu, ať už přinese štěstí nebo bolest. A co ty?"

"Já? Proč bych se měl bát?"

"To je otázka, na kterou můžeš odpovědět jen ty sám," řekl Sorak. "Otázky, které tady rozebíráš, už napadly i mne. Kdyby ne, jsem si jistý, že bys našel nějaký mazaný způsob, jak mě přinutit, abych o nich přemýšlel." Ironicky se usmál. "Možná jsi ho už našel a nyní se prostě snažíš prosadit svůj názor, a využít nejistoty, která ve mně vzklíčila. Ale já necouvnu před úkolem, který jsem si předsevzal, i kdyby to mělo trvat celý zbytek mého života dovést ho do konce. Možná se, Eyrone, cítíš trochu bezpečněji, když nevíme nic o naší minulosti. Ale já nikoli. Jestliže mám pochopit, kam můj život směřuje, tak musím nejdříve zjistit, kde jsem byl předtím. A kdo jsem vůbec byl."

"A co na tom, kdo jsi?" zeptal se Eyrone.

"Je to něco, co mě bude stále udržovat v nejistotě, dokud nezjistím, kdo jsem byl a odkud pocházím," řekl Sorak.

"To, co jsi, to, co jsme my všichni," řekl Eyrone, "se zrodilo vpouští náhorní planiny."

"Ne, tam jsme málem zahynuli," řekl Sorak. "A jestli nenajdu to dítě, které žilo předtím, potom opravdu zahyne a určitá část z nás zemře s ním. A nyní dej na slova Ochránkyně a nech mě být. Musím se soustředit a přivolat Ketheru."

Ze všech bytostí, které tvořily společenství, byl Kether nejzáhadnější a ten, kterému Sorak nejméně rozuměl. Na všech ostatních mohl pozorovat, jak se jednotlivě části jeho rozštěpené osobnosti vyvinuly ze zárodků do odlišných individualit a staly se samostatnými osobnostmi. Nejvyšší Paní mu pomohla pochopit, jak se ženská stránka jeho povahy, která existovala v každém muži, rozštěpila a vyvinula ve tři samostatné ženské postavy jeho společenství. Ochránkyně zahrnovala energickou, ochrannou a výchovnou stránku jeho povahy. Kivara se vyvinula z jeho smyslové části, COŽ vysvětlovalo její vášně, zvědavost a zjevný nedostatek morálky. Strážkyně ztělesňovala jeho ostražitost, předvídavost a jeho touhu po bezpečí.

Mezi mužskými aspekty byl Stopař důsledkem jeho pragmatického charakteru a jeho hnacích sil, stejně jako zděděných vlastností jeho elfských předků a předků půlčiků. Lyrik byl jeho humorná a tvůrčí stránka, hravé dítě, které nebralo nic vážně a nacházelo nevinnou radost ve všem, co ho obklopovalo. Eyrone byl cynik a pesimista, jehož negativní vlastnosti z něho udělali realistu, omrzelo ho životem, který stále zvažoval každé pro a proti a postrádal romantický optimismus. Skřek byl výrazem jeho podobnosti půlčika s divokou zvěří a jinými nižšími tvory, jednoduchá, nekomplikovaná stránka jeho zvířecí přirozenosti. A Přízrak byla temná, děsivá stránka jeho podvědomí, která vystupovala na povrch jen zřídka, ale s hroznou, primitivní, překvapivě zdrcující silou. Byly zde ještě tři nebo čtyři jiné bytosti, které byly hluboko uvnitř jeho těla, jako například jeho dětská duše. Sorak tyto osobnosti vůbec neznal, ale byla to nevědomost založená na ignoraci, a ne jako u Ketheru, na neschopnosti ho pochopit. Možná, jak se domnívala Nejvyšší Paní, byl Kether evokací jeho vyššího duchovního já. Ale Sorakovi připadalo, že Kether z něho samého vůbec nevyvěrá. Kether nikdy s Nejvyšší Paní nemluvil, takže ho znala jen z toho, co jí Sorak o těchto vzácných setkáních vyprávěl. Většinu ostatních Sorak vnímal a komunikoval s nimi. S Ketherem to bylo jako s návštěvou z jiného světa.

Kether znal věci, které si Sorak rozumově vůbec neuměl vysvětlit. Byly to věci, které nemohl znát.

Kether byl starý, nebo se alespoň zdál být starým. Bylo na něm cosi prastarého, tak hluboká osamělost, jakou Sorak u jiných necítil. Jakoby se při rozštěpení jeho mysli otevřela nějaká mystická brána a Kether jí prošel, přicházející z nějaké jiné existenční roviny.

Kether věděl o věcech, které se přihodily před tím, než se Sorak narodil. Mluvil o něčem, co nazýval Zeleným věkem a tvrdil, že byl tenkrát, před tisíci lety naživu. V těch málo případech, kdy byl Sorak v kontaktu s Ketherem, mu tato tajemná, éterická bytost mnoho nevyjevila, ale to, co prozradil, bylo mimo Sorakovo vědění, chápání a zkušenosti.

Eyrone však předstíral ke Ketherovi lhostejnost, protože Kether se "nesnížil" k tomu, aby s ním mluvil. Ale ve skutečnosti Sorak cítil, že se ho Eyrone bojí. Možná strach nebylo to pravé slovo. Eyrone vzhlížel ke Ketherovi s úctou, protože si nedovedl vysvětlit odkud Kether přišel, ani přesně nechápal, kdo vlastně je. Kivara se o něm naopak vůbec nezmiňovala. Možná ho ani neznala. Stopař málokdy něco

komentoval, takže se Sorak nemohl dozvědět, co si o něm myslí. Strážkyně o Ketherovi věděla, ale také nic neřekla. A od Lyrika bylo těžké dostat na něco přímou odpověď. Ze všech, co tvořili společenství, se ukázalo, že jen Ochránkyně má určité vědomosti, co se Ketheru týče, ale i to bylo málo. Se svými empatickými schopnostmi se jí podařilo zjistit, že Kether je dobrý, a že je mu vlastní taková mravní čistota, s jakou se nesetkala u žádné jiné bytosti. Ale když se Kether objevil, "ukryla" se stejně jako ostatní a tehdy bylo její vědomí omezené pouze na to, že si uvědomovala jeho přítomnost.

A čím Kether vlastně byl? Sorak neznal způsob, jak na to přijít. Cítil, že Kether je duch, stín nějaké bytosti, která žila v daleké minulosti, a nebo byl dokonce ztělesněním všech jeho minulých životů.

Nejvyšší kněžka mu řekla, že existuje určitá spojitost mezi životy mnoha generací, kterou si většina lidí není schopna uvědomit na žádné úrovni svého vědomí. Možná byl Kether ztělesněním této kontinuity. A nebo byl Kether úplně jiné stvoření, nadzemská bytost, která se přenesla z jiného světa, aby ho ovládla.

"Samé otázky," zabručel si pro sebe Sorak, schoulil se do svého pláště a přitáhl si ho ještě víc k sobě, protože vítr protahoval i prohlubní, kde se ukryl.

"Nic, než pouhé otázky a ani jedna odpověď. Kdo jsem? Co jsem? A co se má se mnou stát?"

Tigra se schoulil blíž k němu, protože vycítil, že potřebuje zahřát. Podrbal robustní hlavu této veliké šelmy a jemně ji pohladil.

"Kdo ví, Tigro? Možná je mým osudem, abych zmrznul tady v těchto skalách a všemu bude konec."

"Nesmíš zmrznout," řekla Ochránkyně. "Bylo by bláznovství, vykonat takovou cestu jen kvůli tomu, abys pak neuspěl. Soustřed' se, Soraku. Upokoj své myšlenky. Kether pak možná přijde."

Ano, pomyslel si Sorak, ale odkud? Odněkud z mého nitra? Z mé rozštěpené mysli nebo z jiného místa, které nemohu ani uvidět, ani vnímat, ani pochopit?

Zhluboka se nadechl a potom pomalu vydechoval. Několikrát tento postup opakoval ve snaze ztišit svoji mysl a dostat se do vyrovnaného, myšlenkami nezátíženého vyčkávacího stavu. Soustředil se na dýchání, uvolnil svalstvo a naslouchal jen větru a svému dechu. Protože byl vychován v klášteře villich, dostal se brzy do klidného, meditativního rozpoložení, oči měl zavřené a pravidelně a zhluboka dýchal. . .

o o o

"Soraku?"

Jeho víčka se rychle otevřela. První věc, kterou si uvědomil, byla, že se setmělo a že na nebi svítí v úplňku dvojitý měsíc. Druhou věcí, které si všiml, bylo, že mu není chladno. Vítr se sice neutišil, ale už nebyl tak ostrý. Přesto mu bylo velmi teplo. A nakonec uviděl postavu, jak stojí před jeho útočištěm, kde se schoulený opíral o skálu. Byla to drobná postava, oblečená do pláště s kapucí, stará žena s dlouhými bílými vlasy spadajícími na prsa a na ramena.

"Podruhé jsi mě zavolaal a já jsem přišla. Ovšem tentokrát jsem nenalezla dítě, ale dospělého elfčika."

"Starší Al'Kali?" zeptal se Sorak a postavil se nejistě na nohy.

"Není třeba, abys byl formální," řekla. "Můžeš mi říkat Lyra."

"Lyro," řekl. "Já... jsem tě zavolaal?"

"Tvé schopnosti se nezmenšily," řekla. "Vlastně se ještě zvětšily. Bylo správné donést tě do kláštera villich. Zdá se, že tě učily velmi dobře."

Zavrtěl hlavou, trochu omámený. "Nevzpomínám si... Zdá se mi, jakoby ještě před chvílí byl den..."

Potom si uvědomil, co se muselo stát. Ztratil pojem o určitém časovém úseku, jak se již dříve mnohokrát stalo, když se ostatní projeví v plné síle. Nicméně v tomto případě si ani on, ani ostatní vůbec nevzpomínali, co se stalo během uplynulých hodin. I když se cítil trochu ztuhlý, jak tam tak dlouho seděl, byl zaplaven teplem a pocitem hlubokého vnitřního klidu. Kether. Kether přišel, ukázal se a vyslal volání, kterého ostatní nebyli schopni, volání, které zastihlo Lyru Al'Kali na vrcholku Dračího zubu jako kdysi, před mnoha lety.

"Pojd'," řekla Lyra a vztáhla k němu ruku. "Nedaleko odtud, směrem na západ, vede dolů do hor vyschlá rokle. Běž podél ní, dokud nepříjdeš k jezeru se slanou vodou, kde rokle končí. Utáboř se tam a rozdělej oheň. Brzy bude svítat a já musím ještě vykonat obřad. Setkáme se tam krátce po východu slunce." Otočila se a začala vystupovat nahoru po skalách směřujících k vrcholu. Vítr vzdouval její plášť, jak stoupala pevnými rozhodnými kroky vpřed. Zdálo se, že se její plášť zvilnil a roztáhl jako křídla a pak se najednou vznesla. Proměna proběhla během okamžiku, rychleji, než člověk mohl zachytit okem a

Sorak s úžasem sledoval, jak se pták pterax vznesl s roztaženými kožovitými křídly vysoko k nebi a nechal se unášet proudem větru. Za chvíli se mu ztratil z očí.

o o o

Táborový oheň skoro vyhasl, až na malé doutnající uhlíky. Bylo krátce po svítání, když se Sorak probudil na břehu malého horského jezera. Cítil, že je najedený a věděl, že zatímco spal, byl Stopař na lovu. Stopař dával vždycky pozor, aby se Sorak nestal svědkem toho, že jedl maso, protože znal Sorakovu averzi, a tak Sorak neměl tušení, z čeho si jeho tělo bralo živiny. On sám dával přednost tomuto způsobu. Měl vlhké vlasy, takže poznal, že se Stopař nebo někdo z ostatních umývali ve sladkovodní tůni vedle slané jezera. Jezero samotné bylo položeno mnohem níž než spodní svahy Dračího zubu, takže ráno bylo příjemně chladné, což byla vítaná změna oproti štípání ostré zimy minulé noci.

Jak se Sorak zvedal, aby si sedl, uviděl skalního psa, jak kluše podél břhů jezera směrem k němu. Tigra nastražil uši, když ucítil toto psu podobné stvoření se stříbřitým kožichem lesknoucím se ve slunci. Zvíře nebylo pro Soraka nebezpečné, protože se živilo výhradně rostlinnou stravou. Jeho úžasné výkonné trávicí systém umožňoval využít malé množství kovových prvků prakticky z kterékoliv rostliny, dokonce i z jedovatých druhů, vůči kterým byl skalní pes imunní. Toto dodávalo jeho kůži velice pevnou, takřka kovovou texturu a proto byla vysoce ceněna u lovců, kteří ji prodávali na brnění. Skalní psi byli většinou malí, v kohoutku neměřili víc než tři stopy a nebyli těžší než padesát liber. Avšak toto byl mnohem větší jedinec, a když zahlédl Soraka, dychtivě se rozběhl směrem k němu, místo aby utíkal opačným směrem. Tygon se proti němu vůbec neobrátil a o chvíli později Sorak poznal proč. Přivřel oči a pak uviděl Lyru, jak vstává ze země a otírá si ruce o plášť.

"Stále víc mně teď praská v kloubech," povzdychla si, když přicházela k Sorakově táboru. "A s každým přibývajícím rokem jsem citlivější na chlad." Usadila se na zem vedle ohniště, kde doutnaly uhlíky, přiložila na ně trochu dřeva a zahřívala se nad plameny. Její prastará tvář byla vrásčitá jako starý pergamenový papír, ale její oči stále jiskřily vitalitou. "Asi u sebe nemáš trochu Tyrianské pálenky, vid'?" "Mám sice jenom vodu," řekl Sorak, "ale je ti přáno. Voda z jezera je svěží a chladná, zrovna jsem naplnil měch."

"Potom mi voda také udělá dobře," řekla Lyra, přijala nabízený měch a nalila si pramínek vody do úst. "Ahh. Při putování vždycky dostanu hroznou žízeň. A protože jsem stále na cestách, mám žízeň pořád. Ale trocha Tyrianské brandy by přišla po tak chladné cestě velmi vhod."

"Co to je, Tyrianská brandy?"

Zvedla obočí v úžasu. "Aha, ale ovšem. Žil jsi v ústraní v klášteře villich. Jestli si dobře vzpomínám, villich vyráběly vynikající víno z nachového rybízu."

"Ochutnal jsem ho," řekl Sorak. "Ale nebylo podle mého gusta. Připadalo mi na můj vkus moc sladké."

"No, potom ti možná bude chutnat Tyrianské brandy. Není sladké, ale spíše kyselejší a úžasně jemné. Ale dej si pozor, až je budeš pít poprvé. Po větším množství, než jedné sklenici, se ti zatočí hlava, a je velmi pravděpodobné, že se probudíš příštího rána se strašnou bolestí hlavy a prázdným měšcem."

"Jsem zvyklý na bolesti hlavy," řekl Sorak, "a nemám žádný měšec."

Lyra se usmála. "Musíš se toho hodně naučit, jestli se máš odvážit dolů do měst."

"Musím se mnoho učit v každém případě," řekl Sorak. "A proto jsem tě vyhledal. Doufal jsem, že můžeš navést moje kroky na cestu poznání."

Přikývla. "Opustil jsi tedy klášter, aby jsi našel své místo ve světě. Tak je to správné. Klášter byl dobré místo pro tvoji výchovu, ale život sám tě může také hodně naučit. Po jakém vědění toužíš?"

"Chci poznat sám sebe," řekl Sorak. "Vždycky jsem cítil, že nevím, kdo jsou moji rodiče a odkud pocházím. Dokonce neznám své pravé jméno. Cítím, že se tyto věci musím dozvědět dřív, než budu schopen najít smysl svého života. Doufal jsem, že mi pomůžeš, protože jsi to byla ty, kdo mě našel a přinesl do kláštera."

"Ty jsi myslel, že ti mohu říct tyto věci?" zeptala se.

"Možná ne," odpověděl Sorak, "ale myslel jsem, že jestli jsem něco řekl, když jsi mě poprvé našla, mohla by sis to pamatovat. Když ne, možná bys mi mohla říct, kde jsi mě vlastně našla a já bych mohl začít pátrat odtamtud."

Lyra zavrtěla hlavou. "Byl jsi skoro mrtvý, když jsem tě našla v poušti," řekla, "a nepromluvil jsi ani slovo. Co se týče toho, kde jsem tě našla, už si to nepamatuji. Sledovala jsem tvé volání a nevšimla jsem si toho místa. Jedna část pouště vypadá stejně jako druhá. A taky mě nenapadá, jak by ti to mohlo pomoci. Jak je to dlouho, deset let? Každá stopa by se dávno zahladila, dokonce i psionické stopy, které by po sobě zanechali, by byly nejasné, pokud by se ovšem nejednalo o zvlášť výrazné změny, jako například takové, jež jsou vtisklé do země po nějaké velké bitvě."

"Takže mi nemůžeš pomoci?" zeptal se Sorak a cítil, jak se jeho nitro zalévá pocitem rozčarování.

"To netvrdím," odpověděla Lyra. "Nemohu ti dát odpovědi, které hledáš, ale možná ti mohu pomoci. To jest, za předpokladu, že přijmeš moji radu."

"Samozřejmě, že si nechám poradit," řekl Sorak. "Bez tebe bych už nebyl naživu. Dlužím ti tolik, že ti to nebudu schopen nikdy splatit."

"Možná to budeš moci oplatit a zároveň pomoci sám sobě," řekla Lyra. "Je ti znám cíl Poslů míru? Byl jsi vychováván podle Cesty Druidů?"

Sorak přikývl.

"Dobrá. Potom tě učili o nečistých a čarodějích - králech, kteří vysávají život z naší planety. Učili tě o dracích. Co víš o avangionovi?"

"Legenda," řekl Sorak a pokrčil rameny. "Mýtus, který se zachovává kvůli všem poníženým."

"To je, co si myslí většina lidí," řekla Lyra, "ale ten příběh je víc než pouhá legenda. Avangion skutečně existuje. Je naživu. Nebo bych měla říci, že on je skutečně naživu, protože avangion je muž."

"Myslíš, že někdo skutečně zahájil proměnu?" zeptal se překvapeně Sorak. "Kdo?"

"Nikdo neví, kdo to je," odpověděla Lyra, "nikdo neví, kde ho má hledat. Alespoň nikdo z těch, které jsem kdy potkala neříkal, že by věděl, kde se tento mág žijící poustevnickým životem vyskytuje, nebo jaké je jeho pravé jméno. Je znám pouze jako Mudrc, protože znalost jeho pravého jména by dala sílu jeho nepřítelům, kterými jsou všichni čarodějové - králové. Nicméně jsou tací, kteří vědí o jeho existenci a se kterými čas od času naváže kontakt, protože to jim dodává naději. Jednou takovou skupinou je Bratrstvo zahalených, a druhou pyreenejové. A nejvyšší knězka villichí o něm také ví. A nyní ty."

"Paní Varanna to věděla?" zeptal se Sorak. "Ale nikdy o tom se mnou nemluvila. A co má tento osamělý kouzelník společného se mnou?"

"Varanna ti dala Galdru, že ano?"

Sorak svažil čelo. "Galdru?"

"Tvůj meč," řekla Lyra.

Sorak zvedl elfský meč ležící vedle něho. "Tento? Nezmínila se, že by se nějak jmenoval."

"Má na čepeli nápis, že?" řekla Lyra. "Jsou to staré elfské runy, které citují legendu: Silný v duchu, ryzí povahy, zocelený vírou?"

"Ano," odpověděl Sorak. "Řekl jsem, že je to ušlechtilá myšlenka, a Paní odpověděla, že je to víc než pouhá myšlenka, že je to krédo. A že tak dlouho, jak se jím budu řídit, tak dlouho mi bude meč dobře sloužit."

"A tak se stane, pokud ovšem nebyl ukraden a nikoli darován."

"Nejsem zloděj," ohradil se Sorak, jehož čest byla uražena.

"Věděla jsem, že nejsi," řekla Lyra s úsměvem. "Ale je dobré vidět, že máš v sobě hrdost. To znamená, že máš silného ducha. A pokud tvůj duch bude silný, bude Galdra spolehlivý, pevný meč. Jeho čepel je zocelená vírou, vírou toho, který mu vládne. Dokud bude tvá víra pravdivá, Galdrova čepel tě nikdy nezklame a jeho ostří protne jakoukoliv překážku, která se mu postaví do cesty."

Sorak pomalu povytáhl meč z pochvy. "Proč mi Paní o žádné z těchto věcí neřekla?"

"Možná chtěla, abych ti to řekla já," odpověděla Lyra.

"Proč?"

"Protože jsem to byla já, kdo jí dal ten meč," řekla Lyra. "A ona věděla, že když ti ho daruje, pošle mi tím zároveň zprávu."

Sorak zavrtěl hlavou. "Nechápu to. Tento meč býval tvůj? Myslel jsem, že to byla elfská zbraň."

"Je tomu moc a moc dávno," řekla Lyra. "A ten meč vlastně nebyl opravdu můj. Byl mi předán s důvěrou a v pravý čas, a já jsem ho ukryla u Varanny."

"Řekla, že ho dostala jako výraz vděčnosti za službu, kterou komusi prokázala," řekl Sorak.

"Tak tomu bylo," řekla Lyra s úsměvem. "A nyní mi opět prokázala službu."

"Mluvíš v hádankách."

"Lyra potlačovala smích. "Odpusť mi," řekla. "Nechtěla jsem tě poplést. Musím začít od začátku. Byly časy, před mnoha sty lety, kdy byli elfové úplně jiní než ti dnešní. Nyní jsou elfové roztroušeni široko daleko po Athasu, mezi jednotlivými kmeny neexistuje žádná jednota a postupně upadají. Nebo možná byli do této situace vehnáni. Kočovní kmeny se často zaplétají do pašování a zlodějny, a ti co bydlí ve městech jsou obchodníci pochybné pověsti a pokud přímo nešidí své zákazníky, tak jim prodávají kradené zboží. Říká se ‚prohnaný jako elf‘ nebo ‚o nic čestnější než elf‘ ale byly doby, kdy elfové byli hrdí a vážení lidé. Byli zručnými řemeslníky a válečníky, s vlastní velmi bohatou kulturou a žili nikoli v roztroušených skupinkách tuláků živořících ze dne na den a žijících z ruky do úst, ale v silných kmenech, které byly sjednoceny pod jedním králem. Když jsem byla mladá, znala jsem jednoho takového krále. Jmenoval se Alaron a byl posledním svého rodu.

Alaron měl více než tucet žen, ale se žádnou nemohl zplodit syna. Byl prokletý Rajaatem, jedním z nejmocnějších z nečistých a to kletbou, která ho činila neplodným. Rajaat měl v úmyslu zničit království elfských kmenů, protože pro něho znamenaly hrozbu. Nejprve se snažil zničit královskou následnickou větev, a potom zasít sémě nesvárů mezi kmeny, které by měly právo převzít trůn po Alaronově smrti. Kde mohl, získal úplatky pomoc elfů z těchto kmenů, a když selhaly úplatky, použil čáry. Nakonec se mu podařilo vohnat jednotlivé kmeny v ozbrojený boj. Království se zhroutilo a Alaron musel uprchnout do lesů, kde podlehl svým zraněním. Našla jsem ho, jako tebe, napůl mrtvého. Ale na rozdíl od tebe, jsem mu nemohla pomoci. Než zemřel, dal mi svůj meč, meč známý mezi elfy jako Galdra, meč králů. Věděl, že jemu už sloužit nebude, protože ztratil svoji víru a umíral."

"Požádal mě," řekla, "abych ho bezpečně ukryla, aby nikdy nemohl padnout do rukou nečistých, neboť by se roztránil, kdyby se jej pokusili použít. Alaron nechtěl, aby byl symbol elfského královského rodu zničen. ‚Byl jsem proklet, abych nikdy neměl syna,‘ řekl, ‚spolu se mnou umírají hrdé tradice mého lidu. Elfové jsou nyní poraženým národem. Vezmi Galdru a dobře ho uchovej. Můj život mi vystačí už jen na to, abych se na tebe chvíli díval. Možná jednoho dne budeš úspěšnější tam, kde já selhal a najdeš elfa, hodného tohoto meče. Když ne, tak ho ukryj před nečistými. Mohu jim upřít alespoň toto!‘ a s těmi slovy zemřel."

"Alaron byl vždycky mým přítelem," pokračovala Lyra, "a nemohla jsem odmítnout. Schovala jsem meč a jak roky ubíhaly, přenášela jsem jej z jednoho skrytého místa na druhé, a nikdy jsem nebyla dost spokojená, že je tam skutečně v bezpečí. Potom, jednoho dne, po mnoha letech jsem potkala mladou kněžku villichí na její pouti a tou kněžkou byla Varanna. Tenkrát mě překvapil a poranil mladý drak, který si mě spletl s člověkem, a byla jsem příliš slabá, abych se sama vyléčila. Varanna se zastavila na své pouti, aby mi pomohla a já jsem vycítila, že má dobré srdce a předvídala jsem, že se stane nejvyšší kněžkou. Poznala jsem, že nikde nebude meč, který mi byl svěřen, bezpečněji ukryt, než v klášteře villichí. Dala jsem ho Varanně, řekla jí jaký je to meč a co ztělesňuje a ona ho opatrovala po celá ta léta." Sorak pohlédl dolů na meč a potom zpět na Lyru se zmateným výrazem ve tváři.

"Ale... proč ho tedy dala mně?"

"Protože věděla, že s tím budu souhlasit," řekla Lyra s úsměvem. "Varanna pochopila, proč jsem tě k ní přinesla. Když jsem před deseti lety uslyšela tvoje volání, cítila jsem tvoji sílu, a když jsem tě našla, vycítila jsem, čím jsi... a čím bys mohl být. Meč byl zvláštním poutem mezi Varannou a mnou, ale byl nám pouze svěřen."

"Pro mne?" zeptal se Sorak, zírající na ni celý popletený. "Ale já nepocházím z elfského královského rodu. Jestli větev vymřela s Alaronem, jak jsi řekla, pak si nemohu na meč dělat žádné nároky. A dokonce nejsem ani čistokrevný elf."

"Niméně ti v žilách koluje elfská krev," řekla Lyra, "a Alaron věděl, že Galdru nemůže nikdy předat svému následníkovi, protože jeho rod vymřel po meči. Jeho jedinou nadějí bylo, že se jednou objeví někdo hodný tohoto meče. Varanna věřila, že ty jsi ho hoden, a já jsem poznala, jakou moc v sobě skrýváš, ale musíš ještě dokázat, že si jej zasloužíš. Ne mně a ne Varanně, ale sám sobě a tomu meči. Hleď odpovědi na otázky odkud pocházíš. Nemohu ti je zodpovědět, ale vím, kdo ano. Pouze vše

ochraňující moc, která chrání Mudrce, může být dost silná a čistá na to, aby posloužila tvým potřebám. Ale nejdříve ho musíš nalézt, a jak po něm budeš pátrat, musíš mu sloužit, a také mně a tvým předkům." "Jak?"

"Tím, že se s ním spojiš proti všem nečistým," řekla Lyra. "Mudrc je velmi mocný, ale má mnoho nepřátel, a proto musí zůstat ukryt v ústraní. Cesta proměn avangiona je dlouhá a obtížná, plná bolesti a utrpení. Každý stupeň proměny si žádá rituály, které trvají roky. Jakékoliv vyrušení je nepřítelem každého mága, a není vážnější věci, která odvádí tvou pozornost, než když tě hledají nepřátelé, kteří tě chtějí připravit o život. Mudrc je nejštvanějším kouzelníkem na celém Athasu, protože představuje ohrožení moci nečistých. A zároveň je ten nejzranitelnější, protože když použije svoji energii proti nečistým, naruší se celý transformační proces. Vzpomeň si, že nečistí také mohou shromažďovat svoje síly mnohem rychleji než ti, kteří krácejí po Cestě Ochránce, a zatímco Mudrc dokončuje svoji proměnu, síly spojené proti němu stále rostou."

"Stále nechápu, jakou úlohu v tom všem mám hrát já," řekl Sorak.

"Tvoje úloha je dána už tvým osudem, Soraku," odpověděla Lyra. "Byl jsi vychováván villichy podle Cesty Druidů, abys následoval Cestu Ochránce. To tě samo o sobě staví do opozice proti nečistým. Když budeš pátrat po Mudrci, musíš se s ním spojit, protože to je jediný způsob, jak ho můžeš vůbec najít. Ale musím tě upozornit, že tvé hledání nebude snadné, naopak, bude nebezpečné. Ti, kteří pátrají po Mudrci, aby ho zabili, budou pátrat i po tobě, stejně jako pátrají po Bratrstvu zahalených a všech Ochráncích, kteří jsou proti nim spojeni."

"Tedy moje úloha je, během mého pátrání po Mudrci, podporovat Bratrstvo zahalených a všechny ty, kteří se postavili proti kouzlům nečistých," řekl Sorak. "Říkáš, k tomu, abych jej našel, musím mu dát nějak najevo, že po něm pátrám a osvědčit se činy proti jeho nepřátelům."

Lyra přikývla. "Uvědom si, že již mnoho let, všichni čarodějově - králové, jejich templáři a jejich přísluhovači Mudrce hledají a ve snaze ho najít používají jak čáry, tak úskoky."

"Takže nebude lehké, abych obstál," řekl Sorak a přikývl. "Rozumím."

"Je zde samozřejmě ještě jiná možnost," řekla Lyra. "Všechno záleží jen na tobě. Směr svého života si můžeš určit podle své libosti. Možná existuje způsob, jak najít odpovědi na tvé otázky, aniž by ses musel radit s Mudrcem. Nebo možná teď, když víš co riskuješ, nejsou tvé otázky pro tebe již tak důležité. Až odtud budeš odcházet, můžeš si zvolit jinou cestu a nezáčastnit se boje o záchranu duše Athasu. Záleží pouze na tobě, a pokud se rozhodneš jinak, budu to respektovat. Vše, co bys musel udělat v tom druhém případě, je vrátit mi Galdru a pak budeš volný a můžeš dělat všechno, co se ti zachce."

Sorak zvedl meč, položil si jej do dlaní a zadíval se na něj. "Ne," řekl. "Kdyby nebylo tebe, zahynul bych v poušti. A kdyby nebylo paní Varanny, neměl bych celých těch deset let domov. A kdyby nebylo těch otázek, které mě souží celý můj život, no, pak bych možná měl klid v duši. Ponechám si tento meč a půjdu hledat Mudrce." Trpce se usmál. "Mimochodem, stejně nemám nic lepšího na práci."

Lyra se spokojeně usmívala. "Nepochybovala jsem ani na okamžik, že mi takto odpovíš."

"Ale kde mám začít pátrat?" otázal se Sorak.

"Běž do nejbližšího města," odpověděla Lyra, "to je Tyr, které leží směrem na západ, v údolí při úpatí těchto hor. Až sestoupíš trochu níž, narazíš na stopy vedoucí k městu a měl bys je uvidět už z hřebene. Městu Tyr kdysi vládl čaroděj-král Kalak, ale byl zabit. Jeho nejvyšší templář Tithian se snažil stát jeho následníkem. Ale nyní Tithian zmizel a Tyru vládne Sbor poradců, jehož vůdcové mají podporu lidu. Nicméně je to vláda nestabilní a nečistí, kteří v Tyru stále jsou, se budou jistě snažit o převrat. A také se rozneslo do okolních měst, že Tyr už nemá panujícího čaroděje a že Tithian a ostatní Kalakovi templáři již nejsou u moci. Tyr je proto město zralé pro napadení. Bude plné intrik, politického boje o moc a noví příchozí budou podezřelí. Buď opatrný. Pamatuj, že jsi žil v odloučení mezi Sestrami villichy. Město, jako je Tyr, přináší nesčetná pokušení a je plné zločinců všeho druhu. Nikomu nevěř a za každou přátelskou nabídkou hledej skrytou záminku. A hlavně si kryj záda."

"Budou," řekl Sorak. "Co musím udělat, až přijdu do Tyru?"

"Musíš se pokusit zkontaktovat Bratrstvo zahalených," řekla Lyra. "Nebude to lehké. Kalak je sice mrtvý, Tithian odešel a moc templářů byla zlomena, ale ti, kteří tvoří Bratrstvo zahalených, už mnohokrát viděli, jak se zlomená moc znovu vrátila k životu. Budou se mít na pozoru. Pamatuj, nebudou mít žádný

důvod, aby ti věřili. Protože ze zkušenosti ví, že bys mohl být špeh, který je poslán, aby se dostal do jejich tajné sítě. Nepřivítají tě s otevřenou náručí. Čekej, že si tě vyzkouší, a že to bude velmi choulostivé. Sorak si povzdychl. "Všechno zní úplně jinak, než život, který jsem dosud poznal."

"Je to opravdu něco jiného," souhlasila Lyra. "Ale hledáš-li odpovědi na své otázky a smysl svého života, musíš být připraven, že zažiješ hodně nového. V mnoha ohledech jsi připraven lépe než většina ostatních, protože jsi se učil a cvičil v bojovém umění a psionice. Ale uvidíš, že je úplně jiné dávat tyto schopnosti do služeb dobra. Přistupuj ke všemu opatrně a hodně přemýšlej."

"Slibuji," řekl Sorak. "Uvidím tě ještě?"

Lyra se usmála. "Snad. Jestli ne, tak víš, kde mě můžeš najít. Každý rok v tuto roční dobu. A jestli už nebudu schopná vykonat svoji každoroční pouť, pak to bude znamenat, že jsem zemřela."

"Chci ti poděkovat za tvoji pomoc a laskavost," řekl Sorak. "Vděčím ti za svůj život. Na to nikdy nezapomenu. Jestli je něco, co pro tebe mohu udělat..."

"Najdi, co hledáš a žij podle Cesty Ochránce," řekla Lyra. "To je vše, co žádám. Udělej to a bude to pro mne velká odměna."

"Jenom si přeji, aby zde bylo něco víc, co bych mohl udělat." Otočil se a sáhl po své brašně, otevřel ji a hledal něco uvnitř. "Vím, že to není mnoho, je to opravdu maličkost, ale kromě Galdry je to jediná věc, která má pro mne cenu. Tam v klášteře jsem zanechal dívku, která pro mne mnoho znamenala, a... No, když si česala vlasy, tak jsem sbíral jednotlivé praménky vlasů z jejího hřebene a splétal je v šňůrku. Nevěděla o tom a já jsem myslel... no, to není důležité. Je to jediné, co mohu dát a byl bych poctěn, kdyby jsi to přijala."

Našel šňůrku spletenou z Ryaniných vlasů, vyndal ji z brašny a obrátil se, aby ji podal Lyře.

"Chápej to jako výraz mé..." Jeho hlas selhal. Pyreenejka tam již nebyla. Rychle se kolem rozhlížel, ale nebylo po ní ani vidu ani slechu. A potom se podíval směrem přes jezero a zahlédl malý větrný vír klouzající po vodní hladině, rychle mizící v dáli.

"Nech si ho Soraku," odpověděla mu psionicky Lyra. "Vím, co pro tebe znamená. Sama nabídka je darem, kterého si budu navždy vážit."

A potom zmizela.

Sorak se podíval na tenký, pevně spletený provázek, který svázal z praménků Ryaniných kadeří. Dnes už patřil k Sorakově minulosti. Chtěl dát něco Lyře, a toto bylo jediné, čeho si skutečně cenil. Bylo to jediné, co mu zbylo ze života, který opustil a z jeho nesplněných snů o budoucnosti. Galdra, meč elfských králů byl symbolem toho, co by se mohlo stát skutečností. Jeden talisman pro minulost, jeden pro budoucnost. Docela se to k sobě hodilo.

Uvázal si spletenou šňůrku kolem krku.

5

Na horském hřebenu, porostlém kosodřevinou, poblíž úpatí, stála asi tisíc stop nad údolím a městem Tyr stará zřícenina hradu. Jak Sorak sestupoval po horské stezce směřující k hřebenu, kde stála zřícenina, uviděl dole v údolí rozlehlé město. Na západ od města ležela Velká písečná poušť, přes kterou vedly obchodní stezky, jež spojovaly Tyr s ostatními městy planiny. Jedna stezka vedla z Tyru směrem na kupeckou vesnici Altaruk, jihozápadně napříč pouští k ústí Rozeklaného jazyka. Na západ od Altaruku se stezka stáčela podél jižního břehu ústí řeky směrem k městu Balic.

Jiná obchodní trasa vedla přímo na východ od Tyru a rozvětvovala se v blízkosti pramene uprostřed náhorní planiny. Jedna větev vedla na sever k městu Urik, které leželo blízko propadliny známé jako Dračí číše, potom na východ k městům Raam a Draj, za nimiž se rozprostíralo moře Silt. Jiná větev vedla směrem na jih, zpátky k ústí Rozeklaného jazyka, kde se znovu rozdělovala s jednou větví směřující na jihovýchod do Altaruku, a druhou na východ, podél severního břehu ústí řeky, až tam, kde se prudce stáčela na sever a pokračovala zelenajícím se severovýchodním hraničním pásmem Velké slonovinové pláně směrem k Hraničním horám a městům Gulg a Nibenay.

Toto všechno Sorak věděl, ale toho, co neznal, bylo tolik, že by se to vešlo do jedné velké knihy. Ale ve skutečnosti to málo, co se dosud dozvěděl, pocházelo z knihy. Z knihy, kterou zabalenou do plátna a převázanou motouzem, našel ve své brašně. První věc, která ho napadla, byla, že někdo ze společenství ji tam tajně podstrčil, aniž by on o tom věděl. Ale to se nezdálo být pravděpodobné, protože on sám

nevlastnil žádné knihy a ostatní by těžko nějakou z klášterní knihovny vzali. Každá z bytostí měla nějakou výstřední vlastnost, ale nebyli zloději. Alespoň on o lom nevěděl. Potom ho napadlo, že jediný, kdo měl možnost mu tajně strčit balíček do jeho vaku, byla sestra Dyona, stará vrátná. Musela to udělat, když ho objímala při jeho odchodu. Toto podezření se potvrdilo, když rozbil balíček a našel knihu spolu se vzkazem od vrátné. Stálo tam:

Malý dárek, který povede tvé kroky na tvé cestě.

Trošku jemnější zbraň než tvůj meč, ale svým způsobem stejně účinná. Užívej ji s rozumem.

S láskou, Dyona.

Na osahané kožené vazbě knihy nebyl žádný nápis, ale na první pergamenové stránce stálo: Tulákovy zápisky. O autorovi, tedy Tulákovi z titulu, se v knize už nic nepsalo. Sorak nebyl nikdy vášnivý čtenář. Jeho každodenní lekce v klášteře v něm vypěstovaly nechut' ke čtení, a když se prokousával starými učenými texty o psionice a dlouhými nesouvislými poetickými pasážemi starodávných druidských a elfských spisů, nechápal, kdo by po nich mohl sáhnout ve svém volném čase. Vždycky svoji látku poctivě prostudoval, ale dával mnohem větší přednost tomu trávit svůj volný čas cvičením se ve zbrani nebo být venku v lese s Tigrou a Ryanou či chodit na dlouhé procházky do polí se staršími sestrami z kláštera. Ať byl v horách nebo na jejich úpatí nebo na rozlehlých pláních pouště na jih daleko od Tyru, Sorak si vždycky raději prohlédl athasianskou faunu a Horu přímo v přírodě. Nyní si uvědomil, že kráčí do světa, o kterém ví jen velmi málo a pochopil, jak cenný je Dyonin dárek. Deník začínal slovy: Žiji ve světě samého písku a ohně. Rudé slunce spaluje všechno živé, na zemi i ve vzduchu a písečné bouře odnášejí všechno listí z neplodné země. Z jasného nebe udeří blesk a nevysvětlitelné burácení hromu se nese daleko přes širé planiny. Dokonce i vítr, suchý a žhavý jako cihlářská pec, může zabít člověka, neboť ten zemře žízní.

Je to země plná krve a prachu, kde se potulují kmeny divokých elfů, aby vydrancovaly osamělé karavany, záhadný zpěv láká muže, aby se pomalu udusili v moři Silni a zástupy otroků rachotí řetězy nad trochou hnijícího obilí. Draci plení celá města, zatímco sobečtí králové plýtávají penězi na celé armády dělníků, kteří staví nádherné paláce a výzdobou přepřácané hrobky.

To je můj domov, Athas. Je to suché a velice ponuré místo, pustina s hrstkou chudých měst nejistě se krčících u těch několika málo oáz roztroušených v poušti. Je to brutální krutá země sužovaná politickým bojem a nehoráznou sprostotou, kde je život neradostný, ponurý a krátký.

Toto byl spis úplně odlišný od naučných děl, které mu byly předkládány v klášteře. Většina svitků a tlustých zaprášených knih v pečlivě uspořádané klášterní knihovně byly dochované spisy starověkých elfských a druidských naučných děl a byly sepsány v hutném, květnatém stylu, který mu připadal velmi náročný a únavný. Ostatní spisy v knihovně byly napsané sestrami a týkaly se v první řadě psioniky a athasianské fauny a flory. Mnohé z nich nebyly ničím víc, než encyklopedickými seznamy určenými pouze pro informativní četbu, a nebyly tedy moc zábavné.

Tulákův deník byl jiný. Věnoval se málo, ne-li vůbec květnaté, vznosné tradici starověkých bardů. Až na poněkud barvitější úvodní pasáže byla kniha sepsána jednoduchým, prostým stylem. Číst tuto knihu bylo spíš jako si povídat s Tulákem samotným. Deník obsahoval hodně informací, které Sorak znal už ze svých studií v klášteře. Také zahrnoval Tulákovy soukromé geografické studie Athasu, popis rozmanitých athasianských ras a jejich sociální struktury, detailní zprávy o životě v různých athasianských vesnicích a městech a komentář k athasianskému politickému dění. To druhé, i když trošku zastaralé, umožnilo Sorakovi nahlédnout do života na Athasu, o kterém prakticky nic nevěděl.

Bylo jasné, že Tulák prošel křížem krážem celý svět, viděl a zažil mnoho věcí, které potom opatřil komentářem, ve kterém důkladně a promyšleně vyjádřil své názory. Poprvé Sorak poznal, že četba může být víc, než pouhé namáhavé studování archaických textů a zaprášených svitků. Tulák se zdál být nekonečně fascinován světem, ve kterém žil, a svoje nadšení také přenesl do svého rukopisu.

Každý večer, když se zastavil, aby si odpočinul, otevřel Sorak deník a chvíli před tím, než šel spát, si četl. Číst Tulákova slova bylo jako by měl s sebou na své cestě kamarádského a upovídaného průvodce. Dnes v noci plánoval, že se utáboří uvnitř zříceniny na horské vyvýšenině. Drolící se zdi mu poskytnou určitou ochranu před silnými větry z pouště, které se opíraly do předhoří. Ráno bude pokračovat ve své cestě směrem na Tyr. Kdyby se vydal na cestu brzy, přemýšlel, mohl by dorazit do města v pozdním

odpoledni nebo navečer. Ale co bude dělat, až se tam dostane, to bylo něco, o čem se ještě nerozhodl. Musí se nějak spojit s Bratrstvem zahalených. Ale jak? Lyra mu neporadila žádný způsob. Žádný neznala. Pyreenejové se obvykle vyhýbali městům. Zdála se jim dekadentní a deprimující a jako ochránce by je tam asi neuvítali. Každé město se bránilo subversním nečistým, kteří donutili Bratrstvo zahalených, aby se stáhlo do ilegality. Kromě toho, jakýkoliv kouzelník, ať ochránce nebo nečistý, byl v athasianských městech v nebezpečí.

To byla skutečnost, o které se Sorak dozvěděl už v klášteře, ale hlavní smysl lekce byl názorně ukázán na nehodě popsané v Tulákových zápiscích. Tulák se stal svědkem, jak byla jedna čarodějka k smrti ubita na tržnici rozruženým davem a nikdo jí nepodal pomocnou ruku. Nehoda se přihodila v Tyru a Tulák ji popisoval takto: "Kouzla přeměnila Athaský svět v mrtvou poušť. Lidé Athasu dávají vinu za jeho zkázu všem kouzelníkům, stejnou vinu jak nečistým, tak ochráncům - a oni je nejen obviňují, ale opovrhují jimi. Aby zabránili nenávisti takřka celého světa, dobří kouzelníci Athasu a jejich stoupenci vytvořili tajné organizace, všeobecně zvané jako Bratrstvo zahalených."

Podle Tuláka neměly Bratrstva zahalených žádné centrální vedení. Každé město mělo svoji vlastní místní organizaci a občas se podobné skupiny zformovaly i v některých větších vesnicích. Tylo místní organizace pracovaly nezávisle na sobě, i když se skupiny ze sousedních měst občas zkontaktovaly. Každá místní organizace Bratrstva zahalených se dělila dále na buňky, které obvykle měly nízký počet členů, někde i od tří do šesti. Ty nejvýznamnější buňky měly tajné spojení s vedením, s jinými buňkami prvního řádu a sousedními buňkami nižších řádů. Každá druhořadá buňka udržovala spojení pouze s přímo nadřízenou buňkou prvního řádu a buňkami třetího řádu, které byly přímo pod nimi. Ale s žádnou jinou prvořadou nebo druhořadou buňkou, ani jednotkou třetího řádu. Toto organizační schéma zajišťovalo, že když byla porušena bezpečnost jedné buňky, utajení dalších nebylo prozrazeno. Tato struktura také umožňovala jedné nebo více jednotkám být "odříznuty" v kteroukoli určenou dobu.

V městech, vysvětloval Tulák, měli mocní nečistí, kteří tvořili vládní elitu, tedy čarodějové - králové a šlechta pod jejich ochranou, svoje templáře a vojáky, kteří jim zajišťovali bezpečnost a silou podporovali jejich tyranskou vládu. Kterýkoliv kouzelník, ať nečistý nebo ochránce, který nebyl pod takovou ochranou, udělal lépe, když zůstal v anonymitě. Pokud se prozradil, mohlo to znamenat, a většinou znamenalo, smrt.

Sorak neměl představu, jak by měl postupovat, až dojde do Tyru. Jak se má jeden spojit s tajnou organizací? Z toho, co mu řekla Lyra, usoudil, že by měl udělat něco, čím by upoutal jejich pozornost a oni by mu měli dát znamení, aby se zkontaktoval. Měl pocit, že kontakt s nimi bude pravděpodobně velmi nebezpečný. Také pochopil, že jeho snaha spojit se s Bratrstvem zahalených si vyžádá určitý čas, určitě víc než pouze jeden nebo dva dni, a to samo o sobě bylo problematické. Neměl totiž vůbec žádné peníze.

Villichy neměly nikdy u sebe peníze. V klášteře jich nebylo třeba. Potraviny si vypěstovaly a všechno, co potřebovaly si vyrobily vlastníma rukama. Na svých poutích žily Sestry většinou z toho, co jim poskytla země, mimo doby, kdy zavítaly do vesnic nebo měst. Ve vesnicích jim většinou lidé dali najíst, skoro nikdy neodmítli, protože Sestry jedly poskrovnu a nekonzumovaly maso. A pokud ve vesnici nebylo žádné dítě villichy, pokračovaly stejně Sestry po krátké zastávce dál ve své cestě.

Ve městech však nebyly tak vítané, neboť byly spojenci ochránců. Ale protože se nemíchaly do politiky, nepovažovala je vládnoucí třída za nebezpečné. Villichy byly také známy svou obratností v boji a psionickými schopnostmi a bylo rozumné si s nimi nic nezačínat. V nejlepším případě je lidé pasivně přijali, hostinský jim přinesl do rohu malý stolek a dal jim mísu řídké ovesné kaše a možná pár kůrek starého chleba. Hostinský se choval většinou neochotně, i když sympatizoval s ochránci, protože by se mu nevyplatilo, kdyby si někdo všiml, že si počíná mile a uctivě.

Sorak nebyl villichy a tak nemohl očekávat ani takové povrchní zacházení. Pokud by měl zůstat ve městě nějakou delší dobu, bude nutně potřebovat trochu peněz. To znamenalo, že si bude muset najít nějakou práci, za kterou ho budou platit. Jelikož nikdy před tím do města ani nev kročil, neměl zdání, jaký druh práce by to měl být, ani jak by měl postupovat při jejím hledání.

Jeho myšlenky byly náhle přerušeny Strážkyní. "Uvnitř zříceniny jsou muži," hlásila.

Sorak se zastavil. Byl ještě trochu vzdálen od horského hřebene, na kterém zřícenina stála, ale už mohl

vidět to, co odhalila Strážkyně pomocí svých smyslů. Zpoza rozpadajících se stěn stoupal sotva patrný tenký proužek kouře. Někdo lam zapálil táborový oheň, jehož kouř byl v mžiku rozptýlen větrem. Nicméně vítr vanul jeho směrem a Sorak nyní ucítil nepatrnou vůni hořícího trusu a neznámý pach smíchaný s páchnoucími zvířaty a vařeným masem. Poznal, že to je pach člověka.

Jak půlčící, tak elfové měli mnohem ostřejší smyslové vnímání než lidé a Sorakovy smysly byly také takové. Částečně proto, že byl jak elf tak půlčík, a zčásti proto, že Strážkyně jeho smysly udržovala neustále v pohotovosti.

Na rozdíl od zvířat mohly myslící tvory rozptylovat jejich myšlenky a pokud nedávali skutečně pozor, nemuseli si všimnout věcí, které by jinak viděli či slyšeli. Žádný člověk nemohl být neustále ve stavu bdělosti a uvědomovat si každou maličkost, kterou zaznamenal svými smysly. Takový stav neustálého soustředění by byl příliš vyčerpávající a člověk by nemohl dělat nic jiného. Ale Sorak nebyl člověk. Byl společenstvím v jednom a úkolem Strážkyně uvnitř společenství nebylo nic jiného, než vést v patrnosti všechno, co zaznamenaly smysly těla, o které se všichni dělili. Strážkyni neuniklo nic, ať to bylo podstatné či nikoli. V tomto případě Strážkyně vycítila, že informace je důležitá natolik, že vzbudovala Soraka a oznámila mu, co svými smysly zjistil, aniž si toho byl vědom. Nyní, když byl upozorněn Strážkyní, začal vnímat mnohem ostřeji.

Pach člověka. Ale jak věděl, že je to člověk, když předtím žádného nepotkal. Strážkyně to věděla, což jasně dokazovalo, že Sorak někdy v minulosti, která se nedala postihnout myslí, ucítil tento pach a věděl, co znamená. Nevěděl proč, ale z nějakého důvodu spojoval tento pach s něčím nepříjemným a zneklidňujícím. Stáhl koutky úst.

"Tigro," řekl potichu. "Běž se schovat."

Tygon se poslušně odplížil do houštiny.

Sorak se opatrně přiblížil. Ještě je nemohl vidět, ale jak přišel blíž, jejich pach se stal pronikavějším...

Byli to lidé - muži, ale v jejich pachu bylo ještě něco navíc, nepatrně se lišícího od pachu muže. A pak tam byl zápach zvířat... crodlu - obrovských dvojnohých ještěřů s tlustýma masivníma nohama a dlouhými hubenými předními končetinami. Sorak je teď uviděl, byli přivázáni ke kmeni zakrslého stromu přímo za vnějšími hradbami zříceniny. Stáli zpříma na svých těžkých svalnatých nohách, s dlouhými krky úplně nataženými, jak svými čelistmi připomínajícími zobáky rvali ze stromu listí a malé větvičky.

Napočítal jich šest a viděl, že každá ta stvůra má na svém širokém hřbetě řemenem připoutané sedlo, což značilo, že zvířata byla ochočená a používána jako váleční oři.

Jakmile ještěři ucítili, že se přiblížil, hlasitě frkali a hrabali do země, ale Skřek vystoupil do popředí a odpověděl jim, což je uklidnilo. Vrátili se k přežvykování listů.

"Něco vyrušilo crodlu," řekl mužský hlas za zdí.

"Asi jen nějaké zvíře," řekl někdo z ostatních. "Už jsou stejně klidní."

"Možná bych je měl jít zkontrolovat."

"Odpočívej, Siloku. Dělaš si zbytečně starosti. Na míle daleko není živá duše. Jestli by se nás někdo pokusil vyčenichat, dělali by crodlu mnohem větší rámus."

Sorak přistoupil úplně ke stěně, opřel se zády a poslouchal.

Jeden z mužů zachrochtal blahem nad svým jídlem a potom hlasitě říhnul. "Myslíš, že karavana vyrazí zítra?"

"Možná, ale pravděpodobně to bude trvat déle, než naloží vozy a připraví se na zpáteční cestu. Nic se neboj, Kivore, nebude těžké sledovat odtud karavanu, jak odjíždí z města. Budeme mít spoustu času sjet dolů a vzbudovat ostatní."

"Přál bych si, aby si s tím pospíšili," řekl podrážděně ten, kterému říkali Silok. "Čert vem ty líné kupce. Už jsme tady nahoře tři dny a kdo ví, jak dlouho tady budeme ještě čekat? Už mám po krk tady toho místa."

"Co mě štve je, že Rokan a ti druzí si teď pěkně užívají v Tyru, pijou a veselí se s ženskýma, zatímco my tady tvrdneme v této zatracené zřícenině a každou noc nám mrznou zadky..."

"Zorkan má pravdu," řekl někdo z ostatních. "Nevidím důvod, proč bychom si nemohli vždycky zaskočit do města. Proč by mělo šest z nás dávat pozor na karavanu?"

"Protože takto se můžeme střídat a někteří z nás mohou spát nebo jít naplnit naše měchy a lovit zvěř."

Nebo bys tady seděl raději úplně sám, Vitore? Když je nás víc, jsme silnější. Neznáme tyhle kopce." "Nemám zájem se s nimi blíže seznámit," odpověděl kysele Vitor. "Čím dřív vypadneme z tohoto místa, tím budu radši. Ti prokletí komáři mě tady sežerou zaživa."

Jak muži mluvili, Sorak se stáhl do podvědomí a na jeho místo nastoupila Ochránkyně se svými telepatickými schopnostmi, aby mohla číst jejich myšlenky. Ihned poznala, že tito muži jsou bandité. Marauderové z oblasti Nibenay. Ale co potom hledají tady? Nibenay leží za pouští, na úpatí Hraničních hor. Ještě více se ponořila do jejich nitra a celá se soustředila na jejich myšlenky. Ale hned se zase stáhla zpět. Byli to zlé, hrubé, primitivní povahy, zaobírající se jenom těmi nejnižšími myšlenkami a pudy. S odporem se přinutila znovu proniknout svými telepatickými myšlenkami do jejich vědomí. Snažila se dostat přes jejich hnusné chtivé chlípné myšlenky a představy násilnických činů, které tito krutí muži spáchali a chovali ve své paměti. Jak se tak probírala jejich brutálními myšlenkami a záchvěvy jejich mysli, úplně se jí udělalo špatně.

Tito muži však byli parazité, dravci nejhoršího druhu, bez víry nebo morálních zábran. Opustili svoji základnu V Mekillotských horách, vydali se na východ a potom se pustili za obchodní karavanou z Altaruku. Někteří z nich se přidali ke karavaně a přitom se vydávali za kupce. Nyní čekali dole ve městě, až se karavana naložená zbraněmi, které se měly prodat v Gulgu, a vezoucí zisk nabytý v kupeckých domech v Tyru, vypraví na svoji zpáteční cestu do Altaruku. Marauderové plánovali napadnout karavanu dřív, než by mohla dosáhnout Altaruku. Tito muži, tábořící ve zřícenině byli hlídky. Jejich úkolem bylo, jakmile karavana vyrazí z Tyru, rychle sjet dolů do pouště, kde tábořil zbytek jejich bandy a upozornit je, aby nachystali léčku.

Ale proč absolvovali tak dlouhou cestu? Jestli měli v plánu jen napadnout karavanu a okrást ji, tak proč nezaútočili někde u Altaruku nebo Gulgu, které byly mnohem blíže Mekillotským horám, kde byl domov marauderů? Proč jeli tak daleko? Ochránkyně se rozhodla to prozkoumat detailněji.

Jeden z mužů, kruťas, kterému říkali Digon, se zdál být vůdcem skupiny. Zaměřila na něj své psionické myšlení. Znovu musela překonat svůj odpor, když pronikala hlouběji do jeho mysli, jeho představy byly odpudivé a nechutné. Konečné našla to, co hledala.

Jednalo se tady o něco víc, než jen o loupeže. Někteří z těch, kteří se přidali ke karavaně z Altaruku, měli zaútočit zevnitř, až padne do léčky, ale jiní měli zůstat v Tyru jako špehové. V Tyru byla totiž úplně nová vláda. Do Nibenay se doneslo, že Tithian utekl a že jeho templáři byli sesazeni. Tyr byl nyní spravován výhradně Sborem poradců, ale tato vláda byla zřejmě nestabilní.

Mezi maraudery a jedním mocným aristokratem v Nibenay existovalo tajné spojení. Digon neznal totožnost tohoto šlechtice. Zdálo se, že pouze jejich vůdce, muž jménem Rokan, znal tohoto šlechtice a udržoval s ním pravidelné spojení. Dohodl se s tímto aristokratem, že za určitou protislužbu pošle pár svých marauderů, aby se vetřeli do několika kupeckých domů v Tyru a shromáždili informace o vládní situaci. Oloupení karavany by ještě zvýšilo zisk z tohoto podniku a umocnilo vznešenost Nibenay, které odmítalo brát cenné zboží od svých konkurentů z Gulgu.

Zatímco Ochránkyně rozebírala tuto informaci, pokračovala ve zkoumání myšlenek marauderů. Většinou byli popuzeni hloupým úkolem dávat pozor na karavanu a reptali, jak si jejich kamarádi, kteří se přidali ke koloně, užívají v Tyru, pijí a baví se se ženskými, zatímco oni musí být na stráž na větrem ošlehaném hřebenu hor. Netrpělivě se dotazovali, jak dlouho bude trvat, než se zařídí vše potřebné na zpáteční cestu a těšili se, jak se za to budou mstít na bezmocných obchodnících a cestujících, kteří jeli s karavanou. Nakonec zanechali těchto starostí, usadili se a začali hrát v kostky.

Ochránkyně se s úlevou stáhla a skryla do podvědomí a umožnila Sorakovi, aby se vrátil na povrch s tím, že bude znát všechny informace, které získala. Uběhlo jen pár chvil a Sorak by si ani nepovšiml, že byl v ústraní. Nicméně měl toho nyní hodně na přemýšlení a lámal si hlavu, co by měl udělat.

"Proč bys měl cokoli podnikat?" zeptal se Eyron. "Co mají tito muži s tebou společného? Není pro nás důležité, jestli zaútočí na karavanu nebo ne."

"Mohlo by to být pro nás velmi významné," odpověděl neslyšně Sorak. "Když budu varoval karavanu před hrozícím útokem, mohla by se na něj připravit a vyhnout se tak momentu překvapení. Zachráníme životy lidí a kupci neutrpí žádné ztráty. Budou mi zavázáni za tuto informaci a pro vládu bude prospěšné, když bude vědět o špiónech z Nibenay."

"Pouze za předpokladu, že ti uvěří a nebudou tebe samotného pokládat za špeha," odpověděl Eyrón.
"Jako cizinec budu stejně podezřelý," řekl Sorak. "Neznám ve městě nikoho a nemám ani peníze. Zde jsem narazil na příležitost, jak se zapojit do mocenských záležitostí Tyru a možná získat určitou odměnu. Je to příležitost příliš lákavá než abych ji odmítl."

"Při krvi Githově!" vykřikl jeden z mužů za zdi.

"Cítím půlčíka."

Vítr se obrátil, ale Sorak si nemyslel, že by lidé mohli zachytit jeho pach.

"Věděl jsem, že něco vyrušilo crodlu!" zvolal někdo z ostatních.

Za zdi byl slyšet čilý ruch, jak se bandité chápali zbraní. Sorak si uvědomil, že nemá smysl utíkat.

Stezka byla otevřená na obě strany, a tak by se dozajista stal snadným terčem pro jejich šípy. Mohli také nasednout na své crodlu a dohonit ho dřív, než by uběhl nějakých sto yardů. Nemohl dělat nic jiného, než se jim postavit čelem.

Sorak rychle poodešel od zdi, aby ho bandité nemohli obklíčit, pokud by přišli z obou stran, což bylo přesně to, co udělali.

Tři z nich obešli zed' zprava a tři z nich zleva. Dva z banditů byli vyzbrojeni samostřily, dva z nich nesli kopí s hroty z obsidiánu a jeden kamennou sekeru a dřevěný štít. Poslední byl vyzbrojen širokým obsidiánovým mečem a štítem. Všichni měli u pasu a v botách zastrčené obsidiánové dýky a všech šest bylo oblečeno v lesklé kožené náprsní krunýře. Pět z nich byli muži lidské rasy, ale šestý marauder byl půlelf.

"Zůstaň stát, kde jsi!" vykřikl ten, kterému říkali Digon, zatímco dva lučištníci namířili své samostřily na Soraka.

"Není to půlčík," řekl Silok. "Tvůj nos tě oklamal, Aivare. Tento muž je člověk."

"Říkám ti, že je z něj cítit půlčík," trval na svém půlelf. Znovu začenal. "A u sta hromů, ještě elf."

"Míšenec?" podivil se Digon a zamračil se. "To je nemožné, elfové a půlčíci by se nikdy nespojili."

"Podívej se na jeho uši," řekl Vitor.

"Kašli na uši," řekl Zorkan. "Koukni na ten meč!"

Sorak stál během této prohlídky úplně bez hnutí a neudělal ani jeden pohyb směrem ke zbraní.

"Pokud hneš jen brvou, moji lučištníci tě na místě zastřelí," pohrozil Digon. "Co jsi zač?"

"Pouhý poutník," odpověděl Sorak klidným hlasem.

"S mečem jako tento?" řekl Digon. Usmál se a zavrtěl hlavou. "Ne, nevěřím. Kolik jsi toho slyšel?"

"Slyšel jsem mužské hlasy," řekl Sorak, "a viděl jsem kouř z vašeho ohně. Předtím jsem sám uvažoval o tom, že se zde na noc utábořím, ale jak se zdá, toto místo jste už obsadili vy. Nebudu se s vámi přát. Mohu si najít jiné tábořiště."

"Proč riskovat?" řekl Vitor. "Prostě ho zabijem a hotovo."

"Drž hubu," řekl mu Digon. "Musíme zjistit, co slyšel a jestli je sám. Odhod' hůl, poutníku, a polož na zem svůj vak!"

Sorak udělal, jak mu bylo přikázáno.

"Dobrá, teď mi ukaž ten meč. Ale pomalu, pamatuj, že jinak znervózníš moje lučištníky."

Sorak pomalu vytáhl elfský meč z pochvy. Pohled na Galdru ihned vyvolal u marauderů údiv.

"Ocel!" vykřikl Vitor.

"Podívej se na to ostří!" řekl Zorkan. "V životě jsem nic podobného neviděl!"

"Ticho!" zařval Digon a změřil pohledem ostatní. Potom se znovu obrátil na Soraka. "To je určitě meč vhodný pro pouhého poutníka," řekl. "Hod' ho před sebe na zem."

Sorak hodil meč na zem, přímo před sebe.

"Hodný chlapec," řekl Digon s úsměvem. "A nyní odhod' dýky."

Sorak pomalu sahal po lovecké dýce u svého pasu, když náhle skupinka crodlu přivázaných u kmene stromu začala frkat a rvát na poplach, hrabající nohama do země a napínající provazy. Když se marauderové otočili, aby se podívali, co je vyplašilo, uviděli Tigru, jak vyskočil z keřů a se řvaním na ně útočí.

"Pozor! Tygon!" vykřikl Aivar.

Zorkan se otočil a zamířil svojí kuší, ale dřív než mohl vystřelit, proklál Sorakův lovecký nůž jeho hrdlo.

Sorak se vrhl stranou, hned jak hodil nožem, a jak se zvedal ze země, vytáhl ze své boty kostěnou dýku a jediným obratným pohybem ji vrhl na druhého lučičníka. Zasáhl půlelfu do hrudníku a probodl mu srdce. Aivar byl mrtvý dřív, než padl na zem. Současně Sorak popadl Galdru a byl připraven čelit ostatním protivníkům. Kivar byl nejbliž. Marauder se rozpráhl svojí sekyrou, ale nebyl dost rychlý. Sorakův meč se mu zabořil do prsou a druhou stranou vyšel ven. Kivar strašlivě zachrčel, jak mu krev vytryskla z úst, a jeho sekera padla k zemi. Sorak se o něj opřel nohou a vytáhl z jeho těla meč. Mrtvolu odkopl nazpět k Digonovi. Vůdce marauderů padl pod tíhou svého kamaráda na zem.

Mezitím zaječel Vitor, jak po něm skočil Tigra a strhl ho k zemi. Silok pozvedl své kopí, aby jím mrštil po tygonovi, ale zahlédl Soraka, jak se k němu žene s napřaženým mečem. Otočil se, aby odrazil náraz meče svým štítem. Galdra zasvištěl a přetáhl jak štít, tak Silokovu paži. Marauder zavřeštěl, když uviděl, jak jeho těžká ruka padá spolu s úlomky štítu na zem. Z rány, kde mu nyní zbyl jen pahýl, proudem stříkala krev. Sorak se ještě jednou rozmáchl mečem a Silokovi sletěla hlava z ramen a skutálela se mu k nohám. Když se Silokovo tělo zhroutilo, Sorak se prudce otočil a uviděl Digona, jak na něj útočí a vede shora svůj meč. Pozvedl Galdru zrovna včas, aby zastavil tento úder. Když narazil obsidiánský meč na elfskou ocel, roztříštil se na kousky.

S rozšířenými očima a se zvednutým štítem ustupoval marauder dozadu. Upustil zlomený meč a sáhl po dýce u svého pasu. Ale než se jeho prsty mohly dotknout rukojeti, nůž najednou sám vyskočil z pochvy, proletěl vzduchem a padl na zem asi dvacet stop daleko. V momentě cítil Digon, jak mu neviditelná ruka vyrvala štít, který také odletěl stranou. Když spatřil svého protivníka, jak klidně stojí opodál s mečem svěšeným podél těla, dal se na útěk.

"Tigro," zavelel Sorak.

Tygon se rozběhl za marauderem.

"Zastav ho, ale neubliž mu."

Tigra odřízl marauderovi cestu a s vyceněnými zuby se před ním nahrbil a zavrčel. Při pohledu na mohutné zvíře tuhla Digonovi krev v žilách.

"Jestli se pohneš, Tigra tě zabije," řekl Sorak.

"Ne, prosím!" žebrale marauder. "Prosím tě, ušetři můj život!"

"Stejně jako ty bys ušetřil ten můj?" zeptal se Sorak. "Tigro, přines."

Tygon vzal marauderovu paži mezi zuby a táhl ho zpět k Sorakovi. Digonův obličej byl bledý hrůzou.

"Ušetři mě, prosím! Prosím! Udělám všechno, co mi poručíš!"

"Ano, myslím, že uděláš," řekl Sorak, když zastrkával meč do pochvy. Otočil se a přinesl si zpátky brašnu, dýku a poutnickou hůl a šel ke zřícenině, kde se marauderové utábořili. Tigra ho následoval a táhl za sebou za paži Digona. Marauder skučel strachy. Táborový oheň už dohořoval. Sorak se sehnul, vzal několik kusů dřeva a přihodil je na oheň. Rychle si prohlédl tábořiště, potom odložil hůl a brašnu a usadil se na zem vedle ohniště.

"Posaď se," řekl marauderovi.

Tigra pustil Digonovu ruku a marauder se pomalu posadil naproti Sorakovi, aby ohniště bylo mezi nimi. Těžce polykal a jeho pohled klouzal hned na strašlivé zvíře, hned na Soraka a zase zpátky. Nemohl pochopit, co se vlastně stalo. Bylo jich šest proti jednomu a teď zůstal naživu jen on sám. Jeden z jeho mužů byl zabit tygonem, ale tento "poutník" vyřídil zbylé čtyři úplně sám a tak rychle a snadno, že se to zdálo úplně neuvěřitelné. Nikdy v životě ještě nepocítil takovou hrůzu, jako teď.

"Mám peníze," řekl Digon. "Stříbrné mince a obchodní úpisy. Ušetři mě a všechno bude tvoje."

"Mohu si to všechno vzít tak jako tak," řekl Sorak.

"To je pravda," připustil zasmušile marauder. "Ale poslouvej, přece mám věci, které ti mohu nabídnout."

"Jaké věci?" zeptal se Sorak.

"Informace," řekl Digon. "Když je předáš pravým lidem, mohou ti vynést mnohem víc než kolik mám ve svém měšci."

"Myslíš informaci, že tví loupeživí kamarádčkové plánují napadnout karavanu?" zeptal se Sorak. "Nebo máš na mysli ty muže, které tvůj vůdce poslal do Tyru, aby špehovali pro Nibenay?"

Digon otevřel ústa úžasem. "Při krvi Githově! Jak tohle, hrome, můžeš vědět?" A potom si vzpomenu, jak mu jeho dýka vylétěla z pochvy a jak mu byl jeho štít jakoby neviditelnou rukou vyrván ze sevřených

prstů. "Jasně," řekl. "Měl jsem to poznat už z toho, jak jsi ovládal tygona." Povzdychl a civěl zasmušile do ohně. "Prostě mám to štěstí, že jsem potkal Mistra cest. To znamená, že mi nezbyvá nic, čím bych ti mohl zaplatit. Můj život je ztracen."

"Možná není," řekl Sorak.

Marauder se na něho pronikavě zadíval a v očích mu zableskla jiskřička naděje. "Jak to myslíš?"

"Tvůj vůdce... Rokan," začal Sorak a jak mluvil, stáhl se do podvědomí a zlodějovu mysl ovládla Ochránkyně. Digon si představil podobu svého vůdce a Ochránkyně si ji zapamatovala.

"Co s ním?" zeptal se nejistě Digon.

"Kdo jsou ti muži, co si je vybral za špehy pro Nibenay?"

Jak uslyšel otázku, vybavil si Digon muže vybrané pro tento úkol a Ochránkyně viděla v jeho představách všechny jejich obličej. A s tvářemi se objevily i jejich jména.

Marauder si všiml, že se na něho Sorak upřeně dívá a nasucho zapolykal. "Nemůžu před tebou nic utajit. Všechno víš už dopředu, že?"

"Ano, vím."

Digon si povzdychl. "Jak víc ti můžu být prospěšný?"

"Kde je to místo, kde zaútočí tvoji přátelé na karavanu?" A ještě než Ochránkyně dopověděla tuto otázku, už viděla v marauderově mysli odpověď. Aniž by na jeho odpověď vůbec čekala, zeptala se, "kolik jich je?" A také tato odpověď bezprostředně následovala. Digon byl přinucen si na to vzpomenout. "Jaké mají zbraně?"

"Přestaň!" vykřikl marauder. "Alespoň mi dej čas, abych ti mohl odpovědět! Ponech mi alespoň trochu sebeúcty!"

"Sebeúcta?" zeptal se Sorak. "U muže jako jsi ty?"

Digon stáhl koutky úst a zadíval se stranou, aby uhnul Sorakovu pohledu.

"Běž," přikázal Sorak.

Marauder na něho nevěřícně pohlédl. Nebyl si jistý, zda dobře slyšel. "Cože?"

"Řekl jsem, jdi."

"Ty mě propouštíš?" Potom nejistě mrkl na Tigru.

"Tygon ti neublíží," řekl Sorak, "ani já. Jsi volný. Můžeš jít, i když by sis zasloužil smrt."

Digon nemohl uvěřit, jaké štěstí ho potkalo. Pomalu vstával, jakoby čekal, že Sorak každou chvíli změní svůj názor.

"Než odejdeš," řekl Sorak, "zvaž, co by se stalo, kdybys odjel a pokusil se varovat své přátele čekající v poušti anebo jel dolů do Tyru a vyhledal Rokana. Byla by to dlouhá cesta pro nic za nic, špehové by byli prozrazeni a plán oloupit karavanu by se nevydařil. A to všechno kvůli tobě."

Digon se kousl do spodního rtu. "Zabili by mě. Ale... proč ty jsi ušetřil můj život?"

"Protože mohu," odpověděl Sorak. "A protože mi můžeš prokázat službu."

"Řekni, jak?"

"Pátrám po spojení s Bratrstvem zahalených," řekl Sorak.

Digon zavrtěl hlavou. "Znám je jen z doslechu," řekl. "Nevím nic, co by ti mohlo pomoci."

"Vím to," řekl Sorak. "Ale můžeš sejít do města a pomoci připravit mi cestu. Ptej se. Uvidíš, co zjistíš. A kdyby tě náhodou zkontaktovali, potom jim o mně řekni. Ale vyhýbej se svým marauderským přátelům. Bude to v tvém vlastním zájmu."

"Nemusíš mi to připomínat," řekl Digon.

"Uděláš to?"

Digon si odfrkl. "To víš, že ano. Nemělo by smysl klamat někoho, kdo přečte každou tvou myšlenku.

To, co chceš, vyžaduje hodně riskovat, ale tento risk není nic v porovnání s tím, co by mně udělal Rokan, a není to tak mnoho za dar života. Když budu o tobě mluvit, jaké jméno ti mám dát?"

"Jmenuji se Sorak."

"Tulák, který putuje pořád sám? Potom se Aivar spletl. Jsi elf?"

"Jsem napůl elf a napůl půlčik."

"Takže měl pravdu. Jsi míšenec. Ale je to neobvyklé, že by se elf a půlčik spojili. Neslyšel jsem o tom, že by... Jak k tomu došlo?"

"To tě nemusí zajímat."

"Promiň. Nechtěl jsem tě urazit. Smím si vzít svého crodlu?"

"Ano, ale ostatní zde nech." Digon přikývl. "Na trhu je můžeš prodat za dobrou cenu. A co zbraně? Nenecháš mi jednu?"

"Nechám ti váček s penězi," řekl Sorak. "Můžeš ho využít a koupit si nové zbraně ve městě."

Digon přikývl. Sorak ho doprovodil až za zed'. Jak šel marauder ke stromu, kde byli přivázáni crodlu, chvíli zaváhal u těl svých kamarádů. Sehnul se nad jedním z nich a Sorak viděl, jak mu bere měšec.

"Nech to být," přikázal Sorak. "Tvůj vlastní ti bude stačit."

"Jestli se mám tvým jménem vyptávat, budu muset projít mnoho hospod," řekl Digon. "To bude stát peníze. A ještě utratím za nové zbraně, bez kterých by se jen blázen pustil do takového podniku."

Co ten muž říká, dává smysl, pomyslel si Sorak. "Všichni měli u sebe měšce?" zeptal se a ukázal na mrtvá těla.

"Ano. Počítali jsme s tím, že navštívíme město a tak jsme si všichni vzali stříbro," řekl neochotně Digon.

"Nečekali jsme, že nás šest bude vybráno pro tento svinský úkol."

"Tak si vezmi polovinu a zbytek nech mně," řekl Sorak.

Digon přikývl a pokračoval v obírání těl o jejich měšce. Přinesl tři Sorakovi a zbylé si nechal. "V pořádku?" zeptal se.

Sorak potěžkal váčky. Byly úplně plné cinkajících mincí. "Moc dobré," řekl si. "Můžeš jít. Ale měj se na pozoru, abys mě nezradil. Jestli bys na to pomýšlel, vzpomeň si, že jsem se dotkl tvého vědomí. To mně ulehčí, abych tě našel."

"Věř mi, nezadám ti příčinu, abys mě hledal," řekl marauder. "Kdybych ti už nikdy nezkřížil cestu, tak bych to považoval za požehnání nebes."

Odvázal jednoho crodlu, vyškrábal se na ještěřův hřbet, pobídl ho a tryskem uháněl dolů po stezce, která vedla do údolí. Sorak se díval za ním, jak odjíždí a potom zavolal Tigru, aby vyhrabal jámy pro mrtvá těla. Mohlo mu být jedno, jestli budou důstojně pohřbeni, ale nechtěl vystavit pokušení někoho ze společenství. Půlčici jedli i lidské maso.

6

Při pohledu z horského hřebene dolů do údolí připomínalo opevněné město Tyr beznohého pavouka. Hlavní část města připomínala pavoukův zadeček, zatímco hlavu tvořil královský palác a templářská čtvrť. Přibližně ve středu hlavní části města, tyčící se nad stadionem a arénou, stál Kalakův zikkurat, masivní stupňovitá stavba čtverhranného půdorysu, postavená z obrovských, maltou spojených kvádrů. Tulák psal, že bylo třeba tisíců otroků, kteří pracovali od svítání do večera přes dvacet let, aby postavili tuto impozantní stavbu. Zvedala se vysoko nad městem dominující slumům a tržištím, které ji obklopovaly ze všech stran. Byla vidět na míle daleko za městskými hradbami.

Na opačném konci za stadionem, oddělená od hlavní městské části silnou vysokou zdí, stála Zlatá věž, palác ve kterém bydlel čaroděj - král Kalak. Byl obklopen svěže zelenými zahradami a kolonádami a obehnan templářskou čtvrtí, kde žili v přepychu královi služebníci izolováni od lidí nižšího původu.

Do pečlivě opevněného města vedly tři brány. Velká brána byla obrácená směrem k horám a vedla do rozlehlého palácového komplexu. Brána borců, postavená mezi templářskou a obchodní čtvrtí, vedla na stadion a do arény. Brána karavan, na opačném konci města než byl palác, byla hlavním vstupem do města. Otevírala se do nejširší a nejrušnější ulice Tyru, do Třídy karavan, která vedla obchodní čtvrtí na centrální tržiště poblíž Kalakova zikkuratu.

Velká brána byla nejbliž stezce vedoucí dolů z hor, ale Sorak nechtěl projít palácovou branou. Raději objel hradby města, kolem přilehlých farem a polí, ke Bráně karavan. Jel na jednom z crodlu patřících zabíjím marauderům a ostatní vedl v řadě na šňůře za sebou. Nemusel je uvazovat na provaz, protože bez problémů následovali Skřeka, ale Sorak nestál o to, aby na sebe upozorňoval svými psionickými schopnostmi. Alespoň ne teď. A obezřetně skrýval svůj meč pod pláštěm.

Stráž u brány ho stručně vyzpovídala, než ho vpustila dovnitř. Řekl jim, že je prostý pastevec, který chová a krotí crodlu venku na planině a že vede toto stádo na trh na prodej.

Stráž se v první řadě zajímala o Tigru, protože nikdy před tím neviděla krotkého tygona. Tigra vlastně nebyl úplně krotký, ale to jim Sorak neřekl. Vysvětlil jim, že vychoval Tigru od mláděte a že zvíře k němu

přilnulo a pomáhá mu hlídat stádo crodlu. A potom předvedl, jak ho zvíře poslouchá na několika příkazech, které Tigra poslušně vykonal, a tím, že pobídl stráž, aby ho pohladili. Ten nejstatečnější se odvážil se ho dotknout a když Tigra snesl laskání, aniž mu utrl ruku, zdáli se ostatní úplně přesvědčení. Vždycky nadšeně přivítali ve městě nové obchodníky, protože zisk ze všeho, co se prodalo na tyrském tržišti, podléhal dani, která byla odvedena do městské pokladny, a odtud šel i jejich plat. Nicméně upozornili Soraka, že bude zodpovědný za každou škodu na životech i majetku, kterou by jeho tygon způsobil.

Když projel masivní branou, dostal se Sorak na Třidu karavan, nejširší v celé hlavní části města. Ostatní ulice, které viděl, vedoucí z hlavní třídy, nebyly ničím jiným, než uličkami vlnícími se mezi těsně na sebe nalepenými domy. Jak vedl své crodlu, byl zavalen šíleným množstvím pohledů, zvuků a pachů. V lesích Zvučících hor nebyla nouze o zaměstnání smyslů, ale jeho první dojmy z města u něho málem vyvolaly zmatek a paniku.

"Tolik lidí!" nadšeně vykřikovala Kivara. "A tak je tu rušno!"

"Hemží se jako mravenci," podotkl s úžasem Eyron. "Jak jich může žít tolik na tak malém místě?"

V úseku jednoho bloku viděl Sorak lidi, elfy, půlelfy, dokonce několik trpaslíků a poloobrů. Někteří táhli vozy nebo tlačili dřevěné káry, jiní nesli na hlavách koše nebo na zádech těžký náklad, ale všichni pospíchali v plynulém proudu jak na centrální tržiště tak i z něj. Tržiště samé se táhlo celou cestu až k městským branám se stany a stánky opatřenými plachtami, lemujícími obě strany rušné ulice. Šlechtici se vznášeli ve stínu svých pohodlných nosítek, ignorující V prachu sedící špinavé žebráky s nataženými rukama ve snažné prosbě o milodar. Ozbrojení vojáci se prodírali davem, pátrající po zlodějích a kapsářích. Malí obchodníci s potravinami vyvolávali a nabízeli své zboží kolemjdoucím a kupci s výrobky všeho druhu drželi nad hlavou své zboží a vykřikovali, aby přilákali zákazníky.

Sorak nikdy nepocítil lakovou směsici vůní a pachů. Byl dávno zvyklý zachytit i tu nejjemnější vůni přinesenou chladným svěžím horským větrem, ale byl úplně přemožen pachem těl míhajících se kolem něho, pižmovým zápachem stád a nákladních zvířat a těžkou vůní kořeněného, na tuku připravovaného masa, které se opékalo na velkých pánvích v potravinových stáncích. To všechno mělo daleko do mírumilovné duchovní atmosféry kláštera nebo bukolické scenerie Zvučících hor.

Cítil, jak má Strážkyně strach, když se to všechno snažila vstřebat. Jeho puls se zrychloval Kivanným vzrušením z nových zážitků. Cítil Lyrikovu dětskou bázeň, Eyronovy obavy a Stopařovo pevné rozhodnutí zůstat v ústraní a nebýt rušen vším tímto zmatkem a chaosem. Jak tak projížděl přečpanou ulicí a otvíral se mu jeden úžasný pohled za druhým, cítil uklidňující přítomnost Ochrádkyně, snažící se udržet při pohledu na tolik nových věcí uvnitř společenství rovnováhu.

"Ani ve snu by mě nenapadlo, že to bude takové," říkal si. "Jak si může někdo zachovat chladnou hlavu při tolika lákadlech? Jak někdo může vydržet žít v takovém hluku?"

"Možná si člověk po určité době zvykne," odpověděla Ochrádkyně.

"Myslím, že bych si nezvykl nikdy," řekl Sorak. Zavrtěl hlavou. "Co myslíš, je tady vždycky takový shon?"

"Asi se to uklidní až v noci," odpověděla Ochrádkyně. "Možná je větší klid v jiných částech města. Nevím, Soraku. Jsem zde také nováčkem."

Sorak se v duchu zasmál nad tímto žertem a potom zahnal Kivaru, která se chtěla zastavovat u každého stánku a stanu, který míjeli.

"Jsem také zvědavý", Kivaro, řekl. "Je toho tady hodně k vidění, ale teď není čas. Buď trpělivá."

Nedělalo mu potíže probít si cestu davem. Nahoře na crodlu a se zástupem dalších čtyř nejenže dav snadno přehlédl, ale jak se blížil, lidé se rychle rozestupovali. Crodlu byli totiž známí tím, že občas chňapli a utrhli část ruky nebo nohy. Jejich funění, bečení a frkání pomáhalo, že se cesta uvolňovala a mnoho lidí, kolem kterých projel, na něho zůstalo zvědavě civět.

"Proč se na mne tak dívají?" divil se.

"Protože předtím nikdy neviděli míšence elfa a půlčika," řekla Ochrádkyně.

"Jsem opravdu tak odlišný?"

"Kdybychom šli pěšky, nebyli bychom tak nápadní," odpověděla Ochrádkyně, "ale na crodlu čníme nad celým davem. Musí si nás všimnout, i kdyby nechtěli. Dokonce půlelfové, které jsme viděli, jsou vyšší než

průměrní lidé a mají delší ruce a nohy. My sice máme normální lidské proporce, ale odlišné rysy."

"Nikdy jsem tak nepociťoval, že někam nepatřím, jako teď," řekl Sorak. "Těšil jsem se, že navštívím město, ale myslím, že bych nechtěl takto žít."

Zanedlouho dorazil na otevřené náměstí v centru obchodní čtvrti, kde si obchodníci s dobyt看 postavili své ohrady. Zápach hnoje se tu mísil s pachem potu a pižmovou vůní kožešin zvířat všeho druhu. Jedna ohrada byla plná z'talů, vzpřímených ještěřů prodávaných hlavně pro maso, i když jejich ohebné kosti byly často používány k výrobě břitev a malých nožů. Poskakovali po ohradě ve snaze přeskočit stěny svého výběhu, ale nebyli schopni vyskočit dostatečně vysoko. Hloupě dál všichni hopsali z jednoho konce ohrady na druhý, vydávající vysoké štekavé zvuky.

V jiné ohradě byli jankxové. Tato malá chlupatá zvířata, žijící po několika jedincích v norách venku na poušti, byla ceněna hlavně pro maso a kožešinu. Jejich ohrada měla důkladnou dřevěnou podlahu, aby se nemohli podhrabat ven. Úplně zmateni neustále hrabali packami na dřevo nechápající, proč tato zvláštní "půda" nechce povolit.

O kousek dál uviděl Sorak rozlehlejší ohrady, které se používaly na kanky. Tento velký, učenlivý hmyz se netečně pohyboval v uzavřeném prostoru a klapání jejich kusadel, připomínající bubnování na bubínek, doplňovalo mečení a řvaní ostatního dobytka. Jejich krunýř byl často používán k výrobě pancířů, ale nepříliš kvalitních, protože byly křehké a musely se často měnit. Kankové byli spíše ceněni pro hustý, zelený med, který produkovali a který byl velmi výživný a hojně se užíval jako sladidlo do jídel a nápojů.

Za ohradou s kanky byly prostorné korraly pro erdlu, šedě a červeně šupinaté ptáky, kteří neuměli létat. Dosahovali výšky až sedm stop a vážili i dvě stě liber. Vejce erdlu byla hlavní surovinou athasiánské kuchyně. Tito rozmarní ptáci se proménádovali uvnitř korraly dupající svýma dlouhýma mohutnýma nohama do země a jejich hadovité krky se otáčely všemi směry. Ze svých klínovitých zobáků vydávali pronikavé, vysoko posazené zvuky, zvláště když se Sorak přiblížil spolu s Tigrou. Přítomnost tygona způsobila, že začali pobíhat kolem dokola v kruzích a křičet na poplach.

Na nejzazším konci náměstí, nejbližší zikkuratu, bylo volné prostranství, kde nebyly žádné ohrady, protože tady byl prodáván dobytek příliš velký na to, aby byl držen v ohrazeném výběhu. Ještěři inix dorůstali délky až šestnáct stop a vážili i dvě tuny. Neudrželi by se v žádné ohradě a tak byli přivázáni řetězy k masivním kamenným kotevním kvádrům, aby se nepotulovali kolem. Jejich hřbet byl chráněn tvrdým, silným krunýřem pokrytým šupinami, což umožňovalo jejich využití k nošení těžkých nákladů. Často je používaly karavany při transportu cestujících v baldachýnových nosítkách, které byly řemeny přivázány k jejich hřbetu, a šlechta při projíždkách po městě. V tomto případě dovolil šlechtic svému služebníkovu, aby je ovládal pomocí bodce s obsidiánovým hrotem, zatímco on sám si hověl v zastíněných přepychových nosítkách.

Na druhé straně náměstí, v dostatečné vzdálenosti od ostatních ještěřů, zahlédl Sorak několik mekillotů.

Tito největší ještěři na Athasu byli používáni karavanami k tažení těžkých povozů nebo jako váleční ještěři nesoucí obrněná nosítka. Pouze zámožné kupecké rodiny nebo dobře zavedená armáda si je mohli dovolit koupit, protože chovat mekilloty bylo poměrně nákladné a navíc byli značně nebezpeční.

Kdokoliv, kdo se potuloval v dosahu jejich dlouhého jazyka, se mohl stát jejich pochoutkou.

Existoval pouze jediný způsob, jak nad nimi udržet kontrolu a to najmout pro práci s nimi psioniky. Bylo jasné, že každý kupec, který obchodoval s mekilloty, musel zaměstnávat několik psioniků, aby obrovské ještěry udržel v klidu, protože mohli snadno prolomit ohrady nebo přetrhnout i ten nejsilnější řetěz.

Ze všech obchodníků s dobyt看, měl pouze ten, který prodával inixové ještěry, na prodej také crodlu a Sorak viděl, že to jsou pouze dva kusy držené v samostatné ohradě. Přistoupil k obchodníkovi, který byl lidské rasy, a ten k němu ihned vzhlédl a odhadl, že chce uzavřít obchod.

"Vidím, že přivádíš nějaké crodlu," řekl kupec, když Sorak sesedl. A potom zahlédl Tígru. "Velký Draku! Tygon!"

"Tigra ti neublíží," uklidňoval ho Sorak. "Vychovával jsem tohoto tygona od úplného mláděte a udělá vždy to, co mu poručím."

"Nevěděl jsem, že se dají ochočit," říkal se zájmem obchodník. "Musel jsi být velice trpělivý. No, ale u pastevece, který chová venku na planinách crodlu se to rozumí samo sebou, ne?"

Sorak se usmál.

Pokud byl kupce zvědavý na Sorakův původ, nedal to najevo. Měl na zřeteli pouze obchod. Sorak se stáhl do podvědomí, aby mohla přijít ke slovu Ochránkyně. Okamžitě zjistila, že je chce obchodník ošidit.

"Chceš mi nabídnout cenu za tyto crodlu?" zeptala se.

"Možná," řekl obchodník. "Ale jak vidíš, dva už mám a v současné době není po nich taková poptávka."

"Aha," řekla Ochránkyně. "V tom případě asi nemáš moc velký zájem zvětšit své stádo. Nebudu plýtvat tvým drahocenným časem. Možná mi učiní nabídku některý z ostatních kupců."

"No, neukvapme se," lironem řekl obchodník. "Neřekl jsem, že nemám zájem, jenom, že tržní cena crodlu není tak příznivá, jak by mohla být. No, ale kdo tvrdí, že by se to nedalo změnit? Jsem na trhu každý den, na rozdíl od pastevce, který si nemůže dovolit čekat, až vzroste poptávka. Tedy, mohl bych riskovat, že zvětším své zásoby, pokud bude rozumná cena."

"Co si představuješ pod rozumnou cenou?" zeptala se Ochránkyně a okamžitě uviděla v jeho mysli současné tržní ceny pro crodlu. Měly daleko do nepříznivých cen. Ve skutečnosti to bylo naopak. Obchodník teď měl dokonce stálou objednávku na tučt crodlu od Tyrianské legie, kterou nemohl uspokojit. Se svými dvěma a Sorakovými pěti, by už potřeboval jen pět crodlu navíc, ale legie by vzala i těch sedm, kdyby nemohl pokrýt celé množství. Nemohl na tomto obchodě prodělat.

Kupce vyslovil sumu, která byla o polovinu nižší než současné ceny. Ochránkyně okamžitě učinila protinávrh a ztrojnásobila částku, kterou řekl. Začali zcela vážně smlouvat. Kupce nabídl, že zaplatí za crodlu některými inixovými ještěry, kterých měl nadbytek, ale Ochránkyně odmítla a řekla, že připadá v úvahu pouze platba v hotovosti. S její schopností číst dokonale obchodníkovi myšlenky, byl dotčený v hrozné nevýhodě, aniž o tom věděl. Netrvalo to dlouho. Ochránkyně nakonec souhlasila s cenou, která byla jen nepatrně nižší než aktuální kurz. Dopřála kupci tuto malou satisfakci. Koneckonců, Soraka crodlu nestáli nic a nyní odcházel s váčkem plným stříbrných mincí, které přidal k penězům, jež vzal mrtvým marauderům.

"Jsem zvědavý, jestli to bude stačit?" říkal si.

"Nebudeme to vědět, dokud nezjistíme, kolik tady co stojí," odpověděla Ochránkyně.

"Může se stát, že budeme určitou dobu ve městě než se spojíme s Bratrstvem zahalených," řekl Eyrón.

"Dříve nebo později nám peníze dojdou a potom nebudeme mít prostředky, jak je získat."

"Tak si nějaký způsob budeme muset najít," řekl Sorak nahlas. Jeden nebo dva lidé, kteří šli kolem, na něho udiveně pohlédli a on pochopil, že si bude muset dát pozor, aby nemluvil se společenstvím nahlas. Nemohl očekávat, že by to tito lidé pochopili.

Vzpomněl si na rozhovor s Paní Varannou.

"Tady v klášteře," říkávala, "tolerujeme všechny, kteří jsou určitým způsobem odlišní. A to proto, že my všechny víme, co to znamená. Přesto i villich se nevyhnou strachu a předsudkům. Když jsi sem poprvé přišel, povstal zde silný odpor proti myšlence přijmout do kláštera muže, natož míšence elfa a půlčíka."

"Ale když mě sestry poznaly, byly schopné mě mezi sebe přijmout," odpovídal Sorak.

"Ano, to je pravda a může to být stejné s mnoha jinými tam venku. Ale setkáš se tam s menší tolerancí. My villich víme, co to znamená být společenstvím v jednom, protože se to už mezi námi přihodilo. Tam venku o tom lidé nic nevědí. Kdyby se to dozvěděli, nepochopili by a polekalo by je to. A když se lidé bojí, cítí se ohroženi a když se cítí ohroženi, začnou být nebezpeční."

"Potom tedy... musím stále svoji pravou podstatu přede všemi, kromě sester, skrývat?" zeptal se.

"Možná ne vždycky," odpověděla Varanna. "Ale v každém z nás jsou věci, které je lépe uchovat v soukromí alespoň do té doby, než potkáme někoho, před kterým nebudeme chtít nic skrývat, někoho, před kterým se nebudeme obávat odhalit svoje nejhlubší a nejintimnější jádro. A to je důvěra, která roste postupně s časem. Je dobré ctít pravdu a držet se jí, ale některé pravdy nejsou určeny všem. Pamatuj si to."

Sorak si to zapamatoval. Uvědomil si, že je v úplně novém světě a že tyto lidi nezná a oni neznají jeho. Navenek na něm bylo už tak dost odlišného a když procházel davem na ulici, lidé si ho museli všimnout. Viděli vysokého cizince oblečeného jako pastevce, celého v hnědém, s hustými, po ramena dlouhými černými vlasy a exoticky vyhlížejícími rysy tváře. Viděli, jak mu u boku kluše tygon jako nějaká

neškodná kočička. Někteří se setkali s jeho pronikavým pohledem a rychle se zadívali jinam a ani nevěděli proč. Ukazovali si na něho, když procházel kolem, a šeptali si mezi sebou. Zastavil se u jednoho stánku s jídlem a požádal prodávajícího o malou misku vařené zeleniny a několik kusů syrového masa ze z'talů.

"Syrové?" zeptal se prodavač.

"Pro mého kamaráda," řekl Sorak a ukázal na Tigru. Prodavač vykoukl přes pult svého stánku a uviděl na zemi u Sorakových nohou ležícího tygona. Vykřikl, uskočil zpátky a zároveň převrhl několik svých hmců.

"Není třeba tropit poplach," ujist'oval prodavače Sorak. "Tigra ti neublíží."

Prodavač nasucho zapolykal. "Když to říkáš, cizínče. Kolik... kolik kusů toho syrového masa chceš?" Sorak vybral po chvílce několik plátků a hodil je Tigrovi, potom prodavači zaplatil a vzal si svoji misku se zeleninou. Nepozřel víc než dvě nebo tři sousta, když uslyšel za sebou cinkání štítů a výzbroje. Otočil se a uviděl opodál skupinu vojáků stojících s obnaženými meči. Několik z nich drželo píky namířené dolů na Tigru.

"To je tvoje zvíře?" zeptal se jejich důstojník. Jeho hlas byl přísný a energický, ale přece v něm bylo trochu nejistoty.

"Ano," potvrdil Sorak.

"Není dovoleno vodit divoká zvířata do města," řekl důstojník.

Sorak pokračoval ve svém jídle. "A co všechna ta zvířata tam na trhu?" zeptal se.

"Jsou držena v ohradách a jsou pod kontrolou," odpověděl důstojník.

"Inixové nejsou v ohradách," upozornil ho Sorak, "a ani mekillotové a ti jsou mnohem nebezpečnější než můj tygon."

"Ale ti všichni mají dozorce," řekl důstojník.

"Stejně jako tento tygon," řekl Sorak. "Tigra patří ke mně. Já jsem jeho pán."

"Ta šelma děsí občany Tyru."

"Můj tygon nikoho neděsí," protestoval Sorak. "Mohli jste si všimnout, že Tigra zůstává klidným přes vaše nepřátelské chování a zbraně, které jsou na mne namířeny. Takové věci většinou zvířata rozzuří." Vojáci za důstojníkem se po sobě nervózně dívali.

"Je nelegální, aby to zvíře bylo uvnitř městských hradeb," odpověděl důstojník.

Sorak se stáhl a do popředí vystoupila Ochránkyně. Prozkoumala vojákovy myšlenky. "Neexistuje zákon, který by zvlášť zakazoval tygony ve městě," odpověděla Sorakovým hlasem.

"Chceš tím říct, že neznám zákony?"

"Ne, nepochybuji o tom, že právo výborně ovládáš," odpověděla Ochránkyně. "Ale víš, že jsem ho neporušil. Nicméně, jestli mě chcete předvést před Sbor poradců, aby se tato záležitost vyjasnila, nemám nic proti tomu. Stejně jim chci předat důležitou informaci."

Důstojník si najednou nebyl jistý. Jeho oči se zúžily. "Ty máš něco na projednání s radou?"

"Ano, vlastně jsem byl na cestě tam a jen jsem se zastavil, abych něco pojedl. Možná budete tak laskaví, že mě tam doprovodíte?"

Ochránkyně však viděla ve vojákově mysli pochybnosti. Možná, přemýšlel, by bylo lepší být s tímto podivně vyhlížejícím cizincem zadobře. Mohl by to být někdo důležitý. Sice tak vůbec nevypadá, ale je si sebou velmi jistý.

Ochránkyně se rozhodla jeho nerozhodnost ještě podpořit.

"Samozřejmě," řekla, "jestli máte důležitější věci k vyřizování, nechtěl bych vás zdržovat. Jak se jmenujete, kapitáne, abych mohl sboru referovat o vaší péči?" a jak mluvila, nechala Sorakův plášť, aby se trochu rozevřel a velitel mohl uvidět Sorakův meč.

Zašilhal rychle po meči a všiml si stříbrným drátem ovinuté rukojeti s bronzovou křížovou záštitou a pochvy z jemně vydělané kůže neobvyklého tvaru. Jeho oči se znovu setkaly se Sorakovými, ale jejich výraz už nebyl tak přísný.

"Moje jméno je kapitán Zalcor. A jestli si přeješ, abychom tě doprovodili na radnici, nemáme momentálně nic nutného na práci."

"Výborně," řekla Ochránkyně a podala zpět prázdnou misku prodavači, který s úžasem poslouchal, jak

se situace rychle obrátila. "Děkuji. Jsem vám k službám kapitáne Zalcore."

o o o

Sadira udeřila svojí drobnou ebenovou dlaní do dlouhého robustního stolu v malé zasedací místnosti, až se nadzvedlo několik pohárů s vodou. "To stačí, Timore!" řekla rozzlobeně a její jantarové oči zlostně zajiskřily pod jejími světlými vlasy. "Už toho mám dost, poslouchat ty samé věci pořád dokola.

Nemůžeme a nechceme vrátit věci zpět, kde byly, ať si vy templáři protestujete, jak chcete."

"Ve vši úctě, já jsem neprotestoval," odpověděl sametovým tónem nejvyšší templář, bubnující svými ozdobenými prsty do stolu. "Pouze jsem poukazoval na to, že všechny problémy, které teď máme, jsou zapříčiněny jedinou věcí a tou je konec otroctví v Tyru. Sotva za to můžeš hnát k odpovědnosti templáře, protože to byl tvůj nápad dát volnost otrokům, ne náš."

"Otroctví bude v Tyru obnoveno jen přes mou mrtvolu!" vykřikl plešatý mulat jménem Rikus a vyskočil ze své židle, s nenávisným pohledem si přeměřující nejvyššího templáře.

"Posaď se, Rikusi, prosím," řekla Sadira. "Tyto neustálé hádky nikam nevedou. Potřebujeme problémy vyřešit, ne si je přidělovat."

Bývalý mohutný gladiátor se zamračeně posadil do čela stolu vedle Sadiry.

"Když mluvíme o tom, kdo zavinil tuto věc," pokračovala Sadira, "vina nespočívá v ediktu, který zrušil v Tyru otroctví, ale především v režimu, který otroctví zavedl. Když byli lidé utlačováni, neměli v co doufat. A teď, když jsou svobodní, nemají prostředky pro živobytí. Možná jsme jim dali svobodu, ale to nestačí. Musíme jim pomoci najít jejich pravé místo v Tyrianské společnosti."

"Templáři ti v tomto úsilí nikdy nebránili," odpověděl Timor. "Ve skutečnosti jsme ze všech sil spolupracovali s touto novou vládou. Ale nemůžeš očekávat, že změníš tuto zaběhlou instituci, aniž narazíš na určité těžkosti. Vzpomeň si, že jsem tě na to upozorňoval. Varoval jsem tě, že osvobození otroků způsobí pohromu mezi kupci a naruší právo a pořádek ve městě, ale ty ses řídila raději svými vznešenými zásadami, než rozumným uvažováním. A nyní neseš následky za špatně uváženou akci."

"Co jsme zdělili, jsou následky staletého útaku Kalaka a jeho templářů," řekl Rikus rozzlobeně. Ukázal na nejvyššího templáře. "Ty a jiní paraziti, kteří tvořili šlechtu, jste tloustli z krve otroků. Těžko s vámi mohu sympatizovat, když si přejete všechny otroky nazpět."

"Stejně jako já nemohu milovat spory s jedním z hrdinů revoluce," odpověděl Timor sarkasticky, "pravdou je, že já osobně si nepřeji, aby moji bývalí otroci upadli zpět do otroctví. S otroky v mé domácnosti se vždy zacházelo dobře a všichni se rozhodli nadále u mne sloužit, než aby se vrhli do víru nejistoty, kterou jste vy vytvořili pro ostatní bývalé otroky Tyru."

"Rozhodli se zůstat u tebe?" zeptal se zamračeně Rikus.

"A proč ne? Platím jim dobře, podle požadavků nového ediktu. Dodatečné výdaje se snadno vyrovnají částkou, kterou jim účtuji za byt a stravu."

"Jinými slovy se pro ně nic nezměnilo," řekl s odporem Rikus. "Na jedné straně jim vyplácíš mzdy, na druhé straně od nich vybíráš peníze v nájemném. Pořád nejsou nic jiného, než otroci."

"Dovoluji si nesouhlasit," protestoval Timor nadzdvihující obočí. "Prostě zakoušejí ekonomickou stránku svobodného života. Jako otroci byli mým majetkem a já jsem se musel o ně starat. Jako svobodní občané mohou přicházet a odcházet, jak se jim zlíbí, a já jim musím pouze platit za práci, kterou odvedou. Není mou povinností ubytovat je a nic jim nebrání v tom, aby si hledali levnější ubytování tam v té změní ulic a domů. Nicméně se zdá, že dávají přednost pohodlí a bezpečnosti v templářské čtvrti před kriminalitou zaplaveném a škodlivém prostředí kdekoli jinde ve městě. Protože jim poskytují nadstandardní ubytování, myslím, že není přemrštěné, když si podle toho účtuji. Vlastně je to víc než spravedlivé. Nechci po nich víc, než mohou zaplatit."

"Spolehni se na templáře, že vždycky najde v zákoně nějakou skulinku," prohodil opovržlivě Rikus.

"Dost," zvolala přísně Sadira. "I když nemohu schvalovat Timorovo racionální zdůvodňování, vyzdvihlo jeden podstatný bod. Dostatečně jsme nevážili, jaký bude mít na město vliv vyhlášení otroctví za nezákonné a nyní za tuto krátkozrakost platíme. Otázka, kterou má rada před sebou, zní, jak tuto situaci napravit. Přidělit půdu bývalým otrokům na Kalakových polích za městem tento problém také úplně nevyřeší. Mnoho z nich této příležitosti nevyužije, a i kdyby, nebude tam pro všechny dost úrodné půdy. A mezi těmi, kteří si už založili farmu, se také vyskytly hádky o vodu, hranice a cesty."

"Máme také ve městě spoustu bývalých otroků, kteří žebrají na ulici. Rvačky ve slumech a také na elfském trhu se staly úplně běžnou věcí a rozšiřují se i do dalších částí města. Lůza se stává dost silná na to, aby zastrašila vojáky. A jestli toto povstání bude pokračovat, bude do města přicházet stále méně obchodníků. Už se stejně začali připojovat ke karavanám do Uriku. Přežili jsme jednu válku s Urikem jen proto, abychom byli zataženi do druhé, ekonomické války. Když se naše pokladnice bude vyprazdňovat, zatímco uričská bohatnout, nebude to trvat dlouho a napadnou nás znovu."

"Situace by nemusela dopadnout takto," řekl zatrpkle Timor. "Lidé prostě otevrou brány a vpustí je dovnitř."

"Nikdy!" vykřikl Rikus. "Ne po lom, co všechno vytrpěli, než se dočkali konce Kalakovy tyranie!"

"Nyní máš možná podporu lidu," řekl Timor, "ale moc se na ni nespolehej. Lidé mají krátkou paměť a lůza je přelétavá. Hrdinové, kteří zabili Kalaka, se brzy stanou členy rady, jež přivedla město do zkázy, a chátka, která tě kdysi oslavovala, bude nyní žádat tvoji hlavu."

"A já se vsadím, že by ti to přišlo vhod, že ano?" otázal se Rikus se zaťatými zuby.

"Mně?" zeptal se Timor. "Mýlíš se ve mně, radní. Nechovám k tobě nepřátelství ani nemám zlou vůli. Pamatuj, že i já jsem členem sboru a jestli začne lůza volat po tvé hlavě, budou žádat také moji. Mohu také dodat, že by bylo těžko v mém zájmu, aby vláda padla a Tyr se stal kořistí Uriku. Jako bývalý Kalakův templář bych byl mezi prvními, které by dal král Hamanu popravit."

"Dosud jsme slyšeli celé litanie věcí, které jsme udělali špatně," řekla Sadira. "Měli bychom nyní od templářů slyšet nějaké návrhy, co bychom mohli zlepšit."

Ostatní členové sboru přikyvovali a mručeli na souhlas. Nikdo z nich zjevně neměl žádné konstruktivní řešení a rádi by viděli, aby toto břemeno padlo na ramena templářů.

"Náhodou bych měl několik rozumných návrhů," odpověděl Timor.

"Dovedu si je představit," zabručel Rikus.

"Nech ho mluvit Rikusi," řekl radní Kor. "Nemůžeme odsuzovat jeho návrhy, aniž je vyslechneme."

"Děkuji," řekl Timor, s lehkým úklonem hlavy. "Můj návrh je, abychom ustanovili clo na všechny zemědělské produkty přivážené do města."

"Co? Ještě víc daní?" zvolal nevěřící Rikus. "To je tvé řešení? Potřebujeme obchod stimulovat, ne vyhnat zemědělce z našich trhů!"

"Abychom mohli obchod stimulovat, tak musíme nejprve podniknout kroky k zastavení nekalé konkurence," řekl Timor. "Bývalí otroci, kteří se usadili za hradbami a pěstují obilí pro občany města, by byli od tohoto cla osvobozeni. Takto by mohli prodávat své výpěstky mnohem levněji než farmáři, kteří přivážejí své produkty z odlehlejších oblastí. Zajistil by se tak odbyt pro zdejší farmy a působilo by to jako stimul pro druhé, aby se zapojili do tohoto programu. Zisk, který by z toho naši farmáři měli, by umožnil, aby zaměstnávali zemědělské dělníky, což by snížilo počet žebráků ve městě."

"A CO zemědělci, kteří vozí své plodiny na náš trh ze vzdálenějších oblastí?" zeptala se Sadira.

"Museli by se smířit s nižším ziskem nebo prodávat obilí někde jinde."

"Mohli by se snadno rozhodnout, že dostatečně sníží své ceny, aby mohli konkurovat domácí výrobě," namítl radní Dargo.

"Když bude clo dostatečně vysoké, nebudou schopni konkurovat našim farmářům," odpověděl Timor.

"Mimochodem, proč bychom si o ně měli dělat starosti? Už se dost obohatili na našich trzích a když zde nebyla místní konkurence, určovali ceny, což velmi prodražovalo jídlo zde ve městě. Clo bude nejen stimulovat pěstování obilovin, ale sníží také výrobní ceny potravin na stáncích a městských hostincích a hospodách. To je věc, kterou budou lidé určitě podporovat."

"Tento nápad má své klady," řekla zamyšleně Sadira. "Ale opomíjíš skutečnost, že tady kolem není dost úrodné půdy."

"Je jí víc než dost, aby se město stalo soběstačné v zemědělské výrobě," řekl Timor. "A je jen spravedlivé, že ti předvídaví a podnikaví, kteří se zapojí do tohoto programu, budou mít větší odměnu. Pro ty, kteří váhají, zbudou stejně ještě místa dělníků na farmách, hned, jakmile začnou být ziskové. A nebo mohou využít našeho druhého návrhu, který vytvoří nový program, jež se bude zabývat věcí, které ses dotkla."

"Tento nový návrh," pokračoval Timor, "umožní půjčky z městské pokladny s výhodným úrokem pro

každého, kdo se usadí v údolí s tím, že bude chovat dobytek pro prodej v Tyru. Tyto půjčky by se mohly použít na nákup zvířat na našem trhu pro založení stáda a ti, kteří využijí tento program, by byli jednou osvobozeni od daně z prodeje. Mohli by také chovat z'taly nebo kanky nebo crodlu pro naši armádu, dovést je sem na trh do Tyru a využít svého zisku ke splácení půjčky v rozumných splátkách. A co se týče těch, kteří by se zúčastnili našeho programu zakládání farem, ti by byli osvobozeni od cla, a to jim zajistí volný prodej jejich dobytka."

"Ale co jim zabrání, aby neprodávali svá stáda jinde?" zeptal se jeden z členů sboru.

"Vůbec nic," odpověděl Timor, "jen to, že pro ně bude výhodnější prodávat je v Tyru. Náklady, které by měli, kdyby hnali dobytek na trh někam jinam, by snížil jejich zisk a museli by také být konkurenceschopní s pastevcí z odlehlých částí planin, kteří by hledali jiná odbytí vyhýbajíc se našemu tarifu. A stejně jako farmáři, tito pastevcí zvyšují své ceny, protože neexistuje nedostatečná konkurence. Tento plán by posloužil k vytvoření výnosného živobytí pro mnoho z bývalých otroků stejně, jako by přispěl ke snížení cen jatečného dobytka, a to na rozumnou úroveň. Pastevci by takto mohli vydělat peníze a občané našeho města peníze ušetřit. Každý by byl spokojen a nová vláda by byla vychvalována za nový rozkvět města."

"S nechutí musím přiznat," řekl Rikus, "že tyto návrhy dávají smysl, alespoň to tak vypadá. Ale co zastaví svobodné občany Tyru, aby se oni sami nezúčastnili tohoto plánu a nevystřadali tak dřívější otroky?"

"A co se stane, když to udělají?" otázal se Timor. "Naším cílem je snížit počet žebráků ve městě, ať to jsou bývalí otroci nebo ne. Jestli tento program zmenší počet žebráků v našich ulicích a omezí krádeže tím, že dá obživu lidem, kteří jsou ze zoufalství nuceni krást, nikdo si nebude stěžovat. A jestli někdo z našich občanů nechá svého zaměstnání a dá přednost tomuto programu, uvolní pracovní místa, která mohou být zaplněna bývalými otroky. Smyslem tohoto návrhu je, že se Tyr musí stát soběstačným, jestliže má přežít. Musíme méně dovážet a více exportovat. A nakonec, podávám třetí návrh a to zajistit každému, kdo se v Tyru rozhodne založit nové průmyslové odvětví, zaměstná naše občany a zvýší množství zboží na vývoz, prominutí daní. Máme například mnohem větší zásoby železa než. kterékoli jiné město, a přesto tyto zásoby nebyly nikdy správně využity."

"Ale když pokryjeme všechny tyto půjčky z naší pokladny a zajistíme všechny daňové úlevy, tak to ovlivní městské příjmy," namítl radní Kor.

"Jen dočasně," řekl Timor. "Naše příjmy se prvním rokem sníží, ale jakmile začnou účastníci našeho programu investovat svůj zisk, půjčky se začnou splácet a naše příjmy porostou, protože budeme mít větší počet a bohatší plátce daní. To je to výhodné na dovozním clu. V podstatě vytvoříme novou daňovou povinnost, která neovlivní naše občany. Zároveň dáme najevo, že nám záleží na jejich blahu tím, že je osvobodíme od této daně. Tato nová daň částečně pokryje ty krátkodobé ztráty z našeho rozpočtu, ke kterým by mohlo dojít v průběhu realizování tohoto plánu, ale zároveň zůstane naše nová daňová struktura netknutá."

"Ale co ty daňové úlevy, které navrhuješ?" otázala se Sadira.

Timor pokrčil rameny. "Jsou to pouze jednorázové kredity, které mají podpořit náš program, aby se rozběhl. Jakmile se rozjede, budeme se jen dívat, jak nám porostou příjmy. Mezitím oznámíme, že místo abychom v souvislosti s řešením současných problémů daně zvyšovali, tak že jsme se rozhodli zmrazit je na současnou výši, abychom ještě nepřitěžovali našemu lidu a naopak, že využijeme daňových příjmů k vytvoření nových pracovních příležitostí. Jakmile tato pracovní místa budeme mít, zvýší se naše příjmy bez nepopulárního zvyšování daní. Sbor se ukáže být spolehlivý, dá najevo zájem o všechny lidi a zvýší daňové příjmy, aniž to kdo pocítí."

"Zní to jaksi nečestně," řekl zamračeně Rikus.

"Oh, tak mi to promiň. Myslím, že diskutujeme o tom, jak zachránit naše město před zkázou," odsekl suše Timor. "Neuvědomil jsem si, že jsme tuto rozpravu povýšili na diskuzi o morálce Tyru. Obávám se, že jsem se dost dobře nepřipravil na to, abych navrhl opatření, která budou brát v úvahu i tuto stránku věci. Mimochodem si ale myslím, nebude toto považovat za prioritní. Lidé nechtějí čest a k ní hladovění. Chtějí třeba jen povrchní poctivost a jídlo. Když jim povíš pravdu, začnou tě vždycky lynčovat."

"Spolehni se na templáře, že vždycky skryjí pravou tvář věci," řekl jízlivě Rikus.

"Věř templáři, když ti říká, že pravda má mnoho tváří," odpověděl s úsměvem Timor. "Jestli mohu pokračovat, měl bych ještě jeden, poslední návrh, který se týká lidského a pololidského potenciálu." "Pokračuj," vyzvala ho Sadira.

"Timor přikývl. "Jsem si jist, že budete souhlasit s tím, že největším bohatstvím každého města jsou jeho lidé a že každý vládnoucí orgán by moudře a plně využil tohoto aktiva. Bohužel, nám je odpírána plná hodnota tohoto jmění, protože někteří naši občané se skrývají nebo, lépe řečeno, se stáhli do ilegality."

"Narážíš na Bratrstvo zahalených?" zeptal se ho radní Kor.

"Přesně tak," potvrdil Timor. "Tedy, v minulosti se politické názory templářů a Bratrstva zahalených různily, protože my jsme sloužili nečistému čaroději - králi a oni jsou všichni ochránci. Nebo to alespoň tvrdí. Tyto politické rozdíly UŽ neexistují. Kalak už není naživu, Tithian utekl a tento sbor proti ochráncům nic nemá. Nicméně zde stále přetrvávají některé závažné důvody pro to, aby zůstalo Bratrstvo zahalených utajené, jako dřív, a ten nejzávažnější důvod je jejich odpor vůči těm, kteří používají magie."

"Můžeš jim to vyčítat," zeptal se Rikus, "když kouzla a čáry zničily naši zemi?"

"Možná," řekl Timor s pokrčením ramen, "ale je to diskutovatelná otázka. Jsou tací, kteří obviňují takzvanou 'nečistou magii', že způsobila zkázu Athasu a opomíjejí všechny, kteří se nazývají ochránci, i když všichni používají stejná kouzla. A je diskutabilní, jestli je to magie, která způsobila, že se naše země přeměnila v poušť, nebo věda, kterou uplatňovali naši předkové. Co se toho týče, některé přírodní živly, které nikdo nemohl zvládnout, toho také mohly být příčinou. Ale to není podstatné. Jestli právem, nebo ne, mnoho lidí se domnívá, že magie je nemorální, protože ničí přírodní zdroje, a tím pádem odsuzují všechny kouzelníky. Každý jistě uzná, že takový přístup je očividně nespravedlivý vůči ochráncům, kteří se cítí bezúhonní tím, že žijí podle Cesty Druidů, a vidí v sobě spíše strážce přírody než její ničitele."

"Mámí mě sluch?" řekla užasle Sadira. "Narážíš na případ ochránců?"

"Nechci se zde zabývat tímto případem, ale pouze prakticky uvažovat. Všichni chceme naplnit naši pokladnici a udělat z Tyru soběstačnější město. To si vyžádá připravit naši zemědělskou pudu a úspěšně na ní pěstovat plodiny, což naopak zahrnuje správně hospodařit s vodou, vysazování keřů a stromů, aby se zabránilo erozi půdy, a tak dále. Kdo kvalifikovanější by na tyto projekty měl dohlížet, než ochránci, kteří tvoří Bratrstvo zahalených? Také chceme zlepšit výrobu a magie, rozumně použitá, nám může v této oblasti pomoci."

"Takže, jak jsem to pochopil," řekl Rikus, "templáři vlastně navrhují, aby Bratrstvo zahalených, organizace, po které celá ta léta pátrali s úmyslem je zničit, má hrát důležitou úlohu při přestavbě Tyru." Zavrtěl hlavou. "Nemohu tomu uvěřit. Co je to za nesmysly?"

"Templáři se v minulosti snažili zničit Bratrstvo zahalených, protože to Kalak nařídil. Viděl v této organizaci nebezpečí a my, templáři, jsme jednali jako věrní služebníci našeho krále. Ale teď je Kalak mrtvý. Naše loajalita je nyní s novou vládou Tyru."

"Kam vítr, tam plášť, co?" řekl Rikus.

"Je to vláda, která k nám může mít výhrady," řekl Timor a podíval se Šelmovsky na bývalého gladiátora, "ale považovala za výhodné spojit se s námi, i když. by to mohlo být nepříjemné a to hlavně proto, že rozdělit se by byla mnohem větší chyba. My jsme ovšem vděční za to, že můžeme hrát svoji úlohu v budoucím vývoji města, které bylo vždy naším domovem."

"Myslíte, že vám budeme věřit, že nechováte k Bratrstvu zahalených žádné nepřátelství?" zeptala se Sadira.

"Nechovám k nikomu nepřátelství," řekl Timor. "Jsem templář a snažím se konat jen svoji povinnost. Z tohoto pohledu nemohu podporovat existenci jakékoliv ilegální organizace, ať se sebevíc prohlašuje za ušlechtilou, která funguje nekontrolovaně a používá násilí, což je v nesouladu s našimi zákony. Byl jsem vždycky přesvědčený, že Bratrstvo zahalených je ve své podstatě skupina rebelantů, kteří skrývají zločince pod rouškou patriotismu a vysoce morálních hesel. Samozřejmě, oni by tvrdili opak."

"Nicméně, v zájmu posílení práva v našem městě a zvýšení produktivity jeho občanů, jsem ochotný uznat je pro nedostatek důkazů nevinými. Kalak je mrtvý, takže už nemají důvod, proč dále v našem městě tajně existoval. Necht' demonstrují pravdivost svých záměrů a vystoupí z ilegality, aby pomohli vládě budovat budoucnost našeho města. Ať dokáží lidu, že magie může být použita také na dobré věci, a tak

si získají jeho podporu. Navrhuji, abychom na oplátku udělili milost všem, kteří této nabídce využijí."

"A ty myslíš, že se objeví?" zeptala se Sadira skepticky.

"Ti, co skutečně věří v to, co Bratrstvo zahalených tvrdí, se nemají proč obávat přijmout takovou nabídku. Přesto si ale myslím, že někteří odmítnou. Ti, kteří jsou a vždycky byli spojeni se zločinem, se neprozradí a tak se potvrdí, čím ve skutečnosti jsou. Ale alespoň ti z nich, kteří mají dobré úmysly, budou mít příležitost opustit své úkryty a zařadit se do naší společnosti."

"Navrhuji, abychom přijali Timorovy návrhy," řekl radní Kor.

"Podporuji tento návrh," řekl radní Hagon.

"Ne tak rychle," brzdil je Rikus.

"Návrh byl již podpořen," řekl radní Kor. "Templáři byli obviněni, že nepřicházejí se žádným konstruktivním návrhem. No zdá se, že nám naše tvrzení vyvrátili a předložili dokonce několik vynikajících návrhů. Předpis nyní žádá, abychom o návrzích dali hlasovat."

"To je snad přijatelný postup," musela přiznat Sadira. "Všichni souhlasí?"

Všichni zvedli ruku, kromě Rikuse.

"Návrh je schválen," prohlásila Sadira, která se zdržela hlasování. Jako předsedkyně sboru by hlasovala pouze v případě shody. "Jednatel naší rady je pověřen, aby zpracoval tyto návrhy do nových ediktů, které budou předloženy této radě ke schválení, než budou uvedeny v praxi. A nyní, jestli jsou..." Ceremoniář u vchodu do místnosti několika úderů své hole ohlásil příchod. "S milostivým svolením rady," řekl, "kapitán městské stráže vede hosta, který tvrdí, že má něco k projednání."

Sadira se zamračila. "Nevím o nikom, kdo by si zažádal, že chce dnes předstoupit před tento sbor. Kdo je ten cizinec?"

"Řekl, že se jmenuje Sorak," odpověděl ceremoniář.

"Neznám nikoho takového jména," řekla Sadira. Pohlédla na ostatní členy rady. "Zná někdo z vás nějakého Soraka?"

Všichni vrtěli hlavou a rozhlíželi se kolem sebe, jeden na druhého.

"V jaké věci přichází?" otázala se Sadira.

"To mi neřekl," odpověděl ceremoniář. "Pouze to, že se jedná o velice naléhavou věc, a že je to nesmírně významná záležitost, týkající se bezpečnosti současné vlády v Tyru."

"Bezpochyby další nespokojenec, který chce ventilovat svoje stížnosti," podotkl radní Hagon. "Budeme s takovým ztrácet čas?"

"Sbor je zde, aby sloužil lidem a ne aby jim upíral právo vyjádřit svůj názor na vládu," napomenula jej Sadira.

"Tak ať předstoupí a přednese svou řeč v určený čas, kdy organizujeme pravidelná shromáždění," řekl jiný člen sboru.

"Jestli má skutečně informace, které by mohly ovlivnit bezpečnost Tyru, tak bychom ho měli vyslechnout," řekl Rikus. "Já říkám, ať předstoupí."

"Ceremoniáři, přiveď návštěvu dovnitř," řekla Sadira.

"Je tady... ještě něco," řekl nejistě ceremoniář.

"Nu," otázala se Sadira. "Co je to?"

"Má s sebou tygona a trvá na tom, že ho doprovodí."

"Tygona!" zvolal Rikus a vyskočil na nohy.

"To stvoření se zdá být ochočené," řekl komoří. "Avšak je to přece jen dospělý tygon."

"Ochočený tygon?" podivila se Sadira. "To je tedy něco, co bych ráda viděla."

"Snad to nechceš dovolit!" divil se radní Hagon.

"Ať ten cizinec vejde," rozkázala Sadira.

7

Navzdory uklidňující přítomnosti těžce ozbrojených vojáků, Sadira, Rikus a Timor byli jediní, kteří nespustili povyk, když do malé zasedací místnosti vstoupil Sorak s Tigrou po boku. Sadira měla svá kouzla, která jí chránila, Rikus bojoval s tygony v aréně a i když zůstal v pohotovosti, poznal, že chování šelmy není agresivní. Co se týče Timora, tento zkušený templář se jen tak něčeho nezalekl.

Byl to lstivý, prohnáný člověk, jediný, který všechno přežil, muž, který čelil nenávisti lidu a hněvu

výbušného krutovládce za Kalakovy vlády a jenž proplul touto bouří, aniž ztratil cokoli ze své vyrovnanosti. Vzdoval revoluční bouří a nakonec se mu podařilo zajistit pro své templáře důležité postavení v nové vládě. Současně vedl tichou kampaň, která měla změnit názory tyrských občanů na templáře. Tam, kde kdysi byli templáři považováni za utlačovatele ve službách tyranského vladaře, byli nyní alespoň tolerováni. Timorova promyšlená ústní kampaň, kdy prohlašoval, že templáři jsou většími oběťmi Kalakovy vlády než lid samotný, začala přinášet ovoce. Templáři, jak se nyní tvrdilo, se již rodili s povinností sloužit čaroději - králi a nikdy jim nebylo umožněno, aby si sami zvolili svůj osud. Neměli sami o sobě žádnou magickou sílu, to tedy byla pravda, a moc, kterou vládli, k nim přicházela skrze Kalaka. Takto byli vlastně začarováni, drženi celý život v porobě tyranem, úplně stejně jako otroci, kteří tahali své řetězy v cihelně. A stejně jako otrokům, teprve Kalakova smrt jim přinesla osvobození.

Na rozdíl od otroků, pracovali templáři s velkým pocitem viny, a proto se nyní snaží zachránit svou čest službou nové vlády. O tom, že činí pokání uprostřed svých přepychových izolovaných rezidencí, oddělených vysokou zdí od prostých obyvatel Tyru, se už nezmiňovali. Neznámá byla všem, kromě Timorových nejbližších a nejdůvěrnějších spolupracovníků, i skutečnost, že nejvyšší templář byl utajovaným čarodějem, který měl v plánu svrhnout revoluční vládu a předat moc templářům s tím, že on sám se stane novým králem.

Proto tento hubený templář tmavé tváře, se zamyšleným pohledem a pohřebním tónem hlasu, s velkým zaujetím naslouchal tomu, co Sorak vykládal. Jestli to, co elfský pastevec tvrdí je pravda, že nějaký aristokrat z Nibenay do města Tyr vyslal zvědy, tak potom je jasné, že Stínový král Nibenay bedlivě sleduje město a úzkostlivě se snaží odhalit jeho slabou stránku. Toto, pomyslel si Timor, by mohlo zkřížit mé vlastní plány.

"Proč jsi nám tuto zprávu přinesl?" otázala se Sadira Soraka, když skončil.

"Nejsem nic víc než obyčejný pastevec," odpověděl Sorak, "ale myslel jsem si, že by vláda v Tyru tuto informaci ocenila."

"Jinými slovy jsi asi doufal, že tě za to odměníme," řekl jízlivě radní Kor. "Jak ale máme vědět, že mluvíš pravdu?"

"Řekl jsem vám jména a dal popis osob," odpověděl Sorak, "a popsal jsem vám celý plán do všech detailů, o kterých jsem věděl. Také jsem vám pověděl o útoku na karavanu, který marauderové plánují. Můžete si to sami ověřit. Co se týče nějaké odměny, jsem ochotný počkat, až se sami přesvědčíte, že informace, které jsem přinesl, jsou pravdivé."

Timor zamyšleně sešpulil rty. "Může to trvat nějakou dobu než prošetříme tyto údaje," řekl.

"Jsem ochoten po tu dobu zůstat ve městě," odpověděl Sorak.

"A co tvá stáda?" zeptal se Timor a pozorně se na Soraka zadíval. "Kdo se o ně bude starat v době tvé nepřítomnosti?"

"Nenechal jsem žádné stádo bez dozoru," řekl Sorak, což byla pravda, protože žádná stáda neměl. "To, že zůstanu ve městě, trochu sníží zisk z mého prodeje, ale jsem ochotný utrpět malou krátkodobou ztrátu v očekávání příštího zisku."

"Kde tě nalezneme, když s tebou budeme chtít opět mluvit?" otázala se Sadira.

"Bylo mi řečeno, že nejlevnější ubytování lze sehnat v chudých čtvrtích blízko elfského trhu," odpověděl Sorak. "Možná, kdyby byl kapitán Zalcor ochoten mě doprovodit, mohl bych si pronajmout malý pokoj a vy budete vědět, kde mě hledat."

Sadira přikývla. "Kapitáne Zalcore, doprovodíte tohoto pastevce do čtvrti vedle elfského tržiště a pomůžete mu sehnat ubytování."

Obrátila se k Sorakovi. "Pokud budeš ve městě, pasteveče, byl by ti sbor zavázán, kdybys zůstal na místě, kde bychom tě mohli zastihnout. Prozkoumáme zprávu, kterou jsi nám přinesl a jestli bude pravdivá, odměna tě nemine."

Sorak se zdvořile uklonil a odešel doprovázen Zalcorem a jeho vojáky.

"Jestli je tento elfčík jenom obyčejným pastevcem, jak tvrdí, pak je Timor kankem," řekl Rikus poté, co odešli. "Viděla jsi ten meč, který měl u sebe?"

"Ano, všimla jsem si," přikyvovala Sadira. "A cítila jsem, že ten meč je obestřen kouzly. Nepochybně není tím, za koho se vydává, ale jestli je jen trochu pravdy na lom, co tvrdí, musíme to prošetřit."

"Souhlasím," řekl Timor. "Stejně víme, že král Hamanu chce ukořistit toto město. Jestli má Stínový král Nibenay na ně také záslusk, nemůžeme si dovolit dát najevo slabost. Jestli byli do Tyru posláni špehové, musí být zadrženi a přísně potrestáni jako odstrašující příklad. A jestli marauderové mají v plánu napadnout jednu z obchodních karavan, které opouští naše město, pak musíme poslat vojáky, aby posílili jejich ozbrojenou stráž a dohlédli na to, aby útok ztroskotal. Musíme dokázat, že Tyr je bezpečným místem pro obchodování a že umíme ochránit naše zájmy a zajistit naši bezpečnost."

"Opravdu nejsme tak silní," souhlasil radní Kor, "abychom si mohli dovolit přehlédnout toto možné nebezpečí."

"Pořád si myslím, že se vyplatí toho míšence sledovat," řekl Rikus. "Nic o něm nevíme a já osobně nevěřím, že je obyčejný pastevec."

"Souhlasím," řekl Timor. "Z toho, co dosud víme, by mohl být on sám vychytralým špehem. Bude rozumné, když si na něho dáme pozor. Templáři se mohou velmi snadno ujmout tohoto úkolu a jsme též připraveni asistovat vládě ve vyšetřování pravdivosti výroků toho elfčíka."

"Navrhuji, aby templáři, spolu s městskou stráží, zahájili vyšetřování," řekl Kor.

"Podporuji tento návrh," řekl radní Dargo.

"Všichni jsou pro?" otázala se Sadira.

Hlasování bylo jednomyslné.

"Návrh je schválen," prohlásila Sadira a klepla kladívkem do stolu. "Toto zasedání je skončeno."

Když se členové sboru začali vytrácet z místnosti, zůstala Sadira sedět se sepnutýma rukama před sebou a zamyšleně hleděla dolů do stolu. Rikus se také ještě zdržel a díval se na Timora, jak opouští komnatu. Nejvyšší templář rozvážně tichým hlasem hovořil s Korem a Dargem, kteří byli také na odchodu.

"Nevěřím těm třem," zabručel Rikus. "Hlavně ne tomu křivákovi. Něco mají za lubem."

"Revoluci v jejich vlastním pojetí," řekla Sadira.

"Cože?"

"Timor tady vyzvídá, aby nás později znemožnil a odstranil a potom se spolu s templáři chopil moci," řekla Sadira.

"Ty to víš? Máš důkazy?"

"Ne, ale i kdybych je měla, nemohla bych jednat. Byla by to voda na Timorův mlýn. Templáři by pak na nás poukazovali a tvrdili, že nejsme o nic lepší než předcházející režim, protože nesneseme opozici."

"Tak co budeme dělat, jen tak nečinně sedět, zatímco templáři proti nám chystají spiknutí?"

"Ne, nesmíme jen tak přihlížet," řekla Sadira, "ale musíme jednat opatrně, použít tajný plán a křivolakých cestíček jako oni." Hluboce si povzdechla. "Svrhnout tyranského krále a vést revoluci je mnohem snadnější než řídit vládu, která nastupuje po něm. Věř mi, že nebylo dne, kdy jsem si nepřála předat tuto zodpovědnost někomu jinému."

"Ale ne Timorovi!" řekl Rikus.

Sadira se usmála. "Ne, ovšem že ne Timorovi a jeho templářům. Jinak by to všechno bylo úplně k ničemu." Poklepala obrovskému gladiátorovi na mohutná ramena. "V bitvě se ti nikdo nemůže rovnat, Rikusi, ale teď se musíš naučit bojovat v poněkud jiné aréně a při tomto jiném způsobu klání ti tvá síla mnoho nepomůže. Musíme se naučit používat Timorovy vlastní zbraně a zvládnout je lépe než on."

"Co navrhuješ?" zeptal se Rikus.

"Nesmíme Timora spustit z očí a podnikneme kroky, abychom překazili jeho nečestné machinace. A myslím si, že uděláme také dobře, když budeme sledovat toho elfčíka."

"Můj instinkt mi říká, že není tím, za koho se vydává."

"Tvoje předtuchy tě nikdy nezklamaly" řekla Sadira. "Očividně není jen pastevec. Má postavu jako zápasník a držení těla jako voják. A v jeho pohledu je také něco... něco znepokojujícího. Cítila jsem, že jeho meč je kouzelný, což jej úplně odlišuje od všech, které jsem doposud viděla, a chová tygona, jakoby to bylo krotké zvířátko, šelmu, kterou nikdo předtím nikdy neochočil. Ne, není jen obyčejným pastevcem. Otázkou zůstává, kým je ve skutečnosti."

"Tuto věc prozkoumám osobně," řekl rozhodně Rikus.

"Ne, Rikusi. Když Timor proti nám chystá vzpouru, potřebuji tě tady," řekla. "Je příliš chytrý, než abych s ním mohla jednat sama. Jeho návrhy jsou na první pohled velmi rozumné a já nejsem tak pohotová,

abych v nich ihned našla chybu. Nyní jsou schváleny a jestli skutečně pomohou změnit situaci v Tyru, potom Timor nebude váhat z toho co nejvíce těžit. Je to zkušený intrikán a já si nejsem na tomto poli jistá. Tady potřebuji tvoji pomoc."

"Tak co uděláme s tím Sorakem?"

"To je úkol, kterým bys měl pověřit někoho jiného," odpověděla, "někoho, komu můžeme důvěřovat. Někoho chytrého, kdo se přilepí Sorakovi na paty a přitom se neprozradí. Někoho, kdo umí našlapovat tiše jako kočka a komu to rychle myslí a který se umí sám rozhodovat. Někoho hodně mazaného, aby mohl čelit čemukoliv, o co se Timor pokusí v souvislosti s tímto cizincem."

"Zrovna jsi přesně popsala jednoho mého starého přítele."

"Je tento tvůj starý známý člověk, na kterého se můžeš spolehnout?" zeptala se Sadira.

"Bez jakýchkoliv pochybností," odpověděl Rikus.

"To mně stačí. Prokáže nám ten tvůj přítel tuto službu? Může to být velmi nebezpečné."

"To jen této záležitosti dodá na pikantnosti," řekl jí s úšklebkem Rikus.

"Jak brzy můžeme s pomocí tvého přítele počítat?"

"Hned se za ním vypravím."

"Nezůstávej dlouho pryč, Rikusi," odpověděla. "Jsem zde obklopena samými usměvavými tvářemi, ale jen málo z nich patří přátelům."

o o o

Sorak ještě nikdy neviděl něco tak zapadlého, jako tuto spleť domů a uliček. Navyklý míru a samotě otevřených prostranství Zvučících hor, shledával ruch v obchodní čtvrti a přečpané ulice hodně šokujícími. Nebyl však připravený na to, co ho čekalo tady.

Uličky se zužovaly stále víc a víc, až nebyly ničím jiným než klikatými špinavými chodníčky. Tyto chodníky se táhly labyrintem dvou, tří a čtyřposchodových domů postavených ze sluncem vypálených cihel a nahozených vyrudlou omítkou různých barevných odstínů. Barvy byly slátaninou zemitých tónů tlumené červeně a hnědi a mnoho zdí bylo v místech, kde zub času oloupal vnější nátěr, popraskaných, takže se odkrývaly cihly vespod.

Budovy byly čtvercového nebo obdélníkového půdorysu s mírně zaoblenými rohy. Průčelí téměř každého z domů mělo zastřešenou kolonádu z cihlových sloupů pokrytých omítkou a se zděnou nebo dřevěnou střechou. Často kolonáda obepínala celé průčelí domu, skýtající tak alespoň trochu ochrany před žhavým sluncem. Některé z těchto kolonád měly dláždění z cihel, jiné podlahy z dřevěných desek, ale většina neměla podlahu žádnou. Ve stínu mnoha kolonád se krčili špinaví žebráci s prosebně nataženými rukama, pod jinými provokativně pózovaly spoře oděné ženštiny.

Všechny Sorakovy smysly byly vybičovány jako nikdy předtím. Zápach byl příliš silný. Zdejší lidé prostě házeli zbytky a odpadky do úzkých uliček mezi domy, kde se v nesmírném vedru rozkládaly a hnily, vytvářející mokvající nakažlivinu nedýchatelného zápachu.

Protože ho úzkými uličkami doprovázel kapitán Zalcor a oddíl městské stráže, lidé jim rychle uhýbali z cesty. V Tyru toho bylo hodně k vidění, ale toto bylo poprvé, kdy po ulicích města běžel tygon.

Dokonce i v těchto slumech byla četa městské stráže, doprovázející elfčíka s obrovskou horskou kočkou po boku, nezvyklým procesím.

"No, říkal jsi, že bys chtěl sehnat nejlevnější ubytování," řekl kapitán Zalcor Sorakovi, když se zastavili před jednou z budov. "Tady je. Nikde jinde ve městě nenajdeš lacinější pokoje a poté co je uvidíš, pochopíš proč."

Sorak pohlédl na tříposchodový hostinec. Omítka se na mnoha místech odlupovala, takže bylo vidět staré cihly a maltu, a zdivo bylo protkáno puklinami. Zápach zde sice nebyl tak pronikavý jako jinde, ale to ještě nic neznamenalo. Zkroucení žebráci se krčili ve špině pod krytou kolonádou, která vedla podél celého průčelí budovy. Hrstka lehce oděných žen se silně nalíčenými tvářemi postávala u vchodu a zvědavě pokukovala po příchozích.

"Myslím, že to půjde," řekl Sorak.

"Jsi si tím jist?" zeptal se kapitán. "Sbor mi nařídil, abych tě doprovodil do hostince. Neřekli mi, že to musí být ten nejhorší ve městě."

"Ale je to nejlevnější?" zeptal se Sorak.

"Ano, je," přikývl kapitán Zalcor. "Podívej, chápu, když chce někdo ušetřit, ale nezašel jsi příliš daleko? Věřím, že až si prohlédneš toto místo, změníš svůj názor, ale jestli máš v úmyslu držet své finance zkrátka navzdory všem nedostatkům, tak tě upozorňuji, že tady můžeš lehce přijít o všechno. Je tu nebezpečné sousedství. Elfský trh je zrovna na konci této ulice a i já bych se tam obával vkročit bez skupinky městské stráže za mými zády."

"Vážím si vaší starostlivosti, kapitáne," řekl Sorak. "Avšak moje prostředky jsou omezené a dosud nevím, jak dlouho se ve městě zdržím. Musím vyjít s penězi, které mám, co možná nejdéle."

"Tak bych ti tedy radil, abys jednu ruku držel pevně na svém měšci a druhou na rukojeti svého meče," řekl Zalcor. "A vyhybej se tamtomu místu."

Sorak se podíval směrem, kam ukazoval kapitán a uviděl tříposchodovou budovu. Tato stavba byla lépe udržovaná než všechny kolem a měla poměrně čerstvou hnědou omítku. Na rozdíl od všech ostatních budov v této čtvrti, neměla před průčelím kolonádu, ale zeď protaženou do ulice, takže tvořila dlážděný dvůr, který zdobilo několik pouštních květů a malá fontánka. Do dvora se vstupovalo masivní branou překlenutou obloukem a dál, ke vstupu do budovy, vedl dlážděný chodníček. Sorak si všiml, že dovnitř a ven neustále proudí davy lidí. Nad vstupní branou, usazen nad klenutým průchodem, byl obrovský stříbrem potažený železný pavouk.

"Co je to za místo?" zeptal se Sorak.

"Křišťálový pavouk," odpověděl Zalcor. "A věř mi, můj příteli, určitě to není místo, kde bys chtěl skončit."

Sorak se usmál. "Nezdálo se, že bys tak pečoval o moje blaho, když jsme se poprvé setkali."

"Po pravdě řečeno, mně spíš šlo o naše občany, aby je nesežralo to tvoje zvířátko," odpověděl Zalcor. Potom ale jeho tvář zvažovala. "To, že jsem ti teď víc nakloněn, způsobila tvoje řeč před sborem."

"Ty mi věříš? Členové sboru mají, jak se zdá, určité pochybnosti," řekl Sorak.

Zalcor si posměšně odfrkl. "Jsou to politikové, kromě Rikuse, to byl gladiátor, ale on je zase mulat a mulati nikdy nebyli ten druh lidí, kterým se dá věřit. Kdybys byl tak dlouho vojákem jako já a velitel městské stráže, který se setkává s kriminálníky všeho druhu každický den, vyvinul by se v tobě cit pro to, jestli někdo říká pravdu nebo ne. Nemusel jsi vyjevit své informace. Nemáš přece žádný zájem na bezpečnosti Tyru."

"Ale zajímám se o odměnu," řekl Sorak. "Přál bych ti ji," řekl Zalcor. "Narodil jsem se a vyrůstal v Altaruku a vím něco o marauderech z Nibenay. Mám dojem, že víš jak zacházet s tím tvým úžasným mečem. Marauderové jsou bojovníci nahánějící hrůzu, ale ty jsi nejenže přežil setkání s nimi, ale podařilo se ti také z jednoho z nich vytáhnout informace."

"Některým ze sboru se to zdá být podezřelé," řekl Sorak. A potom rychle dodal. "Viděl jsem jim to na očích."

"A já vidím v tvých očích, že mluvíš pravdu," řekl Zalcor, "i když ne úplně, mám ten dojem." Podíval se Sorakovi přímo do očí. "Nejsi pastevec, můj přítelíčku. Nemáš jejich držení těla a také tvá kůže nevypadá na to, že bys trávil svůj čas na větrem ošlehaných pláních náhorní plošiny."

"Takže máš plno důvodů, abys mně nedůvěřoval," dodal Sorak.

"Možná," připustil Zalcor, "ale dobře odhadnu povahu lidí a něco mi říká, že nejsi nepřítel. Nevím, co je tvým cílem, ale mám pocit, že nemá co dočinění s Tyrem samotným. A jestli je tomu opravdu tak, pak se mě to netýká."

Sorak se usmál. "Už chápu, proč tě učinili důstojníkem," řekl. "Ale pověz mi, proč se mám vyhybat Křišťálovému pavouku? Co je to za místo?"

"Herna," odpověděl Zalcor. "Je jednou z nejhorší pověstí v celém Tyru."

Sorak sražil čelo. "Co to znamená, herna?"

Zalcor vykulil oči. "Jestli to nevíš, pak mi věř, že je to poslední místo na Athasu, kde bys měl být. Je to zábavný podnik, tak tomu alespoň říkají, kde se hrají hazardní hry o peníze a těm, kteří na to mají, se nabízejí ještě jiné kratochvíle."

"Hazardní hry?"

"Kde jsi žil celou tu dobu?" zeptal se Zalcor celý ušaslý.

"Ve Zvučících horách," odpověděl mu Sorak bez okolků, protože neviděl jediný důvod, proč by mu to

tajil.

"Zvučící hory? Ale tam nahoře nejsou žádné vesnice, ani malé osady, kromě..." Jeho hlas se vytratil. Zavrtěl hlavou. "Ne, to je nemožné. Ty jsi muž."

"Mluvíš o hazardních hrách," připomněl mu Sorak.

"Zapomeň na to," řekl mu Zalcor. "Můžeš vyhrát pár sázek, ale potom se obrátí proti tobě. A ty hry nejsou navíc vždycky čestné. Kdybys byl hráč, jenom bych tě varoval, ale protože o těchto věcech nic nevíš, potom tě co nejdůsledněji žádám, abys nechodil do toho proklatého domu. Ztratíš všechno, co máš a pravděpodobně tě také omráčí nebo omámí drogou a pozbydeš i svůj meč. Za takové ostří, jako je to tvoje, by dostali na elfském trhu vysokou cenu. Máš tam asi tolik šancí na přežití, jako bych měl já v doupěti tygonů."

"Rozumím," řekl Sorak.

Zalcor rezignovaně povzdechl. "Stejně tam půjdeš." Zavrtěl hlavou. "Vidím to na tobě. Ale pak neříkej, že jsem tě nevaroval. Pamatuj si, že tamto je elfská čtvrť. A stráže se moc neobtěžují, aby tam hlídkovaly. Stěží máme tolik mužů, abychom potírali zločin tady v tomto bludišti. Jestli tam půjdeš, zůstaneš úplně sám."

"Děkuji ti za radu, kapitáne," řekl Sorak. "Zvážím to."

"Ale asi se podle ní nebudeš řídit." Zalcor pokrčil rameny. "Dělej, jak myslíš. Jenom doufám, že se dožiješ toho, abys mohl převzít odměnu, kterou se ti rada rozhodne vyplatit, ať už je jakákoliv, protože to bude možná to jediné, co si sebou z Tyru domů odneseš."

Přidal se ke svým mužům a potom začali pochodovat zpátky do hlavní obchodní čtvrti. Sorak delší dobu hleděl na polorozpadlý hostinec a potom se zadíval dolů ulicí směrem na hráčský dům.

"Proč si přiděloval problémy?" zeptal se Eyron. "Slyšely, co říkal kapitán. Můžeme ztratit úplně všechno, co máme."

"Na druhé straně," řekl Sorak, "můžeme také vyhrát."

"Zalcor říkal, že se tam nehraje vždy čestně," přisadil si Eyron.

"To je pravda, zmínil se o tom," přisvědčil Sorak. "Nicméně my máme v tomto ohledu určité výhody, nebo ne, Ochránkyně?"

"Jsem schopna odhalit nekalé jednání," řekla, "a navíc nenalezneme Bratrstvo zahalených, když budeme v osamocení sedět někde na pokoji."

"Přesně moje řeč," souhlasil Sorak. "A jestli městská stráž nehlídkuje ve čtvrti u elfského trhu, je nějaké příhodnější místo, kde je hledat?"

"Chci tam jít!" naléhala Kivara. "Zdá se, že by to mohla být legrace!"

"Mně se to zdá nebezpečné," řekl Eyron.

Ostatní byli potichu, aby se Sorak mohl rozhodnout. Přemýšlel o tom jen chvilku a potom vykročil směrem ke Křišťálovému pavouku.

Když přicházel k bráně, nevšiml si žebráků, kteří lítostivě naříkali a vztahovali k němu ruce a přehlížel i ženy, které se před ním předváděly a lákaly ho k sobě. Místo toho rozhodně krácel k herně zvědavý na to, co ho uvnitř čeká.

Půlelfskému strážci u brány se rozšířily oči překvapením, když spatřil Tigru. "Stůj!" vykřikl a rychle se schoval do bezpečí za dveře brány. "Nemůžeš vzít dovnitř tu divokou kočku!"

"Nikomu neublíží," řekl Sorak.

"A to ti mám věřit?" odpověděl strážce u brány. "Zapomeň na to, ta šelma zůstane venku."

"Tigra jde všude tam, kam já," řekl Sorak.

"Ale ne sem!"

"Mám peníze." Sorak zacinkal svým váčkem.

"Pro mne za mne bys mohl třeba vlastnit celou městskou pokladnici. Stejně dovnitř s touto obludou nevkočíš!"

"Nějaké potíže, Ankore?" zazněl z přítmi za vrátným smyslný ženský hlas. Sorak viděl, jak se k nim ze dvora blíží postava, celá zahalená do pláště s kapuci.

"Žádné, moje paní, pouze nějaký pastevec se snaží dostat dovnitř se svým zvířetem," odpověděl půlelf od brány.

"Zvířetem? Jakým zvířetem?" Zahalená postava přistoupila k bráně a naklonila se ven.

"Velký draku! To je tygon?"

"Je to můj přítel," řekl Sorak poté, co poznal ze strážcova chování, že žena zde má nějakým způsobem vedoucí postavení. "Vychoval jsem ho od kotěte a bezvýhradně mě poslouchá. Nikomu neublíží, ujišťuji vás, pokud se ovšem někdo nepokusí uškodit mně."

Stáhla si kapuci a prošla branou, aby si lépe prohlédla Soraka. Jemu se zase naskytl lepší pohled na ni. Uviděl, že se jedná o velmi okouzlující půlelfskou ženu, stejné výšky, jako byl on, s dlouhými, lesklými černými vlasy, které ji nádherně lemovaly tvář a v kaskádách spadaly na ramena, se smaragdově zelenýma očima a jemnými a elegantně zvýrazněnými rysy tváře. Nepatrně rozšířila zorničky, když ho spatřila, zkusmo nasála vzduch a pak se její oči široce otevřely.

"Půlčík a elf?" řekla s úžasem.

"Ano, jsem elfčík," řekl Sorak.

"Ale... elfové a půlčici jsou nepřátelé! Nikdy jsem neslyšela, že by spolu žili. Ani jsem nevěděla, že je to možné!"

"Zdá se, že já jsem nezvratným důkazem toho, že ano," odpověděl suše Sorak.

"To je úžasné! Musíš mi o tom povědět víc," pravila. "Ankore, pusť ho dovnitř."

"Ale... moje paní..." protestoval strážce u brány.

"Řekla jsem, pusť ho dovnitř!" Její hlas zazněl jako šlehnutí biče a strážce ihned uposlechl, nechávající, jak otvíral bránu, jedno křídlo mezi sebou a Tigrou.

"Jsi si jistý, že tygona ovládáš?" zeptala se.

"Jsem."

"Měl bys být," pokračovala, dívající se obezřetně na Tigru. "Jinak bych musela nechat to stvoření zabít a tebe hnát k odpovědnosti za všechny škody způsobené na mém majetku."

"Jsi tedy majitelka?"

"Ano, říkají mi Krysta."

Sorak se usmál. "Křišťálový pavouk?"

Opětovala jeho úsměv, vzala ho za ruku a vedla po vydlážděném chodníku přes dvůr ke vchodu do herny. "Jak se jmenuješ, elfčiku?"

"Sorak."

Pozdvihla své jemně vyklenuté obočí. "A je to pravda?"

"Jestli putuji sám? Ne úplně. Mám svého Tigru."

"Tigro," řekla a zvíře k ní zvedlo hlavu. "Zná své jméno," podotkla.

"Tygoni jsou psionické šelmy," vysvětloval Sorak, "Jsou inteligentní a docela chápavé. Tigra umí číst mé myšlenky."

"To je zajímavé. Škoda, že neumí také mluvit, protože bych se ho zeptala, na co teď myslíš."

"Přemýšlím o tom, že jsem byl varován, abych sem nechodil," řekl Sorak.

"Opravdu? Kým?"

"Kapitánem městské stráže."

"Nejmenoval se čírou náhodou Zalcor?" zeptala se Krysta.

"Ano, znáš ho?"

Zasmála se. "V minulosti mě nesčetněkrát zatkl. Znáám Zalcora od té doby, co byl obyčejným vojákem, ale on se nyní nesníží k tomu, aby mě navštěvoval."

"A proč?"

"Jako kapitán městské stráže musí dbát na svou pověst. Neprospělo by mu, kdyby pravidelně navštěvoval moji hernu i kdyby byly tyto návštěvy úplně nevinné a úřední. Lidé by ho mohli podezřívat, že ho podplácím. Městská stráž je v současné době také poněkud přetížená. Tak tak udrží pod kontrolou zločinecké gangy v obchodní čtvrti a tam v té zmeti ulic a domů. V elfské čtvrti nebydlí nikdo moc důležitý, takže se v této části města spíše dívají jiným směrem. To je také jeden z důvodů, proč jsem si podnik založila tady."

Došli ke hlavnímu vchodu a portýr před nimi otevřel tlusté těžké dřevěné dveře. Vešli do zvýšeného vstupního přístěnku odkud vedlo kamenné schodiště dolů do hlavního podlaží herny. Celé přízemí

budovy byla jedna prostorná místnost plná smějících se lidí všeho druhu, pobíhajících mezi hráčskými stoly. V pozadí vystupoval dlouhý barový pult, prodlužující tak zdánlivě délku celého prostoru. Před barem a za ním bylo několik vyvýšených pódíí, kde v rytmu hudby provokativně kroužili tanečníci bez jediného kousku oděvu. V těžkém vzduchu visela pronikavá vůně exotického kouře a od stolů, kde se stejnou rychlostí vyhrávalo a prohrávalo, jak se vrhaly kostky, se ozývaly nadšené výkřiky i žalostné úpění.

"Tak, co si myslíš o mém zařízení?" zeptala se Krysta a stiskla jemně Sorakovu paži.

Sorak cítil, jak všichni ze společenství pocítí uji obavy, všichni kromě Kivary, na kterou se přeneslo hmatatelné vzrušení a energie, která prostupovala celou místnost.

"Jaké tady hrají hry?" ptala se nadšeně. "Chtěla bych to zkusil. Chtěla bych si zahrát všechny!"

"Trpělivost," uklidňoval ji tiše Sorak. Potom nahlas řekl. "Nikdy v životě jsem nic podobného neviděl."

"A je tady toho ještě mnohem víc k vidění," řekla Krysta tónem, který sliboval nějaká svůdná překvapení.

"Provedu tě kolem."

Sňala si plášť a podala ho portýrovi. Pod ním měla oděv, který by sotva mohl být nazván slušným. Na nohou měla nízké černé boty vyrobené ze zářící kůže z'talů. Její dlouhé holé nohy zakrývala pouze krátká černá zavinovací sukně ušitá ze stejné kůže, jako její boty, šikmo střižená, takže na jedné straně ji sahala do půli stehna a druhá její noha byla téměř po pás holá. Barevně ladící černá podprsenka jí sotva zakrývala hrud' a záda měla úplně nahá. Kolem pasu měla uvázaný opasek ze zlatých mincí, které byly spojeny jemnými články stříbrného řetězu, a hrdlo jí zdobilo několik náhrdelníků a amuletů. Jejím zápěstím a pažím dodávaly na přitažlivosti zlaté kroužky. Když podávala dveřníkovi svůj plášť, pozorovala Soraka, jak se zachová. Když viděla, že Sorak nereaguje jako většina mužů, přelétl přes její tvář na chvíli záblesk mrzutosti a zmatku. Portýr ještě na okamžik otálel, ale když viděl, že si Sorak nehodlá odložit plášť, stáhl se do pozadí.

Krysta se vždy velmi ráda předváděla a tentokrát mohla vstoupit do společnosti zavěšená do exoticky vyhlížejícího cizince s tygonem po boku. Když sestupovali ze schodů, mnoho stálých návštěvníků se otáčelo a zíralo na ně, ale jiní byli tak zaujati hrou, že si jich vůbec nevšimli. Když se prodírali mezi stoly, hráči kvapně uhýbali a mnoho z nich úlekem, při pohledu na Tigru, vykřiklo a upustilo své drinky. Krysta vychutnávala každou minutu, když doprovázela Soraka k baru.

"Mohu ti nabídnout něco k pití?" zeptala se a luskla prsty. Elfská dívka za pultem k nim ihned přiběhla.

"Děkuji," přitakal Sorak.

"Dones dva poháry naší nejlepší kořeněné medoviny, Aloro."

"Ano, má paní."

O chvíli později před ně postavila na barový pult dvě vysoké keramické číše. Krysta si jednu vzala a druhou podala Sorakovi.

"Na nové zážitky," řekla s úsměvem, pozvedla pohár a lehce si s ním přit'ukla. Jak upíjela, Sorak pozvedl svůj ke rtům, nasál vůni a ochutnal. Ušklíbl se a postavil pohár zpátky na pult.

Krysta vypadala dost překvapená. "Není to podle tvého gusta?"

"Dal bych přednost vodě."

"Vodě?" opakovala Krysta, jakoby se přeslechla. Povzdechla si. "Můj přítel by raději vodu, Aloro."

"Hned, má paní." Odnese číši a přinesla jinou, naplněnou dobrou studenou vodou. Sorak usrl a potom mocnými doušky vyprázdnil půl poháru.

"Toto ti vyhovuje víc?" zeptala se posměšně Krysta.

"Sice to není svěží pramenitá voda z hor, ale je to lepší než ten lepkavý sirup," odpověděl Sorak.

"Kořeněnou medovinu, nejvzácnější a nejdražší ročník, ty nazýváš lepkavým sirupem?" Krysta zavrtěla hlavou. "Ty jsi ale zvláštní, to tedy musím říct."

"Odpusť," omlouval se Sorak. "Nechtěl jsem tě urazit."

"Ale ne, vůbec jsi mě neurazil," uklidňovala ho Krysta. "Prostě jsem nikdy nepotkala někoho podobného, jako jsi ty."

"Nevím, jestli existuje někdo mně podobný," odpověděl Sorak.

"Možná máš pravdu," řekla Krysta. "Nikdy jsem o takové věci jako je elfčík neslyšela. Řekni mi něco o

svých rodičích."

"Nepamatuji se na ně. Jako dítě jsem byl vypovězený do pouště a nechán tam, abych zemřel. Nevzpomínám si na nic, co bylo předtím."

"Ale přesto jsi přežil?" zeptala se ho Krysta. "Jak?"

"Nějakým záhadným způsobem se mi podařilo dostat se na úpatí Zvučících hor," řekl Sorak. "Tigra mě našel. Byl tenkrát úplné mládě. Ztratil se smečce, takže jsme byli oba v určitém smyslu opuštěni. Byli jsme oba ztraceni a sami."

"A on tě chránil," dodala Krysta. "Ale stejně, mládě tygona ti mohlo pomoci jen do určité míry. Jak se ti podařilo přežít?"

"Našla mě pyreenejka, která se o mě postarala a pečovala, dokud jsem se neuzdravil," řekl Sorak.

"Pyreenejka!" zvolala Krysta. "Ještě nikdy jsem nepoznala nikoho, kdo by skutečně potkal posla míru, natož, aby byl jedním z nich vychován!"

"Dej si pozor, Soraku," řekla Ochránkyně, "Tato žena se příliš ptá a nemá mnoho, co by nabídla zpět."

"Ale ještě jsi mi neřekla nic o sobě," řekl Sorak, když uslyšel varování.

"Oh, jsem si jista, že můj příběh není zdaleka tak zajímavý jako tvůj," odpověděla.

"Ale já bych si to přesto rád poslechl," naléhal Sorak. "Jak se krásná a mladá půlelfka stane majitelkou takového místa?"

Krysta se usmála. "Chceš, abych tě provedla?"

"Mne, provedla?"

"Koneckonců," řekla, "nepřišel jsi do herny jen tak si povídat, nebo ano?"

Vzala ho pod paži a vedla k jednomu z hráčských stolů. Sorak viděl, jak jí lidé u stolu ihned udělali místo. Také si všiml několika mohutných ozbrojených strážců rozmístěných po místnosti, jak pečlivě pozorují stoly. A jeden, nejbliž k nim, z Krysty nespustil oči.

Stul, ke kterému přistoupili, měl zapuštěnou desku s mantinely z leštěného dřeva. Rovný povrch stolu byl potažený hladkou černou kůží z'ťalů. V čele stolu stál krupiér a měl dřevěnou hůlku, která byla zakončena zakřivenou lopatkou. Když hráči vrhali na stůl kostky, oznamoval skóre a potom shrnoval dřevěnou lopatkou kostky zpět. Sorak viděl, že všechny kostky jsou odlišné. Jedna byla jehlancovitého, pyramidu napodobujícího tvaru, s rovnou spodní stranou. Na každé ze čtyř stran jehlanu byla namalována čísla a to tak, že když se kostkou hodilo, padlo pouze jedno číslo. Další kostka byla krychlová s jedním číslem na každé straně a další dvě připomínaly diamant, jedna s osmi stranami a druhá s deseti. Poslední dvě kostky byly vyřezány do téměř oblých tvarů, až na to, že měly vybroušené plošky. Jedna z nich měla dvanáct a druhá dvacet stran.

"Nikdy jsem tuto hru nehrál," řekl Krystě.

"Opravdu?" odpověděl překvapeně.

"Jsem poprvé v herně," dodal.

"No tak to tě musíme poučit," řekla Krysta s úsměvem. "Tato hra je velmi jednoduchá. Jmenuje se Hawkeho gambit, podle barda, který ji vymyslel. Všimni si, že každá kostka má jiný tvar. Počet stran, které mají, určují sázku. Každé kolo hry se skládá ze šesti hodů. Při prvním se používá pouze jehlancová kostka. Má čtyři strany a proto se vsází čtyři keramické mince, které se vloží do banku. Při druhém pokusu se hází jak jehlancová kostka, tak kostka krychlová. Ta má šest stran, takže připočteno ke čtyřem stranám první kostky to je deset, sázka při tomto hodu je deset keramických nebo jedna stříbrná mince. Při třetím hodu se přibere osmihránná kostka, takže dohromady se hází tři a sázka je zvýšena na osmnáct keramických mincí nebo na jednu stříbrnou a osm keramických. Při čtvrtém pokusu se přidává desetistranná kostka a házíš se čtyřmi. Vsadiš dvacet osm keramických nebo dvě stříbrné a osm keramických mincí. Ovšem při pátém hodu přibíráme dvanáctistrannou kostku, takže se nyní vrhá pět kostek a sázka se zvyšuje o dvanáct na celkový počet čtyřiceti keramických nebo čtyř stříbrných mincí. A při posledním hodu si vezmeš ještě dvacetistrannou kostku, takže házíš všech šest najednou a sázka se zvyšuje na šest stříbrných mincí. Při každém hodu se sečte skóre a vítěz bere vsazené mince. Když si ten, kdo prohraje, chce vyrovnat ztrátu, musí riskovat celou příští sázku nebo jinak vypadává z kola a čeká, až začne další."

"Co se stane, když několika padne to samé?" zeptal se Sorak.

"Potom se bank rovnoměrně rozdělí mezi všechny s nejvyšším skóre," odpověděla Krysta.

"Šestý a poslední hod otevírá Hawkeho gambit, kde hráči mohou vsadit kromě na výsledek šestého pokusu také na konečný stav celého kola. My si účtujeme pouze malé procento z výhry na konci každého kola. A to je všechno. Jednoduché."

"Moc jednoduché na to, abys prohrál i vlastní košili," řekl Eyron. "Čtyři keramické mince na začátek hry, deset pro druhý hod, osmnáct pro třetí, dvacet osm pro čtvrtý pokus, čtyřicet pro pátý a šedesát na závěrečný. To máme sto šedesát keramických mincí na každé kolo nebo šestnáct stříbrných. To dělá skoro dvě zlaté mince najedno kolo. Není divu, že tato žena si z nich mohla nechat udělat opasek. Oškubává své zákazníky."

"Možná," připustil Sorak odpovídající Eyronovi ve svém podvědomí, "ale ne všichni zákazníci mají schopnost ovládat kostky. Neliší se to tolik od psionických cvičení, které jsme měli v klášteře villichi." Nahlas se obrátil ke Krystě. "A kdykoliv se může z kola odejít?"

"Jakmile se uzavřou sázky, hráč se musí hry zúčastnit," řekla, "ale může opustit kolo před uzavřením sázek před každým následujícím hodem."

"Rozumný hráč by tedy měl riskovat pouze v prvním kole a pokud nevyhraje, měl by toho nechat, než začne další," řekla Ochránkyně. "Pokračovat v sázení po prohře by jen zvýšilo nebezpečí ztráty."

"Bud' anebo, herna na tom nikdy netratí a vyhrává v každém kole tím, že si účtuje procenta," řekl Eyron.

"Provozovat hernu se zdá být velmi výnosné zaměstnání."

Krupiér oznámil, že začíná další kolo.

"Chtěl bys zkusit své štěstí?" zeptala se Krysta.

"Proč ne?" odpověděl Sorak a přistoupil blíž k hracímu stolu.

Včetně něho se rozhodli čtyři hráči hrát v tomto kole. Krysta se postavila po jeho boku, dlaň položenou na jeho ramenu, a dívala se. Krupiér se nejistě podíval na Tigru, který ležel u Sorakových nohou, ale Krysta na něho kývla. Navlhl si nervózně rty a pokračoval ve hře.

"Čtyři keramické na zahájení prvního hodu," ohlásil. "Čtyři keramické. Sázet."

Každý z hráčů hodil na stůl čtyři keramické mince. Krupiér je lopatkou shrábnul a potom je vysypal do malých černých kotlíků před sebou.

"První hod, první hráč," řekl a přisunul pyramidální kostku k vysokému, hubenému, rozčileně vyhlížejícímu muži, který stál naproti Sorakovi. Vypadal jako obchodník, protože byl velmi luxusně oblečen a prsty na obou rukách mu zdobily těžké zlaté a stříbrné prsteny. Vzal kostku, pofoukal ji, jak s ní třepal v sevřených dlaních, a potom hodil. Padla mu trojka.

"První hráč tři," oznámil krupiér a shrábl kostku. "První hod, hráč číslo dvě."

Druhý hráč, mladá žena s dychtivým výrazem pohazovala kostkou v dlaních a šeptala, "tak pojd', pojd'me," a potom okázale hodila kostku.

"Hráč číslo dva - jednička," oznámil krupiér, žena sebou trhla a protáhla obličej.

Třetí hráč, podsaditý plešatý muž, který se stále hodně potil, sebral kostku a upřeně se na ni zadíval, jakoby jí snad chtěl zhypnotizovat. Potom se zhluboka nadechl a hodil.

"Hráč číslo tři - dvojka," zahlásil krupiér. Plešatý muž potichu zaklel. "První hod, čtvrtý hráč."

Krysta vzala kostku a podala ji Sorakovi. "Hodně štěstí," popřála mu.

"Ať to nevypadá příliš jednoduše," říkal Sorak a stahoval se do pozadí a uvolňoval místo Ochránkyni. Opatrně hodila kostkou.

"Hráč číslo čtyři - trojka, stav nerozhodný," řekl krupiér. "Výhra prvního hodu je šestnáct keramických mincí rozdělených na dvě části, osm prvnímu hráči a osm čtvrtému. Druhý hod, deset keramických, sázejte prosím."

"Vidíš, zdvojnásobil jsi své peníze," řekla Krysta a mazaně se usmála. "Máš dnes večer štěstí. Proč nepokračovat?"

"Proč ne?" řekl Sorak. Položil na stůl deset keramik. Ostatní tři hráči také zůstali ve hře.

Na druhý pokus hodil první hráč čtyřku. Hráč číslo dva ho přebil šestkou a potom třetí hráč oba porazil desítkou. Na řadě byl Sorak.

"Druhý hod, hráč číslo čtyři," vyzval krupiér. "Na shodu potřebuješ desítku."

"Hod' devítku," řekl Sorak.

"Devítku?" divila se Kivara. "Ale nemůžeme udělat víc než hodit shodu a devítka přece prohrává!"

"Hod' devítku," opakoval Sorak. "Budeme mít dost na konečnou sázku a zároveň tím, že prohrájeme, odvrátíme od sebe podezření."

"Velmi moudré," řekl Eyron. "Ale potom musíme ostře sledovat skóre hry."

"To mám taky v úmyslu," odpověděl Sorak.

Ochránkyně hodila devítku.

"Hráč číslo čtyři, devět," oznámil krupiér. "Nestačí na shodu, výhru dostává hráč číslo tři, čtyřicet keramických. Třetí hod otevírá osmnácti, sázky prosím."

"Jaká škoda," řekla Krysta. "Ale na shodu stačil jen jeden jediný bod a vyhrál bys. Zkus to znovu."

Při třetím hodu hubený tmavý obchodník hodil jedenáctku. Úzkostlivé mladé ženě padla osmička, takže potřetí prohrála. Zaťala zuby do spodního rtu a sevřela pěsti. Podsaditému muži také padla osmička a tím pádem dvakrát prohrál a jednou vyhrál. Tři kostky skončily u Soraka.

"Hod' desítku," řekl Sorak.

"Ne!" protestovala Kivara. "Musíme vyhrát!"

"Ještě ne," uklidňoval ji Sorak. "Věř mi."

Ochránkyni padla desítka.

"Hráč číslo čtyři, deset," vyhlásil krupiér. "Nestačí, výhra připadá na hráče číslo jedna. Sedmdesát dva keramických. Čtvrtý hod, zahajuje se s dvaceti osmi keramickými, sázejte prosím."

"Nezdá se, že by štěstí stálo při mně," řekl Sorak.

"Ale stále jsi byl pozadu jen o jeden bod," řekla Krysta. "Nevedeš si zle. Ale můžeš nyní přestat, jestli si přeješ."

"Ne, když jsem ztratil dvacet čtyři keramických mincí," řekl nervózně Sorak.

Při čtvrtém hodu padla hráči číslo jedna šestnáctka. Hráčka číslo dva hodila desítku, takže to byla její čtvrtá prohra a dostala zoufalý výraz. Hráč číslo tři hodil devatenáctku a vypadal sám se sebou velmi spokojen.

"Můžeme si nyní dovolit výhru, abychom se jakoby povzbudili a pokračovali ve hře," řekl Sorak. "Hod' dvacítku."

Čtyři kostky dopadly a krupiér sečetl skóre. "Hráč číslo čtyři, dvacet a vyhrává sto dvacet keramických. Pátý pokus otevírá čtyřicet keramických, sázky prosím."

"Vidíš," řekla Krysta s úsměvem. "Ztrácel jsi dvacet čtyři a teď máš navíc šedesát a to jsi začal se čtyřmi keramickými mincemi. Říkala jsem ti, že máš dnes večer štěstí."

"Možná to bude ještě lepší," zazubil se Sorak, když odpočítával mince na pátý pokus.

Tentokrát hodil hubený obchodník sedmnáctku a odfrkl si zklamáním. Úzkostlivá mladá žena pohazovala kostkami a neslyšně pohybovala rty. Padla jí dvacítko. Zhluboka se nadechla a nejistě pohlédla na třetího hráče, a když hodil dvacet čtyři, protáhla obličej. Doposud prohrála mnohem víc, než kdokoli jiný.

Kostky byly předány Sorakovi.

"Máme náskok," řekl Eyron. "Podle mých propočtů vedeme o tři body v celkovém skóre hry."

"Což znamená, že bude rozumné při dalším pokusu zůstat trochu pozadu," řekl Sorak.

"Jak moc pozadu?" zeptala se Ochránkyně.

"Ne o moc," odpověděl Sorak, "ale musíme tentokrát prohrát přesvědčivě. Hod'... devatenáct. Takto nás při tomto hodu nejmíň polovička hráčů porazí."

Ochránkyně vrhla kostky.

"Hráč číslo čtyři - devatenáct," řekl krupiér. "Výhra připadá hráči číslo tři a to sto šedesát keramických. Šestý a poslední pokus, šedesát keramických pro pokračování ve hře. Sázejte prosím."

"Když teď odstoupíš, tak máš stále navíc dvacet keramických," řekla Krysta. "Když budeš pokračovat a prohraješ, tak ztratíš čtyřicet, ale stále ještě přes dvě stě vyhraješ."

"To stojí za to riziko," řekl Sorak.

Všichni čtyři hráči pokračovali. Sorak myslel, že mladá žena skončí. Nebyl jiný způsob, jak by teď mohla vyhrát, než že hodí téměř perfektní skóre, ale na jejím obličejí bylo znatelné zoufalství. Když odpočítávala mince, trásl se jí ruce. Jak se všichni hráči rozhodli, kolik vsadí, zahlásil krupiér: "Hawkeho gambit. Vaše vklady, prosím."

"Sázím dvacet keramických," řekl hráč číslo jedna.

Mladá žena těžce zapolykala a zkousla si spodní ret. "Já dávám... sto šedesát keramických." Bylo to přesně tolik, co dosud vsadila a na jejím obličeji bylo jasně vidět, že se řídí emocemi a logicky neuvažuje. Neměla moc velkou šanci.

"Hráči číslo jedna, bude vás to stát sto čtyřicet keramických mincí, abyste mohl zůstat v gambitu," vyzval krupiér.

Obchodník přikývl. "Dorovávám sázku," řekl.

Hráč číslo tři měl v tomto okamžiku náskok, pokud šlo o celkové skóre, ale jen o dva body. Chvilí přemýšlel a potom řekl: "Nechci."

"Hráč číslo tři odmítl gambit a zúčastní se pouze závěrečného hodu," zahlásil krupiér. Obrátil se k Sorakovi. "Je to na vás, pane."

"Bude tě to stát sto šedesát keramických mincí, abys vyrovnal sázku a mohl se zúčastnit gambitu," řekla Krysta. "Nebo můžeš odmítnout a zúčastnit se jen závěrečného hodu."

Sorak pohlédl na mladou ženu, která vypadala jakoby vsadila úplně všechno, co si mohla dovolit. Jestli prohraje závěrečný hod, ztratí také gambit a její prohra se zdvojnásobí. Nevypadala na to, že by si to mohla dovolit.

"Druhý hráč zvýšil sázku?" ptal se Sorak. "Mohu to udělat také?"

Krysta se usmála. "Jestli chceš?"

"Potom sázím tři zlaté mince," řekl.

Mladá žena zalapala po dechu.

"Sázka jsou tři zlaté mince nebo tři sta keramických," ohlásil krupiér. "Hráči číslo jedna a dvě, bude vás to stát dalších sto čtyřicet keramických, abyste mohli pokračovat ve hře."

Mladá žena se podívala na zem a pak zavrtěla hlavou. "Nemám tolik," řekla.

"Hráč číslo dva odmítl gambit a zúčastní se pouze závěrečného hodu," oznámil krupiér. Obrátil se ke kupci. "Zbýváte vy, pane."

Obchodník se podíval Sorakovi přímo do očí. "Vyrovnávám sázku," řekl.

"Sázky jsou uzavřeny," řekl krupiér. "Všichni hráči se zúčastní závěrečného kola, gambit je pro hráče číslo jedna a čtyři. Šestý a závěrečný hod, první hráč."

Kupec vzal všech šest kostek, dlouze se zadíval na Soraka a hodil. Celkový součet byl padesát. Vzhlédl k Sorakovi a usmál se. Další na řadě byla mladá žena a vyšlo jí dvacet devět. S úlevou vydechla, když si uvědomila, co se mohlo stát. Prohrála sice, ale ne tolik, jako kdyby se zúčastnila gambitu i s částkou, kterou původně vsadila. Dále házel hráč číslo tři a padlo mu třicet, což znamenalo, že obchodník měl stále nejvyšší skóre. Tvář se mu rozšířila v úsměvu.

Sorak rychle spočítal celkový výsledek obchodníka. Při prvním hodu mu padla trojka. Při druhém pokusu čtyřka, potom jedenáctka, šestnáctku hodil při čtvrtém hodu a sedmnáctku při pátém. Když přičetl padesátku, která mu zrovna padla, vyšel mu celkový součet sto jedna. Po posledním kole měl Sorak celkem šedesát jedna a kdyby prohrál závěrečný hod, byl by pozadu o čtyřicet keramických, ale to nepočítal gambit. "Hod' čtyřicet jedna," řekl Ochránkyni.

Ochránkyně vrhla kostky.

"Hráč číslo čtyři hodil čtyřicet jedna," oznámil krupiér. "Výhra závěrečného hodu připadá hráči číslo jedna, a to dvě stě čtyřicet keramických bez deseti procent, které si strhává herna, zbývá tedy dvě stě šestnáct keramických mincí. Celkové výsledky pro Hawkeho gambit. Hráč číslo jedna získal jedno sto jeden bod, hráč číslo čtyři, jedno sto dva body. Gambit připadá hráči číslo čtyři, a to částka šest set keramických nebo šest zlatých mincí. Gratuluji pane. Další hra se otevírá se čtyřmi keramickými, sázejte prosím."

"Jeden bod," procedil obchodník mezi zaťatými zuby. Udeřil pěstí do okraje stolu. "Jeden proklatý bod!"

"Příště větší štěstí," popřála mu Krysta. Obrátila se k Sorakovi s ostražitým úsměvem. "Na někoho, kdo tuto hru ještě nikdy předtím nehrál, sis vedl nadmíru dobře. Jsem zvědavá, jestli sis mohl dovolit prohrát?"

"Ani ne," odpověděl Sorak.

Usmála se. "Máš hraní v krvi."

"Myslíš?" zeptal se. "Takovým způsobem jsi přišla ke svému jmění?"

"Byl to jeden ze způsobů," odpověděla vyhýbavě.

"Opravdu? A jaké byly ty ostatní?"

"Nejsem si jistá, jestli bys pro ně měl stejný talent jako pro hazardní hry," odpověděla s potlačovaným smíchem.

"Potom bych měl raději za všech sil hrát," řekl. "Ale teď ti koupím pití a budeš se mnou oslavovat. Potom asi zkusím tu hru znovu."

"Možná bys chtěl zkusit tamten stůl," řekla. "Má vyšší sázky."

"Jen když budeš stát vedle mne a přineseš mi štěstí," odpověděl.

Usmála se. "Udělám, co bude v mých silách. A teď ten drink..."

8

Poté, co sorak vyhrál svou první hru, zašla Krysta mezi ostatní stálé hosty. Předtím mu popřála hodně štěstí a vymohla si na něm slib, že ji ještě, než odejde, navštíví. Sorak zůstal u hracího stolu dost dlouho na to, aby ještě vyhrál pár kol a pár jich prohrál. Postupoval takovým způsobem, že i když nechal na stole nějakou tu prohranou minci, přece mu peněz stále přibývalo. Potom přešel k dalšímu stolu. Tam se hrály jiné hry; některé byly velmi snadné, kdy hráči sázeli na malou dřevěnou kuličku, která poskakovala uvnitř kola, jiné byly složitější, tam se hrálo s kartami a sázky byly založeny na strategii. Sorak se rozhodl zůstat u hry, kterou se zrovna naučil. Všechno probíhalo hladce a zdálo se, že nikdo nepřišel na to, že podvádí, ačkoli Krystiny oči ho ostře sledovaly po celou noc.

Netrvalo dlouho a jeho měšec ztěžkl vyhranými penězi, přestože proměnil všechny keramické mince na stříbrňáky a zlatáky. Musel přendat většinu toho, co vyhrál, do svého tlumoku, protože do měšce by se všechno nevešlo. Když šel ke dvořím s Tigrou po boku, najednou zjistil, že mu cestu zastoupili tři poloobři, všichni vyzbrojeni těžkými holemi ze sukovitého agafarského dřeva.

"Paní by s tebou ráda hovořila," řekl jeden z nich. Sorak se rychle ponořil do podvědomí, aby Ochránkyně mohla prozkoumat poloobrovu mysl. Nenašla tam mnoho. Jednoduché, hloupé myšlenky a jednoduché, hrubé choutky. Poloobr nevěděl vůbec nic o tom, čím by se měl Sorak provinít. Prostě měl, dle příkazu, přivést Soraka ke své "paní".

Z tygonova hrdla hluboce zaznělo varovné vrčení. "To je v pořádku, Tigro," řekl. Pohlédl na poloobra a usmál se. "Veď nás," řekl.

Stráž ho doprovodila do zadní části herny, kde bylo schodiště vedoucí do horního poschodí. Vyšli do prvního poschodí, procházeli dlouhou chodbou a asi v polovině se zastavili před těžkými dřevěnými dveřmi. Jeden z poloobrů na ně zaklepal a dveře otevřel půlelf. Sorak si všiml, že půlelf je ozbrojený železným mečem a několika dýkami. Poloobři s ním do místnosti nevstoupili.

Ocitl se v přepychově zařízeném obývacím pokoji, kde strážili další tři půlelfové. Všichni tři byli ozbrojeni. Na samém konci pokoje bylo závěsem zakryté podloubí, lemované po obou stranách těžkými železnými nádobami na žhavé uhlí. Půlelf dal Sorakovi znamení, aby šel dál za korálkový závěs. Sorak s Tigrou vstoupil dovnitř, zatímco ostatní zůstali v obývací místnosti. Za korálkovým závěsem byl prostorný pokoj s těžkým, složitě vyřezávaným dřevěným stolem, který stál v pozadí u obloukového okna, jež shlíželo dolů do vlastní herny. Přes okno visela korálková záclona, takže bylo velmi snadné odhrnout pár šňůr a potají přehlédnout, co se děje dole v sále. Před stolem stály dvě židle a z každé strany pokoje ústily dvojce další dveře. Za stolem seděla Krysta a nalévala z vychlazeného džbánu do štíhlého poháru vodu. Potom ho podala Sorakovi.

"Protože jsi, jak se zdá, nestál o mou medovinu, dovolila jsem si poslat pro trochu vody," řekla. "A také jsem nechala pro tvého tygona přinést nahoru nějaké syrové maso ze z'talů. Prosím, posaď se."

Když si sedl na židli, na kterou ukázala, Tigra začal hlasitě žrát z velké mísy stojící na zemi vedle židle.

"Porušil jsi svůj slib," řekla Krysta. "Řekl jsi, že se zastavíš, než odejdeš."

"Zapomněl jsem," zalhal Sorak.

"To lze na mne tak snadno zapomenout?" zeptala se s úsměvem a pátravě se na něho zadívala. Aniž čekala na odpověď, pokračovala. "Vidím, že sis dnes u hracích stolů vedl docela dobře."

Sorak pokrčil rameny. "Musel jsem mít jako začátečník štěstí."

"Oh, myslím si, že štěstí s tím má málo co do činění," odpověděla a otevřela malou lakovanou kazetu a

nabídla mu. Byla plná úhledně srolovaných černých vláknitých cigaret. Sorak zavrtěl hlavou, Krysta odťáhla kazetu a jednu cigaretu si vzala pro sebe. Připálila si vonící svíčkou, která hořela na jejím stole a zhluboka vdechla do plic pronikavý kouř a potom nosem vydechovala ven. "Ty sis skutečně myslel, že můžeš v mé herně používat psioniků a pak odejít s výhrou?"

"Ona věděla, že podvádíme!" zvolala Kivara bojácným hlasem.

"Jak to mohla zjistit?" řekl na to Eyron. "Strážkyně by to ucítila, kdyby se někdo pokoušel prozkoumat naši mysl. Asi jen hádá. Doufá, že nás tímto trikem donutí přiznat vinu."

"Nerozumím ti," řekl zamračeně Sorak.

"Prosím," řekla Krysta se sarkastickým výrazem obličeje. "Neurážej moji inteligenci hraním na nevinného. Platím pořádnou sumu peněz nejlepšímu krupiéru ve městě. Každý z nich je expertem na to, jak odhadnout šance hráče a na to, jakým způsobem se vrhají kostky. Čím neobratnější pokus - jako když někdo například skryje v dlani naši kostku a nahradí ji nějakou těžší - tím dřív si toho naši krupiéři všimnou. Stejně jako během třetího nebo čtvrtého hodu rozpoznají, jestli jsou kostky psionicky ovládány. Byl jsi velmi dobrý. Trvalo to celá tři kola, než s jistotou věděli, že podvádíš."

Sorak sám sebe proklínal, že byl neopatrný. Nikdy by ho nenapadlo, že by jeho švindlování mohlo být odhaleno tak jednoduchými prostředky. Měl se na pozoru před psionickými sondami, a přitom měl také číst myšlenky krupierů. Potíž byla v tom, že Ochránkyně mohla v určitém časovém okamžiku uplatnit pouze jednu psionickou schopnost. Hra měla tak rychlý spád, že nebyla možnost prověřit telepatické sondy, i když mu přišlo na mysl to zkusit.

"Ty jsi věděla, že podvádím a přitom jsi mě nechala dál hrát?" zeptal se. "Proč?"

"Byla jsem na tebe zvědavá," odpověděla. "A také jsem nechtěla riskovat nepříjemný incident. Nosíš u sebe meč, který budí úctu, a nechtěla jsem mít nějaké potíže s tvým tygonem. Nepřála bych si, aby byl některý z mých strážců nebo stálých hostů zraněn."

"Rozumím," řekl Sorak. "Něméně jsi mě sem vpustila jak s mým tygonem, tak s mým mečem." Pohlédl zpět na podloubí, přes které visel závěs. "Předpokládám, že tam strážce zůstaly a poslouchají, připravené každou chvíli zasáhnout."

"Pokud to bude nutné," odpověděla. "Ale já si myslím, že toho nebude třeba."

Jak mluvila, Tigra sténavě zamručel, pokusil se postavit na nohy a potom se s temným vzdechnutím převalil na bok.

"Tigro!" Sorak vyskočil ze židle a poklekl vedle ležícího tygona. Miska byla úplně prázdná. "To maso!" řekl, když poznal, co se stalo. "Ty jsi ho otrávil!" Jeho ruka sjela k meči.

"Ani se toho meče nedotýkej, Soraku," řekla chladně Krysta, "nebo tě mé strážce zasáhnou šípem dřív, než stačíš vytáhnout meč z pochvy."

Podíval se za záda a spatřil několik kuší jak vyčnívalo zpod korálového závěsu. Mířily přímo na jeho záda.

"Tvé psionické schopnosti mohou odklonit pouze jeden šíp," řekla, "ale ne několik najednou. Tvému zvířeti jsem neublížila. Mohla jsem ho snadno nechat otrávit, ale nepřála jsem si to. Do masa byl prostě přimíchán uspávací prášek, dost na to, aby omámil čtyři urostlé muže. Na tygona to nebude mít žádné vedlejší účinky, možná mu bude trochu špatně od žaludku. A teď si prosím sedni."

Sorak zaujal své dřívější místo. "Chceš, abych se vzdal své výhry? Vezmi si ji." Položil na stůl svůj vak a hodil vedle i měšec s penězi.

"Nejde mi ve skutečnosti o peníze," řekla s odmítavým mávnutím ruky. "Já jsem nic neztratila, jen ti, které jsi ošidil. Ale prohráli by tak jako tak. Vždycky prohrávají. Jen málo hráčů ví, že má přestat tehdy, když zrovna mají náskok. Pokud bys hrál proti mé herně, bylo by to něco jiného, ale všimla jsem si, že jsi byl natolik chytrý, že ses těmto hrám vyhnul."

"Pouze proto, že jsem o nich nic nevěděl," řekl Sorak.

V její tváři se zračila pochybnost. "A tomu mám věřit?"

Sorak pokrčil rameny. "Ať tomu věříš nebo ne, je to pravda. Nikdy předtím jsem v herně nebyl a teď začínám litovat, že jsem neuposlechl Zalcorova varování. Když ti nejde o peníze, tak co ode mne vlastně chceš?"

Jak položil tuto otázku, stáhl se do podvědomí a umožnil Ochránkyni, aby nakrátko vystoupila do

popředi a prozkoumala Krystiny myšlenky. Co tam našla, bylo skutečně překvapivé.

"Chci ti na začátek položit pár otázek," odpověděla Krysta. "Můžeme začít tím, kdo ve skutečnosti jsi a proč jsi sem přišel. Nejsi obyčejným pastevcem, to je víc než jisté."

"Ne," odpověděl Sorak. "Ale zbytek toho, co jsem ti řekl, byla čistá pravda. Jako dítě jsem byl vykázán do pouště a odsouzen k zatracení. Našla mě pyreenejka, která mě vyléčila a přinesla do kláštera villichí. Než jsem přišel do Tyru, strávil jsem celý život v klášteře."

"Podivné," řekla Krysta. "Měl sis to vymyslet lépe. Každý ví, že villichí jsou ženská sekta. Neexistují villichí - muži."

"Netvrdím, že jsem se narodil jako villichí," odpověděl Sorak chladně. "Jen říkám, že jsem byl vychován v jejich klášteře."

"Villichí by mezi sebe nepřijaly muže."

"Mne přijaly. Vzaly mě mezi sebe, protože jsem měl psionické nadání a protože jsem byl zatracenec. Villichí vědí, co znamená být zapuzen proto, že jsi jiný. Pyreenejka je požádala, aby mi poskytly přístřeší a protože si villichí váží pyreenejů, nejvyšší kněžka vyhověla její prosbě."

Krysta zamyšleně sešpulila rty. "Villichí žijí podle Cesty Ochránce a Cesty Druidů, stejně jako pyreenejové. Alespoň toto je pravda. Ale těžko mohu uvěřit zbytku tvého příběhu."

"Proč by ti vlastně mělo vadit, jestli je to pravda nebo ne," otázal se Sorak. "Pokud ovšem za tím nevězí něco víc než pouhá zvědavost a ta záležitost s mým podváděním v herně. Proč nepozveš radního Rikuse, aby mohl on sám klást své otázky? Už musí být velmi unaven z toho, jak tam stojí s uchem přitisknutým na dveře."

Krysta vykulila oči. Než stačila odpovědět, Rikus otevřel jedny z postranních dveří a vstoupil do místnosti.

"Měl jsem pravdu," řekl. "Nikdy jsi nebyl pouhým pastevcem. Takže ty jsi byl vzdělán podle Cest? A nepochybně tě také naučili bojovat. Jsi velmi nebezpečný."

"Možná, ale jen pro své nepřátele," opáčil na to Sorak.

"Opravdu," řekl Rikus. "A za koho považuješ mne?"

"Za někoho, kdo mě podezřívá z nečestného jednání," řekl s úsměvem Sorak.

Rikus se nevesele zašklebil. "No, když tedy můžeš číst mé myšlenky, víš, jaká bude moje další otázka." Sorak se nakrátko stáhl, aby mohla Ochránkyně přečíst myšlenky bývalého gladiátora. Rikus si sice dával pozor, ale netrvalo dlouho a Ochránkyně zjistila, na co radní myslí a že se tomuto mulatovi dá vcelku věřit.

"Zašel jsem sem čirou náhodou," odpověděl Sorak. "Nemohl jsem vědět, že plánuješ vzít si na pomoc Krystu, aby mě sledovala, protože jsi se tak rozhodl až po mém odchodu ze zasedací místnosti. Byla to pouhá náhoda, že jsme se potkali na tom stejném místě. Anebo naše kroky svedl sám osud."

Rikus zabručel. "Možná," řekl. "Ale stále pochybuji o tom ostatním, co jsi nám řekl."

"Co jsem řekl před sborem, byla pravda," řekl Sorak. "Nicméně, jsem si jistý, že na to přijdete sami."

"To mám taky v úmyslu," odpověděl Rikus. "Stejně mohu stěží uvěřit, že tvým jediným motivem pro to, abys přišel za námi, byla odměna."

"Nevím, jak dlouho budu muset zůstat v Tyru," odpověděl Sorak. "V lesích a na poušti jsem žil z darů země. Ve městě potřebuji peníze."

"Aha," řekl Rikus. "A kdybys dostal odměnu dnes večer, odjel bys zítra z města?"

"Kdybych si mohl vybrat, tak bych raději zůstal," řekl Sorak.

"Nevím proč, ale myslel jsem si to," řekl Rikus. "Ale proč? Jaká záležitost tě přivedla do Tyru?"

"Přišel jsem, abych vyhledal Bratrstvo zahalených."

Rikus vypadal upřímně překvapen; pak svažtil čelo. "Ty jsi také čaroděj?"

"Ne," odpověděl Sorak. "Hledám Mudrce."

"Mudrce?" odfrkla si posměšně Krysta. "Ty myslíš tu legendu takzvaného osamělého kouzelníka, který se stane avangionem? Ten příběh není nic než pouhý mýtus."

"Mýlíš se," odpověděl Sorak. "Mudrc žije a já ho musím najít."

"A ty myslíš, že ti Bratrstvo zahalených může pomoci?" zeptal se Rikus.

"Mám své vlastní důvody věřit, že jsou mezi nimi takoví, kteří mají informace, které mně mohou pomoci

při pátrání."

Rychlé psionické prozkoumání Rikusových a Krystiných myšlenek ukázalo, že žádný z nich nemá s Bratrstvem zahalených spojení. Krysta si o nich stejně nic dobrého nemyslela. Byla člověkem, který se staral hlavně o sebe, aby přežil. Rikus měl vrozenou nedůvěru ke všem, kteří používají kouzla, ať to byli nečistí nebo ochránci, i když jeho nedůvěra byla zmírněna tím, že poznal čarodějku Sachru.

Znepokojoval se kvůli Bratrstvu zahalených, protože to těsně souviselo s vládou v Tyru, jejíž důležitým činitelem byl on sám. Chápal Bratrstvo jako potenciální rozvratný element, ale mnohem víc ho znepokojovali templáři, proti kterým Bratrstvo zahalených jednoznačně vystupovalo.

"Předpokládejme, že Mudrc skutečně existuje. Proč ho hledáš?" zeptal se Rikus.

Sorak neviděl žádné nebezpečí v tom, že mu řekne pravdu. "Pátrání po svém původu," odpověděl.

"Nevím, kdo byli mí rodiče. Nepamatuji si nic, co bylo před tím, než mě našla Starší z pyreenejů v poušti. Nevím v jakém kmeni jsem se narodil a dokonce ani jaká to byla rasa. Víím, že jeden z mých rodičů byl půlčík a druhý elf, ale nevím, který byl který. Nevím, co se s nimi stalo. Jsem zamořen těmito otázkami po celý svůj život."

"A ty věříš, že ti Mudrc pomůže najít odpovědi na tvé otázky?" zeptal se Rikus. Zamračil se. "Copak to nemůže udělat nějaký jiný čaroděj?"

"Pyreenejka mi řekla, že jedině Mudrc má dostatečně silná kouzla ochránce, aby odhrnul závoj zapomenuté minulosti a času," řekl Sorak. "A já nikdy nebudu hledat pomoc u nečistých. Nemusel jsem se narodit jako villich, ale byl jsem mezi nimi vychován. Jejich víra je mojí vírou. Přisahal jsem, že budu žít podle Cesty Druidů a Cesty Ochránce."

"Alespoň jsi tak čestný, že jsi přiznal, že se snažíš zkontaktovat Bratrstvo zahalených," řekl Rikus. "Nebo jsi možná jen tak naivní. Tak nebo tak, nemohu ti pomoci. I kdybych nějaké informace měl, které by ti byly k užítku, jako člen sboru ti sotva mohu napomáhat ke spojení s ilegální organizací, která působí mimo městské zákony."

"Kdybys je opravdu měl, už bych je znal," řekl na to Sorak s úsměvem.

Rikus se zaškaredil. "Ano, asi ano. No, pokud se do něčeho nezapleteš, můžeš zůstat. Nemohu říci, že jsem klidný, když jsi zde, ale Tyr je nyní svobodné město a ty jsi neporušil žádný zákon."

"Co jsem udělal dnes v noci, nebyl zločin?" zeptal se Sorak.

"Oficiálně mně nebyl hlášen žádný přestupek," řekl Rikus a rychle pohlédl na Krystu. A potom se obrátil znovu k Sorakovi a dodal, "a radím ti, aby věci zůstaly jak jsou. Až templáři dokončí vyšetřování, dostaneš svou odměnu. Mezitím, jak se zdá, jsi nabyl dost prostředků na zaplacení ubytování a jídla po dobu, co budeš v Tyru. Co podnikneš v souvislosti s Bratrstvem zahalených, je tvá věc. Hlavně se snaž, abych nemusel zasahovat já."

Otočil se a odešel z místnosti.

"Zdá se, že jsi na něho udělal velký dojem," řekla Krysta.

"Má tedy zvláštní způsob, jak to dát najevo," odpověděl Sorak.

Usmála se. "Je to jen první dojem," řekla. "Bojováním v aréně se jinému chování nenaučíš."

"A kde jsi se to potom naučila ty?" otázal se Sorak.

"Asi nemá smysl něco před tebou tajit, že ne?" odpověděla. "Ano. bojovala jsem v aréně. Co se týče mého šarmu, myslím, že jsem ho dostala do vínku. Žena musí použít v tomto světě co možná nejvíc zbraní, zvláště, když jsi polomíšenec nízkého původu. Čistokrevný elf by mě považoval za poskvěnou, kvůli lidské krvi, která ve mně koluje, a muž lidské rasy by po mně mohl zatoužit, ale jen proto, aby uspokojil své choutky. Nikdy by mě nepovažoval za sobě rovnou."

"Vím, co to je, být jiný," řekl Sorak. "Všiml jsem si, jak se lidé na ulicích na mne dívají."

"Ano, jsme si podobní," řekla tichým hlasem. "A jestli znáš mé myšlenky..."

Sorak ani nemusel být telepatem, aby neviděl, co měla na mysli. "Lichotí mi to," řekl, "ale složil jsem slib čistoty."

"Sliby se mohou porušit."

"Potom to nejsou sliby," řekl Sorak, "ale jen pouhá sebeklamná předsevzetí."

"Chápu," řekla Krysta. "Nu, je to škoda. Ani nevíš, o co přicházíš. Ale muž, který složí slib a dodržuje ho, je muž hodný úcty. Když mě nemůžeš přijmout jako milenkou, potom snad mohu být tvůj přítel."

"Přítel, kterému zaplatili, aby mě sledoval a mohl podávat sboru zprávy o každém mém pohybu?" konstatoval Sorak.

"O nic horší než přítel, který přišel do mého podniku pod falešnou záminkou, aby mohl podvádět u hracích stolů," řekla mu na oplátku Krysta. "Nebo než přítel, před kterým nemám naději, že bych něco utajila, protože přečte každou mou myšlenku?"

"Zvolila jsi dobře své argumenty," řekl Sorak nesnažící se opravit její chybné závěry. Ve skutečnosti mohla číst její myšlenky Ochránkyně, a to pouze tehdy, když se on ponořil do podvědomí a ona se plně soustředila.

"Není to příliš slibný začátek přátelství, že ne? Podívejme se, jestli to nemůžeme trochu napravit," řekla Krysta. "Už sis zajistil ubytování ve městě?"

"Ještě ne, ale měl jsem v úmyslu pronajmout si pokoj v hostinci na druhém konci ulice."

"V té zamořené díře? Pokud tě nezavraždí ve spánku, sežerou tě švábi. Mohu ti nabídnout jeden z pokojů v horním poschodí, které mám rezervované pro vzácné hosty. Můžeš k tomu mít i jídlo, nebo se můžeš stravovat kde se ti zlíbí, ale nenajdeš lepší kuchyni než. je moje. A tvůj tygon může zůstat s tebou, ale zaplatíš všechny škody, které by způsobil."

"Jsi velice štědrá, ale co musím na oplátku udělat já?"

"Na oplátku, po dobu co budeš v domě, vystřídáš stoly a budeš hrát co nejvíce hazardních her. Hlavně karetních. Profesionální hráči si myslí, že se při nich dá snáze podvádět. Herna ti bude krýt záda a ty si můžeš nechat polovinu výhry."

"Rozumím," řekl Sorak. "Jinými slovy, je v pořádku, když jsou tví hosté podváděni, pokud jsi to ty, kdo je podvádí."

"Nevlastním tenhle podnik, abych na tom prodělala," řekla Krysta. "Nevadí mi, když mí hosté občas vyhrájí, ale nepřeji si, aby někdo vyhrával příliš často. A pokud skutečně vyhrávají, tak našli nějaký způsob, jak mě s úspěchem podvést. Herna si váží sázejících, ale čas od času, kouzelníci, falešní hráči a psionici mohou způsobit problémy. V tomto ohledu vždycky mohu potřebovat pomoc."

"A zároveň pro tebe bude snažší mě dle Rikusova příkazu sledovat," dodal Sorak s úsměvem.

"To je pravda," přiznala, "ale pokud nemáš co skrývat, proč by ti to mělo vadit? Rikusovi jde pouze o bezpečnost Tyru a stabilitu vlády. Pokud neuděláš něco, co by je mohlo ohrozit, nebude se starat o to, co podnikáš."

"Ale musíš pochopit, že mým cílem je najít Bratrstvo zahalených," řekl Sorak. "Jakmile bude moje věc vyřízena, budu pokračovat v cestě. Netoužím zůstat v Tyru déle, než bude třeba."

"Nejlepší místo, kde bys mohl zkontaktovat Bratrstvo zahalených je právě toto, elfský trh," odpověděla Krysta. "Mohu ti pomoci v tom smyslu, že se nenápadně poptám, ale jinak budeš podnikat na vlastní pěst. Nepřeji si zamíchat se do této záležitosti. Co se týče doby, jak dlouho zde zůstaneš, to je tvá věc. Nicméně, proč nevyužít po dobu, co budeš tady, situace, která může prospět nám oběma? No, jaká je tvá odpověď?"

"Přijímám," řekl Sorak.

"Dobrá. Nechám ti připravit pokoj a zavolám svoje poloobry, aby tam odnesli tvoje zvířátko. Myslím, že bude spát nejméně do zítřejšího rána. Stejně poznáš, že chovat divoké zvíře ve městě s sebou nese určité obtíže. Ovládáš ho do té míry, že nezničí můj dům a nenapadne moje lidi?"

"Dokáži ti to," přisvědčil Sorak.

"Jsi si tím jist?"

"Naprosto."

"Není to pouze proto, že tygon je psionická šelma? A neposlouchá tě jen proto, že je k tobě vázán, že ne?" zeptala se Krysta a se zájmem se na něho zadívala. "Máš schopnost komunikovat se zvířaty."

"Ano."

"Můžeš jim vnutit svou vůli?"

"Většinou ano," řekl Sorak.

"Úžasně," zvolala Krysta. "Ale to potom musíš ovládat nejméně tři psionické síly," řekla. "A kolik je těch dalších?"

Sorak neodpověděl.

Krysta se na něho dlouhou dobu dívala, potom přikývla a pravila: "Dobrá, nebudu vyzvídat. Nechám ti připravit pokoj. Mezitím by ses možná ke mně přidal a povečeřel se mnou u mého stolu."

Jídelna Křišťálového pavouka se nacházela v přízemí, když se prošlo arkádou a chodbou, poblíž zadní části hlavního sálu. Od vlastní herny ji oddělovala silná cihlová zeď a tlumila většinu hluku. Pokud snad prostoupil nějaký slabý zvuk, byl zastřen elfskými hudebníky, kteří jemně hráli na rylské flétny, zatímco hosté hodovali. Stoly a židle byly vyrobeny z leštěného tmavého agafarského dřeva a podlaha byla z ručně pokládaných keramických dlaždic. Trámový strop, zdobený štukami, byl podpírán těžkými sloupy a podél zdí byly četné malé obloukovité výklenky, kde hořely svíčky. Atmosféra jídelny byla velmi podmanivá a uhlazená, ale pouze ti nejmódnější zákazníci si mohli dovolit její ceny.

I když bylo poměrně pozdě, jídelna byla plná. Venku, co by kamenem dohodil, se na ulicích tísnil žebraři, schouleni ve svých špinavých pláštích v nočním chladu nebo se hrabali v hromádách odpadků, aby se zahřáli a našli kousek něčeho k snědku. Tady, za mohutnou zdí, večeřeli nejvybranější lahůdky bohatí občané Tyru, mezi jednotlivými koly hry, ve kterých nonšalantně sázeli takové sumy peněz, za které by se po celé měsíce nakrmili ti ubozí žebraři venku. Krystin soukromý stůl byl umístěn hned ve výklenku odděleném několika schody a klenutým vchodem s korálkovou záclonou. Sorak si všiml, že všechny ženy, které zde obsluhovaly, byly mladé a stejně hezké. Krysta si očividně nedělala starosti, že by její krása mohla ve srovnání s nimi utrpět. Každý se za ní otočil, když vstoupila zavěšená do Soraka a vedla ho k soukromému salónku.

"Na co bych tě mohla nalákat?" zeptala se ho, když usedli za stůl. "Mojí kuchaři jsou nejšikovnější ve městě. Mohu ti doporučit dušeného z'tala na víně nebo pečeného rejnoka s kořeněnými vejci crodľů v rosolu. Nebo, pokud bys chtěl něco jednoduššího, máme zde nejjemnější mekillotské steaky z celého Tyru."

"Mohl bych dostat trochu zeleniny?"

"Zeleniny?" řekla Krysta s očima rozšířenými v němém údivu.

"Nejím maso," vysvětloval Sorak.

"Ten mekillotský steak zní lákavě," řekla Kivara a její hlad po masu způsobil, že se Sorakovi začaly sbíhat sliny.

"Nikdy jsem ještě neochutnal rejnoka," přidal se Eyron a vyvolal u Soraka zvědavost ochutnat i toto. Sorak byl ale pevně rozhodnut, že si jich nebude všímat.

"Jak můžeš nejíst maso?" zeptala se užaslá Krysta. "Jak elfové, tak půlčici jsou lovci, kteří jí maso."

"Prostě jsem se rozhodl," řekl Sorak a snažil se nemyslet na masožravé členy společenství, kteří dávali přednost syrovému masu z čerstvě zabité zvěře s ještě teplou krví. "Byl jsem vychováván po způsobu villichů, které jsou vegetariánky."

Krysta si povzddechla. "Mám na skladě nejvybranější masa a lahůdky, které si za peníze můžeš koupit, ale všechno co chceš, je zelenina."

"A trochu chleba a vody, prosím."

Krysta rezignovaně potřásla hlavou. "Jak si přeješ." Poručila obsluhující dívce, aby přinesla pro Soraka vařenou zeleninu a pro ni dušeného z'tala. Jejich poháry se naplnily její medovinou a Sorakův chladnou vodou, a přinesli jim i čerstvý chleba, ještě teplý, jak ho vytáhli z pece.

"Tak," zeptala se ho poté, co pozdvihla pohár na jeho zdraví, "jaké to bylo, být jediným mužem v klášteře plném žen?"

"Nejdřív jsem se cítil jako outsider, ale Sestry mě brzy přijaly mezi sebe."

"Sestry." řekla Krysta s významným úsměvem. "Jak zvláštní, skutečně jsi je považoval za svoje sestry?"

"Tak se navzájem oslovují," odpověděl. "A není to jen zdvořilost. Byli jsme všichni jako jedna velká rodina. Budou mi chybět."

"Chceš tím říci, že se nehodláš vrátit?"

Sorak zavrtěl hlavou. "Vím, že bych tam byl vždycky vítán, ale nevrátím se. I když jsem s nimi žil, cvičil a vzdělával se ve znamení Cest, nejsem villich. Přišel čas, abych našel své vlastní místo ve světě a nemyslím, že bych se vrátil zpátky."

"Takže se nepovažuješ za jednoho z nich?" zeptala se Krysta.

"Ne," řekl. "Nepatřím tam. Co se toho týče, nevím jestli vůbec někam patřím. Půlčici by mě nikdy

nemohli přijmout, protože jsem zčásti elf a elfové mě nepřijmou, protože jsem částečně půlčík. Dokonce nevím, jestli existuje někdo podobný, jako já."

"Musíš se cítit velmi osamělý," řekla Krysta a dotkla se pod stolem jeho nohy. Rychle ji odtáhl.

"Vím, co to je, nebýt vůbec nikým uznáván," pokračovala. "I když samozřejmě, zde ve městě je mnoho půlelfů a také polotrpaslíků a poloobrů. Možná sis všiml, že většina lidí, kteří zde pracují, jsou mišenci. Zaměstnávám je za prvé proto, že ve městě není mnoho míst, kde by je najali, a práce, kterou by našli, je poskrovnu, jako ostatně všude v této době v Tyru, a je nejméně placená. Mimo město toho také není moc, co by mohli dělat. Snad pracovat na farmě nebo stát se pastevci. Mnoho z nich končí jako bandité, protože jim nic jiného nezbyvá. Nepřijal by je žádný kmen, a tak se jim srdce zatvrdí a stanou se zatrpklými."

"Ale ty, jak se zdá, sis nevedla špatně," řekl Sorak.

"Pravda," připustila Krysta. "Stejně jako ty, si toho moc nevybavuji ze svého dětství. Byla jsem prodána do otroctví a vyrůstala uprostřed práce v aréně, kde jsem sbírala zbytky těl a zasypávala pískem kaluže krve. Mezi jednotlivými hrami jsem byla zaměstnána v kuchyni, kde jsem se poprvé něco dozvěděla o přípravě jídel. Po určité době jsem se sama stala gladiátorkou a cvičila s ostatními."

"Tam jsi se seznámila s Rikusem?" zeptal se Sorak.

"Ano. Měl partnerku, která o mě projevila zájem. Viděla se ve mně, za mlada byla ve stejné situaci, a tak se stali oba dva mými ochránci. Jinak by se věci mohly vyvíjet mnohem hůře. Gladiátoři jsou krutí a nelitostní lidé a s hezkou mladou půlelfskou dívkou by zacházeli velmi hrubě, kdyby neměla nikoho, kdo by se o ni postaral. Jednoho dne mě koupil jako svou hračku jeden šlechtic. Byl to starý muž a jeho choutky nebyly nic mimořádného. Nebylo těžké ho uspokojit, bylo to daleko snadnější než život v aréně, který byl tvrdý a surový a často velmi krátký. Zůstala jsem u něho několik let a pochytila mnoho ze způsobů šlechty. Poznala jsem, jak žijí, co mají rádi a čemu dávají přednost během svého lenošení, kterého jsou už přesyceni."

Zkřížila pod stolem nohy a mimoděk nakrátko zavadila o Sorakovu nohu. Pokračovala, jakoby to nezpozorovala.

"Jednou večer, když jsem byla s mým pánem v posteli, bylo to asi nad jeho síly a zkolaboval. Myslela jsem, že omdlel, ale když jsem ho ze sebe shodila, zjistila jsem, že je mrtvý. Bylo už pozdě a všichni sluhové v domě už spali. Pobrala jsem tolik peněz, co jsem v domě našla a utekla. Podářilo se mi dostat se na elfský trh a pronajmout si malou světničku v hostinci. Ve dne jsem pracovala v kuchyni a v noci chodívala do heren. Hrát jsem se naučila v domě svého bývalého pána, když jsem ho pozorovala, jak hraje se svými přáteli. Také jsem pochopila, že zatímco při některých hrách hraje významnou úlohu náhoda, u jiných mohou být šance na výhru mnohem vyšší, když se použije chytrá strategie. Dávala jsem dobrý pozor a dobře jsem se vyučila."

"A za své vyhrané peníze jsi postavila Křišťálového pavouka?"

"Ne docela," řekla. "Bylo by nebezpečné nosit u sebe tolik peněz a neměla jsem žádné místo, kam bych je mohla bezpečně ukrýt. Měla jsem známého v bankovním domě a tak jsem investovala nákupem podílů na zboží karavan a podílela se na jejich zisku. A to, co jsem získala, jsem znovu investovala. Investovala jsem opatrně a s rozumem tak, abych nikdy neměla všechny své peníze v tom samém podniku. Takto jsem nejméně riskovala. Nakonec jsem měla dost, abych si mohla otevřít své vlastní zařízení. V té době jsem už byla známá v bankovních domech a mnoho z nich vidělo v mém podniku možný zisk a tak mi pomohli Křišťálového pavouka financovat."

"Takže máš obchodní partnery," poznamenal suše Sorak.

"Ano," odpověděla, "ale většina peněz, která padla na stavbu této budovy byla mých, a tím pádem jsem si zajistila vedení. Přesto existují dva bankovní domy, které mají velký zájem na tom, aby můj podnik prosperoval. A jestli je to, co jsi řekl Rikusovi pravda, budou se bezpochyby chtít s tebou setkat a možná i přispějí k částce, kterou ti sbor přislíbil jako odměnu."

"Je to pravda," řekl Sorak, "ale, musím se přiznat, jsem udiven, jak sbor v této věci postupuje. Ani ty, ani Rikus, jak se zdá, nevěříte templářům a přesto to jsou oni, kteří byli pověřeni prověřením toho, co jsem oznámil radě."

"Templářům se dá věřit, když se jedná o jejich vlastní zájmy," řekla Krysta. "Když jde o bezpečnost

Tyru, jsou jejich zájmy nanejvýš ohroženy. Pokud by se snad Tyr dostal pod nadvládu jiného města, třeba Nibenay. byli by templáři první, kteří by padli, protože by představovali největší hrozbu. Můžeš odpočívat s vědomím, že jejich šetření bude velmi důkladné a čestné. Nepřejí si, aby Tyr padl do nadvlády nikoho jiného, kromě nich samotných."

"Takže nová vláda je ohrožena nejen zvenčí, ale i zevnitř," řekl Sorak.

"Asi to tak bude," odpověděla Krysta. "Templáři kdysi sloužili Kalakovi, který byl nečistý a Tithianovi, který byl nejvyšším templářem. Když byl Kalak zavražděn, Tithian se stal králem a podle mne nebyl o moc lepší, ale alespoň byl částečně pod dohledem nové rady vedené nejprve Agisem, nyní Rikusem a Sadirou. Teď Tithian uprchl a městu vládne sbor. Templáři sedí ve sboru jako žába na prameni v podobě Timora a mají také silné spojení jak ve sboru, tak mezi šlechtou. Radní Kor je Timorův nejhrošivější stoupenec, protože věří, že templáři vyjdou z boje o moc jako vítězové, a proto si už stěží teplé hnízdečko. A šlechta nemá novou vládu, která dala svobodu jejich otrokům, v oblíbenosti."

"A co třída obchodníků a kupců?" otázal se Sorak.

"Kupecké domy se pevně řídí neutralitou," odpověděla Krysta. "Ať vládne Tyru kdokoli, vždycky musí obchodovat a považují za nejrozumnější neodporovat žádné politické straně."

Přinesli jim jídlo a Sorak se přistihl, jak si nevědomky olizuje rty, když ucítil vůni dušeného z'tala, která se linula z Krystina talíře.

"Kivaro!" poručil. "Přestaň!"

"Copak musíme jíst jako pouštní krysy?" zeptala se nedůtklivě. "Umírám hladu po kousku masa!"

"Koneckonců," přidal se Eyron, "nebylo by to poprvé, co bys jedl maso."

"Já jsem maso nejedl," protestoval Sorak. "To vy jste jedli maso. To je snad rozdíl."

"Nějak mi to nedochází," řekl Eyron. "Maso, které pozru, vyživuje tvé tělo."

"Nechte ho být," zakročila Ochránkyně. "Neruší vás, ani se s vámi nehádá, když skolíte zvěř. Má právo si vybrat co bude jíst."

"Tato ubohá tráva by neuživila ani skalního psa," brblala Kivara.

Sorak ignoroval tuto výměnu názorů a pustil se prostě do zeleniny. Pod stolem ho Krysta hladila nohou. Snažil se odtáhnout svou, aby se jí nemusel dotýkat, ale zůstala přesně tam, kde byla předtím. Trošku zmatený se o to pokusil ještě jednou, ale zase bez úspěchu.

"Kivaro," zavrčel neslyšně, "co to provádíš?"

"Nic," odpověděla nevinným hláskem.

Krysta si najednou začala otírat svou nohu o jeho lýtko.

"Jenom ji v tom podněcuješ," řekl. "Nech toho"

"Proč? Je to příjemné."

"Ale mně se to přičí," řekl rozzlobeně. "Nechci to!"

"Ale trochu dušeného z'tala by se hodilo k této zelenině," odpověděla.

"Kivaro!" řekla Ochránkyně. "Jsi nestyda a to není náš způsob!"

"Oh, tak dobrá," řekla nevrle Kivara.

Sorak odsunul svoji nohu.

"Na co jsi teď myslel?" zeptala se Krysta.

"Že pokud spolu budeme trávit čas, tak bychom si raději měli navzájem porozumět," odpověděl Sorak.

"Nemohu ti dát to, po čem toužíš."

"Nemůžeš nebo nechceš?" otázala se a uštěpačně se usmála.

"Záleží na tom?"

"Mně ano," řekla. "Bylo by ti mé chování vhodné, kdybys nebyl vázán slibem?"

"Jsem si jist, že určitá část mé osoby by to přivítala," odpověděl Sorak a ušklíbl se na Kivaru, "ale část by se cítila zavázána k jiné ženě."

Krysta zvedla obočí. "Jiné? Takže v tvém životě už existovala žena?"

"Ne tak, jak si myslíš," odpověděl Sorak. "Je to dívka, se kterou jsem vyrůstal. Kněžka villichí."

"Ah," řekla Krysta s úsměvem. "Naprostě chápu. Vášně nemohou být přece méně žhavé jenom proto, že jsou v cudném prostředí. Nebo to snad byl opravdu čistý vztah?"

"Ano, byl. A byl bych rád, kdybys o tom již dále nemluvila."

"Dobrá," souhlasila Krysta. "Budu respektovat tvůj slib, přestože bych měla chuť tě svést k tomu, aby ses ho vzdal. Ale pověz, kdybys nesložil slib čistoty, odmítl bys mě kvůli té mladé kněžce?"

"Není to tak jednoduché," řekl Sorak. "Ale kdybych ti mohl odpovědět svobodně, tak jak si přeješ, neváhal bych."

"Velmi diplomatická odpověď," poznamenala Krysta, "ale ne zcela uspokojivá. Ale myslím si, že to už stačilo."

Pohlédla dolů na stůl a zavrtěla hlavou. "Je to téměř směšné. Nedopočítala bych se mužů, kteří pro mne zmírali touhou, ale toho, kterého bych nejvíc chtěla, mít nemohu."

"Možná proto ho tak chceš," řekl Sorak.

Usmála se. "Možná. Mohu ti nabídnout zákusek?"

9

Timor stál na balkóně ve třetím poschodí své honosné rezidence v templářské čtvrti a pozoroval sluneční paprsky, které se třípytily na Zlaté věži. Kalakův palác zde stál opuštěný od té doby, co zmizel Tithian. Nikdo ho neobýval, dokonce ani otroci, kteří tam kdysi uklízeli, ošetřovali zelené zahrady a plnili každé Kalakovo rozmarné přání. Všichni otroci byli propuštěni a Zlatý palác byl pouhou vzpomínkou na časy, kdy městu vládl král, a ne rada z lidu. Taková promarněná příležitost.

Tithian se již nevrátí. Tím si byl Timor jist. A po právu teď byl na řadě on. Tithian nastoupil na trůn, protože byl Kalakův nejvyšší templář. Tithian sám pak jmenoval Timora svým nejvyšším templářem. Nyní, když Tithian zmizel, cítil se Timor oprávněným následníkem trůnu. Jediným problémem bylo, že Tithian nebyl prohlášen za mrtvého. Jeho osud byl stále hádankou. Během jeho nepřítomnosti vládl městu Sbor, ale nikdy se oficiálně neprojednávala otázka nastolení nového krále Tyru. Sadira a Rikus se o to postarali. Byli vždy až nápadně potichu, když se mluvilo o Tithianově zmizení.

Timor však tuto záležitost nechtěl úspěchat. Věděl, že ještě nepřišel ten správný čas. Jak Rikus, tak Sadira měli velkou podporu lidu ve městě a většina členů sboru, kteří vždycky vycítili, kam vane vítr, je také podporovala. Nicméně, ta obrovská popularita, které se těšili jako hrdinové revoluce, již byla nahlodána. Zničili tyrana a dali svobodu otrokům a s každým uplynulým týdnem upevňovali svoji moc a Tyr tak ztrácel stále víc naději na to, že by se vrátila monarchistická forma vlády. To byl, samozřejmě, jejich plán. Kousek po kousku se snažili úředně zbavit monarchii práva na existenci. Templáři vedli jinou revoluci, mnohem jemnější, ale neméně účinnou. Ale čím déle zůstanou Rikus a Sadira u moci a budou mít ve sboru nejlivnější slovo, tím těžší bude pro Timora nahradit Tithiana jako krále Tyru.

Obtížné, pomyslel si Timor, ale ne nemožné. Čas pracuje pro něho, stejně tak jako pro Sadiru. Od té doby, co byla ustanovena nová vláda, upevnila Sadira své postavení uvnitř Sboru, v tomto směru byla docela úspěšná. Ale i když byla chytrou ženou, neměla zkušenosti s vládou a dopustila se jedné obrovské chyby. Ve spěchu osvobodit otroky nevzala do úvahy ničivý dopad, jaký to bude mít na městskou pokladnici a obchod ve městě.

Nebylo dost práce, pro všechny ty nové občany, a následkem toho dramaticky vzrostl počet žebráků a zlodějů ve městě. Klesly mzdy, protože se o pracovní místa ucházelo více lidí a časté šarvátky mezi lůzou byly na denním pořádku nejen ve slumech a na elfském trhu, ale dokonce i v obchodní čtvrti. Většina žebráků útočila na nedávno osvobozené otroky, jejichž přítomnost na ulicích ohrožovala jejich vlastní obživu. V noci, ba i ve dne, se potulovaly po městě bandy lupičů a vrahů, kteří napadali a olupovali měšťany. V labyrintu domů a ulic kolem elfského trhu a v obchodní čtvrti vznikaly samozvané Výbory bdělosti, které vykonávaly spravedlnost rovnou na ulici a chránili tak své sousedství. Městská stráž neměla dost schopných mužů a prostředků, aby se vypořádala s těmito bouřemi, a často sama byla předmětem útoku.

V chudých čtvrtích dokonce několikrát hořelo, jak si zuřivá a frustrovaná chudina vybíjela svoji zlost na okolí. Nakonec se podařilo všechny požáry uhasit, ale celé bloky domů lehly popelem a mnoho kupců, kteří tam měli svůj podnik, opustilo s nechutí město. S každou karavanou, která odjížděla do Altaruku nebo Gulgu nebo Jižního Lidopolu, opouštěly město vozy plné lidí, kteří se rozhodli odejít a začít úplně znovu, někde jinde, navzdory nejistotě, která jim hleděla vstříc. Toto všechno nahrávalo Timorovi.

Během Kalakovy vlády obyvatelé města templáře nenáviděli a po právu v nich viděli utlačovatele prosazující vůli tyranského vládce. Ale s Kalakovou smrtí a Tithianovým vstupem na trůn se jejich postoj

začal postupně měnit. Zatímco se Tithian snažil upevnit svou vlastní moc, Sadira a Agis, další z hrdinů revoluce, si rychle pospíšili, aby prosadili nové pokrokové edikty a Tithian byl nakonec donucen je schválit. Timor už dohlédl na to, aby templáři na nových ediktech spolupracovali a podíleli se co možná nejvíce na jejich uskutečnění. Postaral se o to, aby byli templáři dobře viditelní všude ve městě, dbající na pořádek, urovnávající hádky a fungující jako diplomatická spojka mezi lidem, sborem a městskou stráží. Vedl tichou kampaň mezi veřejností, aby změnil představu o templářích, kteří se proměnili z utlačovatelů prosazujících Kalakovu vůli v bezmocné Kalakovy oběti, zotročené králem a přinucené vykonávat jeho rozkazy.

Den ze dne se stávalo chování lidí vůči templářům přívětivější, zatímco jejich postoj ke sboru se stále zhoršoval. Na hrdiny revoluce se začalo shlížet jako na neobratné správce, pod jejichž vedením se město řítí do zkázy. Lidé si mezi sebou začali šuškat a vzpomínali na dny Kalakovy vlády, kdy byli u moci templáři a všechno klapalo. Kalak byl možná tyran, připouštěli, šílenec nenasytný touhou po moci, ale vždyť templáři byli ti, kdo skutečně vládli a městu se dařilo mnohem lépe. Timor nešetřil penězi na rozpoutání této šeptandy a všechno se mu začalo vracet zpátky. Lidé Už nešeptali. Teď otevřeně hovořili proti Sboru a vinili ho ze všech nesnází ve městě.

Již brzy, myslel si Timor. Čas se ještě nenaplnil, ale bude to již brzy. Sadiřiny dny jsou sečteny, stejně tak, jako toho hromotluckého mulata, který sedí po její pravici. Zbývá doplnit ještě jeden článek do řetězu událostí, které uvedl do pohybu. A přetrvává zde ještě jedna hrozba, která by mohla ohrozit plán templářů na převzetí moci - Bratrstvo zahalených.

S Kalakovou smrtí odešla i magická kouzla templářů. Skrze ně uplatňoval král svoji kouzelnou moc, ale oni sami nebyli čarodějové. Až na Timora. Celá léta se vytrvale snažil uchovat svoji sílu v tajnosti a zároveň ji rozvíjet. Nicméně jeho vlastní schopnosti, i když rozhodně nebyly bezvýznamné, měly stále daleko do moci, kterou vládl Kalak. Nebyl schopný, a nikdy nebude, přenést svoji sílu na své druhy. Musel by sám být čarodějem - králem, aby to dokázal. To znamenalo, že Bratrstvo zahalených představovalo stále vážnou hrozbu. Timor si byl vědom svých magických schopností, ale nebyl takový blázen, aby si myslel, že se může sám postavit proti Bratrstvu.

Jeho plánem bylo přimět je, aby vystoupili na veřejnost. S Kalakovou smrtí, Tithianovým útekem a postavením kouzel mimo městské zákony, nebyl už důvod pro to, aby Bratrstvo zahalených zůstávalo i nadále ilegální organizací. Kdysi byli považováni za zločince, ale Kor, na Timorovo naléhání, již podal návrh na edikt, který bude sloužit jako všeobecná amnestie pro Bratrstvo zahalených za předpokladu, že všichni z nich vystoupí z ilegality a zapojí se do přestavby města. Jak řekl na minulém zasedání rady, kdo jiný, než Bratrstvo zahalených, kteří žijí podle Cesty Ochránce, by měli dohlížet na nový hospodářský program, jehož smyslem bude nakrmit lidi ve městě a znovu oživit pouštní planiny? Postaral se dokonce o to, aby jeho komentáře ze zasedání byly předány obyvatelům města a dal všude vylepit poutače, které vyzývaly Bratrstvo zahalených, aby vystoupili z úkrytu a zúčastnili se ozeleňování Tyru.

Jakmile budou všichni členové této tajné organizace identifikováni, potom bude moci zahájit svoji akci. Plán byl již hotov. Během jedné noci, jednou ranou, templáři a jejich spojenci zneškodní Bratrstvo zahalených, zatímco pozornost města bude odvedena obrovskou hromadnou vzpourou, která se rozpoutá na Timorův signál. Po celém městě budou zakládány požáry, samozřejmě mimo šlechtické a templářské čtvrti, které budou dostatečně chráněné. Pouze se tam jen tak na oko vyskytnou malá, ojedinělá a plně kontrolovaná vloupání a požáry. Timor plánoval, že jeho vlastní sídlo shoří do základů, poté, co většina majetku bude potají odvezena, tak, aby mohl stejně jako všechen lid prohlašovat, že se stal jednou z obětí. Bude podněcovat lůzu, aby řádila a loupila v obchodní čtvrti. Během jedné noci. Noci velkého trestu, převezmou templáři moc a vyhlásí stanné právo.

V zájmu veřejné bezpečnosti, přesídlí Timor do paláce a prohlásí se diktátorem dokud nebude obnoven pořádek a právo ve městě. Schůze Sboru budou muset být na čas zrušeny, neboť mnoho z jeho členů - Sadira, Rikus a všichni jejich stoupenci - budou během bouří zabiti. Aby byli ztrestáni ti, kteří zničili město a přivodili úpadek vlády, buřiči a zloději budou zatčeni městskou stráží a uvrhnuti do otroctví, aby svou prací napravili to, co zničili. A v zájmu zachování míru a zamezení stejných útrap se Timor, aby vyhověl vůli lidu, prohlásí za krále.

Byl to báječný plán, který počítal se všemi nepředvídanými okolnostmi, ale než bude moci být

uskutečněn, musí být hrozba, kterou představovalo Bratrstvo zahalených, odvrácena. To znamená, že musí být přinuceni vystoupit na světlo. Timorovi donašeči už zaslechli zvěsti, že někteří členové Bratrstva zahalených souhlasili s odhalením, aby mohli zaujmout právoplatné místo v Tyrianské společnosti a spolupracoval s novou demokratickou vládou na přestavbě Tyru. Samozřejmě, někteří z výše postavených členů Spolku odolávali. Nedůvěřovali templářům a nevěřili ani Sadiře, o které se vědělo, že v minulosti provozovala nečistá kouzla, ačkoliv to pod přísahou popřela.

Nějakým způsobem, přemýšlel Timor, musí být tito ochránci identifikováni a zneškodněni. Otázkou bylo, jak? A teď zde přibyla další hrozba o které mluvil ten takzvaný "pastevec" Sorak. Jestli Nibenay skutečně vyslalo do Tyru špehy, aby odkryli nejslabší stránky města, které by usnadnily invazi, pak by to mohlo ohrozit jeho plán. Musí pokračovat ze všech sil ve vyšetřování, přestože nevěřil ani minutu, že ten Sorak je obyčejným pastevcem.

Nakrátko zahlédl ten meč, který měl Sorak připásaný pod pláštěm. Měl ten nejpodivnější tvar, a i když si Timor nebyl úplně jistý, protože čepel byla ukryta v pochvě, zdál se být zhotoven z kovu.

Prachobyčejný pasák nenosí u sebe takovou zbraň. Nemohl by si ji prostě dovolit. A co víc, jeho vystupování se také nehodilo k obyčejnému pastevcí. Ten elfčík má držení těla jako bojovník. Za tím určitě vězí VÍC, než se na první pohled zdá a Timor přemýšlel, jestli on sám dokonce není nasazený Nibenayskými, aby špehoval přímo ve Sboru.

Pověřil pár templářů, aby prošetřili Sorakovy zprávy, které přednesl radě, protože si nemohl dovolit ponechat něco náhodě. Současně poslal skupinu templářů, aby se střídali ve dne v noci a sledovali Soraka. Jakmile některému skončila služba, odebral se ihned k Timorovi a informoval ho o tom, co Sorak podniká. Poslední zpráva byla obzvlášť zajímavá. Soraka doprovodil kapitán Zalcor a oddíl městské stráže do chudinské čtvrti, aby si mohl zajistit levné ubytování a údajně vyčkávat závěrů šetření, které mělo prokázat pravdivost jeho tvrzení. Ale jakmile ho kapitán Zalcor opustil, vydal se Sorak přímo do Křišťálového pavouka a o chvíli později byl také zahlédnut Rikus, jak vstupuje do herny. To nemohla být pouhá náhoda. Bylo všeobecně známo, že ta půlelfka, která vedla hernu, byla kdysi sama gladiátorkou, stejně jako Rikus. Nepochybně se navzájem znali. A nyní byl uvnitř i Sorak. Bylo jasné, že se tajně smluvili. Ale co měli v plánu?

Bylo by vůbec možné, divil se Timor, aby Rikus a Sadira začali věřit jeho plán Noci velkého trestu? Ale potom, stejně rychle jak ho myšlenka napadla, tak ji zapudil. Kdyby to byla pravda, už dávno by byl zatčen; ani nedostatek důkazů by Rikusovi a Sadiře nezabránilo, aby proti němu zasáhli. Sadiře se nepříčilo postupovat podle hesla "účel světí prostředky". Ne, v tom musí být něco jiného. Když on sám osnuje spiknutí proti nim, nemohli by se i oni spiknout proti němu?

Ani Rikus, ani Sadira se netajili s nedůvěrou a antipatiemi vůči templářům. Ale v současné době mají templáři silnou podporu mezi lidmi ve městě. Pokud by teď Sadira proti nim zaútočila, bylo by pro ni těžké obhájit svoje činy a byla by obviněna z používání Kalakových metod vůči opozici. Na druhé straně, pokud by měla proti templářům pádné argumenty... "Ovšem," řekl si Timor. "Plánuje, že nás obviní z tajné dohody s těmi takzvanými špehy z Nibenay. Ten elfčík je nástrojem v jejích rukou. Celá tato věc byla zosnována, aby templáři vypadali v očích města jako zrádci."

"Můj pane..." Timor se otočil. U vchodu do komnaty stál jeden z jeho templářů. "Ano, co se děje?"

"Zadrželi jsme dva ze špehů," řekl templář. "Jednoho jsme dostihli v kupeckém domě Kulik a druhého jsme zajali, když vycházel z vinárny U opilého obra. Byl viděn v několika hospodách a krčmách, jak se vyptával na Bratrstvo zahalených."

"Opravdu?" řekl Timor. "Kde jsou teď?"

"Dole můj pane, čekají na tvé rozkazy."

"Výborně. Přiveďte je nahoru."

Nalil si trochu vína a pozvedl pohár k ústům. Za okamžik uslyšel na schodišti křik, řinčení zbraní a potom vstoupilo několik jeho templářů doprovázených vojáky městské stráže, kteří vlekli dva zajatce. Bylo zvláštní, že vězni se ani moc nevzpouzeli, ale snažili se dostat jeden na druhého.

"Co to má znamenat?" zeptal se ostře Timor. "Jak se opovažujete rušit klid tohoto domu?"

Oba dva muži ihned ztichli a zůstali na něho hledět. Potom se jeden obrátil se zlostným pohledem na druhého a vychrlil: "Jestli jen cekneš, ty čubčí synu, tak ti vytrhnu jazyk z těla a nacpu ti ho do chřtánu!"

"Ticho!" zvolal přísně Timor. "Jediný, kdo tady bude vyhrožovat, jsem já." Obrátil se na vojáky. "Nechte nás o samotě."

"Ale, můj pane, ti muži jsou nebezpeční..." protestoval seržant.

"Řekl jsem odejděte. Vyslechnu ty muže sám. Jste propuštění."

Vojáci odešli a zanechali Timora a jeho templáře samotné se zajatci, kteří měli svázané ruce. Oba muži na něho vzdorovitě hleděli.

"Jak se jmenujete?" otázal se Timor a upil z poháru.

"Nic mu neříkej, ty mizerný zrádce," vykřikl ten, který již prve mluvil. Druhý muž se na něho vrhl, až templáři museli zasáhnout a odtrhnout je od sebe.

"Dobrá tedy," řekl Timor a zadíval se na prvního z mužů. "Tak mi to řekneš ty."

"Ze mne nic nedostaneš, templáři!"

Timor si ukazovákem míchal víno v poháru. Něco si mumlal pod vousy a potom vzhlédl k zajatci. "Tvé jméno?"

Zajatec na něho plívl.

Timorovi se odporem zkřivila tvář, setřel slinu a potom mu vychrstl víno ze svého poháru do tváře. Když se kapky dotkly jeho kůže, začaly mu vyžírat maso. Muž ječel, celý zkroucený bolestí, neschopný pozdvihnout ruce ke své doutnající tváři, kterou spalovala kyselina. Druhý vězeň měl oči rozšířené hrůzou, když jeho druh padl na kolena, řval a zmítal se v agonii.

"Tvé jméno?" zopakoval tiše Timor.

"Rokan!" zasténal vězeň. "Jmenuji se Rokan!"

Timor potichu zašeptal zaklínadlo a nepatrně pohnul rukou. Zajatec náhle ucítil, že mu tvář přestala hořet, jak se kyselina přeměnila zpět na víno. Zůstal klečel, zkroucený, skučící a lapající po dechu.

"No tak, bylo to docela snadné, ne?" zeptal se Timor. Obrátil se k druhému zajatci a zvedl tázavě obočí.

"D-Digon!" rychle ze sebe vychrlil muž. "Jmenuji se Digon!"

Timor se usmál. "Vidíš?" řekl. "Věci jsou o tolik jednodušší, když jsou lidé ochotni spolupracovat."

Znovu pohlédl na Rokana, který stále ještě klečel zhroucený na zemi. "Zdá se, že vy dva se nemáte moc v lásce," řekl. "Nechápu proč?"

"Protože on byl můj vůdce a myslí si, že jsem ho zradil," řekl váhavě Digon.

Timor zvedl obočí. "A je to pravda?"

Digon se zadíval do země a přikývl. "Neměl jsem na vybranou," řekl. "Ztratil jsem nad sebou kontrolu. Přinutil mě."

"Kdo tě k tomu donutil?"

"Sorak, čert aby ho vzal!" vysypal ze sebe Digon jméno. "Proklínám den, kdy jsem ho potkal!"

"Sorak?" podivil se Timor. "To je opravdu velmi zajímavé. Řekni mi víc."

Potom co viděl, co zrovna Timor udělal Rokanovi, vyklopil ze sebe Digon celou příhodu. Řekl mu všechno o plánu, jak marauderové číhali na karavanu a jak na ně Sorak narazil, zatímco hlídkovali na kopci, z kterého měli výhled na město. Timor pozorně naslouchal, když Digon popisoval jak Sorak snadno zneškodnil ostatní muže z hlídky, kromě Digona, kterého nechal jediného naživu. Templářův zájem ještě vzrostl když Digon líčil, jakým způsobem ho Sorak odzbrojil a jak prozkoumal jeho mysl a přečetl všechny jeho myšlenky. "Nemohl jsem nic dělat, můj pane," řekl Digon, když dokončil své vyprávění. "Věděl, že když půjdu za Rokanem a pokusím se ho varovat, že mě zabije, protože jsem nesplnil svůj úkol. Neměl jsem kam jít, mimo Tyr, protože jsem se nemohl znovu připojit ke svým kamarádům a taky jsem věděl, že jestli mi ještě někdy zkříží cestu, přečte mé myšlenky a pozná, že jsem ho zradil. To, co po mně žádal, se nezdálo být těžké. 'Běž do Tyru a vyptávej se; zkontaktuj Bratrstvo zahalených a řekni jim, že přijdu.' To bylo všechno a potom jsem měl být volný."

"A ty ses ho tak bál, že ses neodvážil neuposlechnout?" zeptal se Timor.

Digon zavrtěl hlavou. "Ty ho neznáš, můj pane templáři. Ten elfčík je všemocný Mistr Cest a bojuje jako ďábel. Zaplatil bych životem, kdybych ho neuposlechl."

"A ty tvrdíš, že přišel z hor?" otázal se Timor.

"Musel odtud přijít," odpověděl Digon. "Z naší výhodné pozice bychom zahlédli každého, kdo by přijížděl z jiného směru. Nečekali jsme, že by někdo sestoupil z hor. Tam nahoře nic není, žádné vesnice,

žádné usedlosti, prostě nic."

"A přece tam odtud přišel?" zeptal se znovu Timor.

"Nevím, jak bych si to jinak vysvětlil, můj pane," odpověděl Digon.

"Hmmm," zabručel Timor. "Zajímavé. Vskutku zajímavé. Takže marauderové byli posláni do Tyru, aby se vetřeli do kupeckých domů a napadli karavanu do Altaruku?"

"Ano, můj pane."

"A kde jste plánovali váš útok?"

Digon mu popsal přesně místo, kde čekali marauderové.

"A kdo jsou ti špehové?"

Digon mu pověděl i toto a Timor žasl nad objevem, že se všechno do nejmenších detailů shoduje se Sorakovou zprávou, kterou přednesl radě. To vyloučilo možnost, že je Sorak nibenayským špehem, stejně jako to naznačovala skutečnost, že přišel od Zvučících hor. Nibenay přece leží na opačné straně planin. Tak co tedy bylo jeho cílem?

"Prosím, můj pane," žadonil Digon, "řekl jsem všechno co vím. Smiluj se, ponech mi život. Udělám pro to cokoliv; mohu ti být ještě prospěšný. Dovedu tvé vojáky na místo, kde marauderové čekají na karavanu. A mohu ti ukázat ty, kteří se vmísili do karavany."

"Ty ubohý, mizerný smrade," zanádal Rokan chraplavým hlasem a s odporem hleděl na svého kumpána.

Digon zalapal po dechu. Z Rokanovy tváře zbyly jen trosky. Ani jeho vlastní matka by ho nepoznala. Kyselina mu do hloubky vyžrala maso, na některých místech až na kost. Jeho tvář budila hrůzu. Nemohl si ji ochránit, protože měl ruce svázané na zádech. Podvědomě, na poslední chvíli, uhnul obličejem, takže měl spálenou pouze jednu stranu. Jedno oko mu vyteklo a z obličeje zel jenom krvavý prázdný důlek. Obnažená lícní kost se bělala ve světle a jeden koutek úst úplně zmizel, takže jeho ústa byla neustále děsivě pootevřená a jeho tvář byla zkřivená jako tvář umrlce. Pár kapek kyseliny steklo na jeho krk a vyleptalo do masa rýhy, jakoby ho tam rozdrásaly drápy.

"Můžeš mě zabít, jestli chceš, templáři," řekl Rokan a jedním okem zarával pohled do Digona, "ale pokud si smím před smrtí něco přát, rozvaž mi na chvíli ruce."

Timor se usmál. "Nemám v úmyslu tě zabít, můj příteli," řekl. "Nemám rád, když se plýtvá s něčím, co mi může být velmi užitečné. Máš silného ducha. Jsi ničemná povaha a tvá hanebnost tě prostupuje až na kost. Vždycky mohu potřebovat člověka, jako jsi ty. Ale tady ten žalostný ubožák," dodal a obrátil se k Digonovi, "nemá pro mě vůbec žádnou cenu."

"Můj pane templáři, prosím ne!" řval Digon. "Mohu ti pomoci. Mohu ti být prospěšný!"

"Takový druh bezpáteřného člověka by neprospěl žádnému pánovi," řekl Timor. "Nebudu si s tebou špinit ruce. Tvému přání, Rokane, se vyhovuje." Lenivě kývl rukou a Rokan ucítil, že se jeho pouta uvolnila. S vyceněnými zuby se vrhl na Digona. Digon byl bezmocný, protože měl stále svázané ruce. Křičel a snažil se odkopnout útočníka, ale Rokan byl příliš rychlý. Ovinul své ruce kolem Digonova hrdla a jak ho škrtil, strhl ho na kolena, potom převrátil na záda a obkročmo si na něho sedl. Digon měl široce rozevřená ústa, jak marně lapal po dechu. Timor si nalil ještě trochu vína a pohodlně se usadil do vysokého křesla, aby sledoval Rokanovu pomstu.

Jednou rukou Rokan nepřestával vytrvale tlačit na Digonovo hrdlo a druhou zabořil do jeho úst a nahmatl jeho jazyk. Prudkým trhnutím vyrval Digonovi jazyk z těla a cpal mu ho do krku. Marauder řval a dusil se jak svou vlastní krví, tak svým vlastním jazykem.

"Tvůj jazyk byl vždycky nespoutaný, Digone," řekl Rokan. Potom mu zaryl prsty do krku a pevně je ovinul kolem Digonovy průdušnice. Jedním mocným pohybem mu roztrhl hrdlo.

"Vidím, že dostojíš svému slovu," řekl Timor při vzpomínce na marauderovu hrozbu. "Chválihodná vlastnost."

Rokan stál a díval se těžce dýchaje na něho. "Kdybych věděl, že to dokážu, roztrhal bych i tvoje hrdlo, templáři."

"Nepochybuji o tom, že bys to udělal," přisvědčil Timor, "kdybys věděl, že se ti to podaří. Ale proč obrácíš svůj hněv proti mně. Jsem jen zprostředkovatelem tvého osudu. To Sorak proti tobě ponoukal tvého bývalého, nikým neoplakávaného kamaráda a byl to on, který vyzvěděl všechny tvé plány a který

je vyzradil Sboru poradců. Dal nám tvé jméno, dopodrobna tě popsal a řekl, kde tě máme hledat. Varoval nás, že máte v úmyslu napadnout karavanu poté, co opustí Tyr. Naši vojáci tam budou čekat a zabijí všechny muže do jednoho. Tví další špehové budou všichni přede mne předvedeni, možná dříve než se rozední. Vážil jsi celou tu dlouhou cestu z Mekillotských hor do Tyru, jen abys zde našel svou úplnou zkázu a to všechno jen kvůli jedinému muži. Dokonce to ani není muž, ale míšenec - elfčík, kterého jsi ještě ani neviděl."

"Nebyl to elfčík, kdo mi znetvořil tvář," procedil mezi zuby Rokan se zlostí v oku, které mu zbylo.

"Ne, to je pravda," připustil Timor, "ale podívej se na to z té lepší stránky. Máme velmi podrobný popis tebe a tvých společníků a tyto byly dány všem vojákům ve městě. Tvou tvář všichni znají. Teď tě nikdo nepozná. Když to uvážíš z tohoto pohledu, prokázal jsem ti vlastně službu."

"A ty čekáš, že ti za to snad budu děkovat?"

"Ne, to ne," odpověděl Timor, "chci jen tvou poslušnost, ke které tě stejně mohu lehce donutit. Ale člověk slouží svému pánovi lépe, když to činí ze svobodné vůle. Ztratil jsi všechno, Rokane. Nabízím ti možnost pomstít se tomu, kdo tě pokořil."

"Sorakovi," řekl divoce Rokan.

"Ano, Sorakovi. Mohu ti poradit, kde ho najít. A až sem bude dopraven zbytek tvých spoluviníků, budou si moci vybrat buď sloužit mým zájmům nebo zemřít."

"Žádáš smrt toho elfčíka?" řekl Rokan. "Jako by se stalo. Nepotřebuji ničí pomoc. Postarám se o něho sám."

"No, to si zrovna nemyslím," opáčil Timor. "Ten elfčík je mistrem Cest a očividně svůj meč výborně ovládá. Bylo by lepší nenechávat nic náhodě. Prokaž službu mně i sobě a dokaž, co v tobě je."

"A potom?" zeptal se Rokan.

"Potom přijdeš na to, že sloužit mně je mnohem výnosnější než okrádat karavany a špehovat pro Nibenay."

"A co moje tvář?" zeptal se Rokan. "Můžeš ji svými čáry vyléčit?"

"Možná," řekl Timor s úsměvem a pohrával si se stopkou poháru. "Chce to čas."

"Jak dlouho?" zeptal se Rokan. "Proč bych ti měl věřit? Žádáš mnoho, ale slibuješ málo."

"Slibuji ti víc, než si dovedeš vůbec představit ty blázne," řekl Timor. "A co se týče navrácení tvé podoby, považuj to za stimulující."

"Nečisté čáry jsou pořád v Tyru nezákonné," řekl Rokan. "Jsem si jist, že by se Sbor hodně divil, kdyby zjistili, že nejvyšší templář je tajný provozovatel nečistých kouzel."

Timor se zasmál sám pro sebe. "Ano, to by se divili, ale ty jim to nikdy neřekneš."

"A co mi v tom zabrání? Jestli si přeješ, tak mě kdykoliv zabij. Jenom to zkrátí moje napjaté čekání."

"Zabít muže je velmi snadná věc," odpověděl Timor. "Tvořivě ho využít je záslužnější a nepochybně výhodnější. Jsi sám vůdcem, tak to jistě chápeš. Nemusíš se obávat smrti, protože ty jsi ten, který přežil. Jsi dost drzý na to, aby ses pokoušel smlouvat se svými nadřízenými. Plně to respektuji. Ale já jsem, Rokane, budoucnost Tyru a beze mne pro tebe žádná budoucnost neexistuje. To si dobře pamatuj." Timor jen tak mimochodem natáhl ruku a rychle zamumlal zaklínadlo, potom spojil všechny prsty proti sobě, jakoby mezi nimi něco mačkal.

Rokan najednou ucítil, jak mu cosi sevřelo hrdlo. Sáhl si po krku a snažil se vykřiknout, ale z jeho úst nevyšlo nic, než slabý skřehotavý zvuk. Nemohl mluvit. Vydával pouze chraplavé, skřípavé zvuky.

"Představ si svoji budoucnost, Rokane," řekl Timor. "Zbaven hlasu, s hrozivě znetvořenou tváří, ti nezbyde nic jiného než žebrot na ulicích. Budeš tam sedět, skřehotat jako nějaký ubohý plaz a doufat, že se někdo z kolemjdoucích smiluje nad tvým zjevem a hodí ti do dlaně mizernou keramickou minci. Jsou horší tresty než smrt, Rokane. Mohu tě prostě nechat v tomto stavu a hodit do spárů života."

Rozevřel ruce a Rokan zalapal po dechu a rozkašlal se.

"Doufám, že si teď rozumíme, nebo ne?" zeptal se tiše Timor.

"Ano, můj pane," odpověděl znovu nabytým hlasem Rokan.

"Výborně," řekl na to Timor s mdlým úsměvem ve tváři. Potom se obrátil ke svým templářům.

"Doprovod'te tohoto muže dolů a postarejte se o to, aby dostal dobře najíst a odpočinul si. Přichystejte mu pokoj v křídle pro služebnictvo. Bude potřebovat zbraně. Ale jsem si jist, že on sám je nejlépe

způsobily k tomu, aby vám řekl, co se mu bude hodit."

Pak řekl Rokanovi. "Doprovodí tě do tvého pokoje. Zůstaň tam, dokud pro tebe nepošlu. A přemýšlej o tom elfčíkovi Sorakovi. Tvoje zkáza je jeho dílem. Jeho zkáza bude zase dílem tvým."

Když templáři odvedli Rokana, nalil si Timor ještě trochu vína. Ucítil kolem srdce hřejivý, uklidňující pocit. Věci se vyvíjely velmi dobře, pomyslel si. Opravdu, velice dobře.

10

Sorak pozoroval muže, který rozdával, jak zamíchal karty a nabídl je svému sousedovi. Obchodník s vínem sejmul a předal je zpátky rozdávajícímu, kterým byl jeden kupec z Altaruku. Kolem stolu celkem sedělo, nepočítaje Soraka, pět mužů. A jeden z nich podváděl.

Sorak si vzal své karty, rozvinul je a podíval se, co mu přišlo.

Sázka byla deset stříbrňáků. Jakmile všichni hodili své mince do železného kotlíku, obchodník s vínem odhodil tři karty a rozdávající před něho položil na stůl tři nové. Obchodník si je vzal a zasunul mezi ostatní. Jeho tlustá růžolící tvář ne prozrazovala vůbec nic.

Mladý tmavovlasý šlechtic si vzal dvě karty. Statný obchodník s dobyt看em si vzal tři. Sorak karty neměnil a plešatý obchodník s keramickým zbožím si vzal dvě.

"Rozdávající si bere dvě," řekl kupec z karavany a vzal si dvě karty.

Obchodník s vínem zahájil hru s deseti stříbrňáky.

"Dorovnávám tvých deset a zvyšuji o deset," řekl tmavovlasý šlechtic.

"To je dvacet," řekl rozdávající obchodníkovi s dobyt看em. Podsaditý muž zamručel a podíval se ještě jednou na své karty. „Jedu," řekl a odpočítal dvacet stříbrných mincí a hodil je do černého kotlíku uprostřed stolu.

"Já přísadím dalších dvacet," řekl Sorak, aniž se podíval na své karty. Hodil mince do kotlíku.

"To je na mne moc," řekl obchodník s keramikou, rozložil karty a položil je na stůl lícem dolů.

"Vyrovnávám tvých dvacet," řekl obchodník z karavany a podíval se Sorakovi přímo do očí, "a přidám dvacet navíc"

Obchodník s vínem složil hru, kupec s dobyt看em a tmavovlasý šlechtic pokračovali, stejně jako Sorak.

"Vylož," vyzval ho Sorak.

Kupec z karavany se usmíval, když vykládal své karty lícem na stůl. "Pořádně se vyplakej, můj příteli," řekl a samolibě se převálil do židle. Měl trojku a čtyři čaroděje. Obchodník s dobyt看em potichu zaklel a zahodil svoje karty -

"Prohrál jsem," řekl s povzdechem šlechtic, když se kupec se smíchem natahoval po penězích.

"Čtyři draci," řekl Sorak a vyložil svoje karty. Kupec vyskočil na nohy, až se jeho židle s rámem sesypala na zem.

"To je nemožné!" křičel.

"Pročpak?" otázal se Sorak a chladně se na něho zadíval.

Ostatní hráči si nervózně vyměnili pohledy.

"Opravdu, řekni," ozval se šlechtic. "Proč?"

"Vytáhl si je z pod rukávu!" zvolal kupec z karavany hrozivým obviňujícím hlasem.

"Ne, ve skutečnosti jsem je vytáhl z tvé levé holínky," řekl Sorak.

Oči kupce se rozšířily a jeho pohled sjel bezděčně dolů k vysokým botám, které mu sahaly až nad kolena.

"Karty, které jsi odhodil, byly kalichová šestka a dvojka hole," řekl Sorak. "Karty, které jsi vytáhl, byly mečový drak a čtyřka hvězdy. Proto jsi věděl, že je nemožné, abych měl čtyři draky, protože jsi měl mečového draka a čtyřku hvězdy v horní části své levé boty, kde jsi je schoval poté, co jsi zaměnil karty."

"Lháři!" vykřikl rozdávající.

Náhle se za ním tiše objevili dva poloobři.

Sorak pohlédl na ostatní hráče. "Když se mu podíváte do levé boty, najdete tam stále ještě schovanou čtyřku hvězdy. A uvnitř jeho pravé boty najdete dva čaroděje. Začal se čtyřmi, každý z jedné barvy.

"Myslím, že bychom raději měli zkontrolovat ty boty," řekl mladý šlechtic a přísně se podíval na kupce. Dva poloobři přistoupili zezadu ke kupci, aby ho uchopili za ruce, ale byl na ně příliš rychlý. Udeřil

jednoho poloobra do solar plexu, až mu vyrazil dech a podpatkem prudce dupl na nárt nohy druhému. Jak poloobr zařval bolestí, vrazil mu kupec pěst do třísek. Byl tak rychlý, že v okamžení měl obnažený svůj železný meč, i když se už z druhé strany místnosti řítily stráže.

Sorakova ruka sjela po rukojeti meče, ale ve chvíli, kdy se jí dotkl, cítil najednou, že padá kamsi do neznáma. Na jeho místo nastupovala jiná osoba a Sorak opět pocítil ten závatný pocit, jakoby se řítíl do temnoty. Jeho tělo obklopil ledový chlad, jak se Přízrak hnal odněkud z hlubin jeho podvědomí.

Když se kupec rozmáchl svým mečem, aby rozsekl Sorakovu hlavu, Přízrak s rychlostí blesku pozvedl Galdru a odrazil úder. Železný meč dopadl se zvonivým zvukem na elfskou ocel a rozsypal se na kousky, jakoby byl vyroben ze skla. Kupec celý užaslý zalapal po dechu, ale rychle se vzpamatoval, převrhl stůl se všemi kartami, mincemi a poháry a postavil ho mezi sebe a Soraka jako spolehlivý štít. Přízrak pozvedl Galdru a zespoda vedenou ranou rozťal stůl na dvě poloviny, jakoby tvrdé agafarské dřevo nebylo ničím jiným, než kouskem syra.

Kupec z karavany se dal na útěk, ale zjistil, že má cestu u dveří zablokovanou skupinou poloobrá a půlelfských strážců. Zaklel a otočil se zpátky k Sorakovi.

"Zemřeš, míšenče!" zařval, vytáhl obsidiánovou dýku a mrštil jí po Sorakovi.

Přízrak se okamžitě stáhl do podvědomí a Ochránkyně ji zastavila ve vzduchu, jakoby nůž ztuhl mrazem, několik palců od Sorakova hrdla. Sorakovi zajiskřily oči, když viděl, jak se dýka ve vzduchu pomalu otáčí kolem své osy a míří ostřím zpět na kupce. Užaslému muži klesla čelist a jeho údiv se změnil v paniku, když se dýka jako rozdrážděný sršeň obrátila proti němu. Otočil se a snažil se uprchnout, ale nůž se mu až po rukojeť zabořil mezi lopatky. Byl sražen na zem a jeho tělo ještě kus letělo po dlažbě.

Narazil do stolu, převrátil ho a zůstal tam nehybně ležet uprostřed hromady zpřeházených věcí.

V celé herně bylo hrobové ticho a potom se mezi hosty ozval tlumený šepot. Sorak přešel k místu, kde ležel falešný hráč a strčil do něho nohou. Potom se sehnul a vytáhl z horní části mužovy boty kartu. Byla to čtyřka pěticipé hvězdy. Přešel k ostatním hráčům a ukázal jim ji.

"Můžete si výhru rozdělit mezi sebe," řekl, "podle toho, kolik jste kdo do hry vložili. A co se týče podílu toho podvodníka, to si rozdělte rovným dílem." Otočil se a hodil kartu zpátky k ležícímu tělu. Přistála na mužově hrudníku. "Podvody v této herně nestrpíme," dodal. "Můžete si z banku vzít můj podíl a rozdělit mezi sebou jako omluvu za tuto malou nepříjemnost." Pokynul obsluhující dívce. "Prosím, přines těmto pánům drink na můj účet," řekl.

"Děkujeme," řekl trochu nervózně obchodník s vínem.

Mladý šlechtic civěl na zbytky stolu a potom se jeho pohled stočil k Sorakovu meči. "Tento stůl byl z důkladného agafarského dřeva!" prohlásil nevěřicně. "A ty jsi ho hladce rozsekl vejpl!"

"Můj meč je ocelový a velmi ostrý," řekl Sorak.

"Tak ostrý, aby se při úderu o něj rozsypal železný meč?" zeptal se obchodník s dobyt看. "Ani ocelový meč loto nedokáže. Jen takový meč, který je začarován."

Sorak zastrčil zbraň do pochvy a nic na to neřekl.

"Kdo jsi?" zeptal se obchodník.

"Jmenuji se Sorak."

"Ano, to jsi řekl už prve, než jsme začali hrát," odpověděl obchodník. "Ale co jsi zač?"

Sorak na něho pohlédl. "Jsem elfčík."

Obchodník s dobyt看m zavrtěl hlavou. "To jsem nechtěl slyšet."

Než Sorak mohl odpovědět, jeden z půlelfských strážců k němu přistoupil a poklepal mu na rameno.

"Paní by s tebou chtěla mluvit," řekl tiše.

Sorak vzhlédl k prvnímu patru a uviděl Krystu, jak se dívá dolů skrze korálový závěs své kanceláře.

Přikývl a zamířil ke schodům. Když se vzdálil, propukla mezi návštěvníky vzrušená debata o tom, čeho se zrovna stali svědky.

Když přišel k hale, byly již dveře otevřeny. Půlelfové v předpokoji na něho hleděli s úctou. Prošel loubím do Krystiny kanceláře. Stála za svým stolem a čekala na něj.

"Omlouvám se za ty škody," začal.

"To nic," ozvala se Krysta a obešla stůl. "Ukaž mi svůj meč."

Sorak se zamračil. "Můj meč?"

"Prosím."

Vytáhl ho z pochvy.

"Elfská ocel," zašeptala Krysta. "Prosím... otoč jej tak, abych viděla na plochou stranu meče."

Udělal jak žádala a slyšel její prudký dech, když četla, co bylo na meči vyryto. "Galdra!" vydechla skoro šeptem. Vzhledla k Sorakovi s rozšířenými očima naplněnými posvátnou úctou. "Ani ve snu..." začala.

"Proč jsi mi to neřekl?"

"Má paní...", poodhrnul za nimi záclonu jeden z půlelfských strážců. "Je to pravda?"

"Ano, je to pravda," řekla a celá užaslá zírala na Soraka. Strážce také chvíli na Soraka civěl a potom následován ostatními, vstoupil do místnosti.

"Co se to tu děje?" otázal se Sorak. "Co že je pravda?"

"Ty u sebe nosíš Galdru, meč starých elfských králů," řekla Krysta. "Meč, kterému nic neodolá. Je možné, že ta stará legenda je skutečností?"

"Jaká legenda?"

"Ten mýtus o kterém se všichni elfové domnívají, že to je jen babská povídačka. 'Jednoho dne se objeví bojovník, nový král, který sjednotí rozptýlené kmeny a poznáte ho podle Galdry.' Dokonce i míšenci elfů vychovaní ve městě znají tuto legendu, i když jí nevěří. Nikdo neviděl tento meč již tisíc let."

"Ale já nejsem král," řekl Sorak. "Tento meč jsem dostal darem od nejvyšší kněžky villichí, do jejíhož opatrování byl kdysi svěcen."

"Ale ona ho dala tobě," namítla Krysta.

"Ale... to ze mne přece nedělá krále," protestoval Sorak.

"Představuješ bojovníka, o kterém hovoří legenda," odpověděla Krysta. "Galdra by svou mocí nikdy nesloužil někomu, kdo by toho nebyl hoden." Zavrtěla hlavou. "Nejsem si jista, jestli tomu sama věřím, ale kdybych to tušila, mé chování by nebylo tak povýšené."

Sorak se obrátil k půlelfským strážcům, kteří na něho pohlíželi s úctou. "To je prostě absurdní. Prosím, jděte pryč, vy všichni. Řekl jsem, ven!" Celý ten neuspořádaný hlouček se obrátil a ustupoval ke dveřím.

"Až se tato zpráva rozšíří," řekla Krysta, "každý muž a každá žena ve městě, kterým v žilách koluje elfská krev, tě bude považovat za hotový zázrak. Někteří z tebe budou chtít udělat něco, čím nechceš být. Jiní ti budou chtít ukrást tvůj legendární meč. A až se to dozvědí kočovné kmeny venku na poušti..."

"Tak počkat," zvolal Sorak. "To, že se kolem nějakého meče vytvořila legenda, ještě neznamená, že já jsem její naplnění. Nepřišel jsem do těchto míst, abych si vložil na hlavu nějakou královskou korunu. A pokud mám být něčí bojovník, tak budu bojovat jedině za Mudrce."

"A co ten mýtus?" zeptala se ho poněkud pobaveně Krysta.

"Naposledy prohlašuji, že nejsem žádný král!" protestoval Sorak. "Nejsem dokonce ani čistokrevný elf! Královský rod vymřel s Alaronem. Já dokonce ani nevím, kdo byli moji rodiče."

"A přece znáš Alaronovo jméno," řekla Krysta.

"Jenom proto, že jsem ten příběh slyšel vypravovat Starší pyreenejku," řekl podrážděně Sorak, "stejně jako ty jsi slyšela vyprávět tu lidovou bajku. Možná je to jeho meč, ale pouhý fakt, že ho vlastním, mě nedělá Alaronovým nástupcem. A co kdyby mi ho ukradl nějaký člověk? Stal by se elfským králem? A kdyby byl tento meč tvůj, připadl by titul tobě?"

"Dovol, abych ho na chvíli mohla podržet ve svých rukách," požádala Krysta a vztáhla ruku.

Povzdechl. "Jak si přeješ," řekl a podal jí meč.

Její prsty sevřely rukojeť. Hryzala se do rtů, když jej držela a hleděla na meč, jakoby to byla svatá věc. Potom se zhluboka nadechla, zakroužila jím a udeřila shora dolů vši silou do svého stolu. Meč se zasekl hluboko do dřeva a uvíznul tam.

"Při krvi Githově!" zvolal Sorak. "Co to děláš?"

Supěla námahou, jak se ho snažila vytáhnout. Na třetí pokus se jí to konečně podařilo. "Kdysi jsem bojovala v aréně," řekla. "Nejsem nějaká křehká žena, která neumí zacházet s mečem. Mí strážci ti mohou dosvědčit, že žádný z nich není schopen silnějšího úderu. Teď to zkus ty."

"Jaký to má smysl ničit dál tvůj stůl?" otázal se Sorak.

"Splň moje přání."

Zavrtěl hlavou, vzal si zpátky meč a sekl prudce do stolu. Těžký stůl se uprostřed prohnul a pak se

zhroutil pod úderem meče na zem, rozseknutý na dvě poloviny.

"Podle legendy kouzelný meč nikdy nebude sloužit někomu jinému," řekla Krysta, "a pokud padne do rukou nečistého, rozpadne se na kousky. Kouzla budou sloužit pouze vyvolenému bojovníkovi, protože jeho víra je čistá. Možná ty jsi tím bojovníkem. Ty jsi zákonitým králem."

"Ale já jsem řekl, že nejsem žádný král!" zvolal Sorak. "Nevěřím na to! Kde je podle tebe má víra?"

"V těžkém úkolu, který sis uložil a v životní dráze, kterou musíš jít," odpověděla Krysta. "Legenda hovoří také o tomto."

"Opravdu?"

"Říká, Ti, kteří věří v bojovníka, mu budou provolávat slávu, ale on odmítne královskou korunu, protože elfové upadli do zrády. Musí se nejdříve pozvednout z úpadku a svého krále si zasloužit, jinak král nepřijme svůj lid. Stejně jako Galdra, meč elfských králů, i rozptýlené kmeny se musí stát silnými v duchu, obnovit zapomenutou víru a potom nabýt zpátky ryzí vlastnosti. Ať se ti to líbí nebo ne, splňuješ vše, co se v legendě vypráví."

"Nejsem vůbec žádný král," řekl zlostně Sorak. "Jsem Sorak, a význam nějakého mýtu mě nezajímá. Nemám v úmyslu stát se někdy králem nebo nosit na hlavě něčí korunu."

Krysta se usmála. "Jak si přeješ," řekla. "Ale může se stát, že ti stejně vnutí tuto úlohu. Když nechceš, abych o tom mluvila, budu mlčet, ale svému osudu stejně neujdeš."

"Ať je mým osudem cokoli," řekl Sorak, "prozatím jsem zcela oddán myšlence najít Mudrce. Slíbila jsi, že se poptáš po Bratrstvu zahalených."

"A také jsem to udělala," odpověděla Krysta. "Dozvěděla jsem se, že členy Bratrstva zahalených můžeš najít téměř všude, ale dobrým místem, kde se s nimi můžeš zkontaktovat, je vinárna U opilého obra. Není to odtud daleko. Ale musíš postupovat diskrétně. Nevypτάve se nikdy nahlas. Znamení, že si někdo přeje spojit se s Bratrstvem, je přejetí si rukou přes spodní část obličeje, jakobys naznačoval závoj. Když bude někdo z Bratrstva přítomen, začnou tě pozorovat a sledovat a potom se s tebou někdo spojí."

"Vinárna U opilého obra," řekl Sorak. "Kde to je?"

"Řeknu svým strážím, aby tě doprovodily," odpověděla Krysta.

"Ne, raději bych šel sám," řekl Sorak. "Mohou mě i tak podezřívat. Kdyby mě doprovázela stráž, bylo by to ještě horší. Chci si s těmito lidmi promluvit, ne jim nahnat strach."

"Nakreslím ti plánek," řekla Krysta a obrátila se ke stolu. Na chvíli se zarazila nad dvěma polovinami stolu. Všechno, co na něm stálo, bylo rozházeno po zemi. "No, myslím, že ti raději cestu popíši."

Když Sorak odešel, vrátil se k ní kapitán její stráže a nejistě se zeptal: "Co máme dělat? Neměli bychom ho sledovat?"

Zavrtěla hlavou. "Myslím, že by se mu to nelíbilo."

"Ale, kdyby se mu mělo něco stát..."

"Potom mýtus neříká pravdu," řekla, "jak jsme si ostatně vždycky mysleli." Dívala se na zem na to, co zbylo z jejího stolu. "A kromě toho, nechtěla bych byl tím, kdo by mu měl způsobit komplikace, nebo ty ano?"

o o o

Naproti herně U Křišťálového pavouka seděla přes ulici, nalepena na zdi, skupina žebráků. I když nad nimi visela ochranná plátěná plachta, bylo všech šest zabaleno do špinavých obnošených plášťů s kapucemi a choulilo se k sobě navzájem, aby se chránili před večerním chladem. Když Sorak vyšel z herny, jeden z nich šťouchl do svého společníka.

"Támhle jde," řekl.

Rokan zvedl hlavu a shrnul si trochu na jedné straně kapuci, aby svým jedním okem lépe viděl. "Jsi si jistý, že je to on?"

Templář, který do něho předtím strčil, lehce přikývl, ale měl stále odvrácený pohled. Nechtěl se dívat na odporně zohaveného maraudera víc, než bylo nezbytně nutné. "Vždyť jsem ho předtím viděl, nebo snad ne?" řekl nazlobeně templář. Nenáviděl, když měl jednat se spodinou společností. Čím dříve to skončí, tím bude raději. "Tak běž, vem si ho! Je sám."

"Zaútočím, až budu připraven, templáři," odpověděl Rokan. "Tenhle míšenec mě už stál hodně. Nechci, aby zemřel tak rychle."

"Ale, vždyť on uprchne!"

"Uklidni se," usadil ho Rokan. "Budeme ho z bezpečné vzdálenosti sledovat. Sám si zvolím místo a čas." Když dali Sorakovi určitý náskok, kývl Rokan na ostatní, kteří vyskočili na nohy jako jeden muž a pustili se směrem, kde zmizel. Templář spěchal za nimi, ale Rokan ho chytil za límec a mrštil jím zpátky. "Kam sis to namířil?" zeptal se.

"Proč? No, za vámi, přece abych viděl, jak zabiješ toho elfčíka," odpověděl templář.

"Abys viděl houby," odsekl Rokan a vrazil do něho tak, že přistál na zadku uprostřed ulice. "Zůstaň tady a opovaž se vkročit do té zatracené ulice."

"Ale já mám dohlédnout..."

Rokan se beze slova obrátil a vykročil za svými muži. Templář se posbíral ze špinavé ulice a nenávisťně se díval za Rokanem. Byly časy, že se nikdo neopovážil zacházet s ním takovým způsobem. Ty dny jsou už pryč. Kalak je mrtvý a templáři ztratili svou magickou moc. Za Kalakových časů templáři vzbudili strach v srdci každého, kdo se na ně třeba jen nevlídně podíval. A nyní poznal sám, co je mít strach z takového muže jako Rokan a z tohoto pomyslení se mu udělalo špatně od žaludku. Zůstal pozadu a díval se za maraudery, jak mizí na konci ulice. Nervózně si přejel jazykem rty. Timorovi by se to nelíbilo, ale teď tady Timor nebyl, byl zde Rokan.

Jeden z mužů, kteří pronásledovali zpovzdálí Soraka, se přitočil k Rokanovi. "Co se stane potom, až odstraníme toho míšence?"

"Potom bude náš úkol splněn a vy budete moci jít, kam se vám zlíbí," odpověděl jim Rokan a nespustil ze Soraka, kterého sledovali klikatými uličkami, oči. "A jak můžem vědět, že se dá Timorovi věřit?"

"To nevím," řekl Rokan. "Ale neměj strach, Vorlaku. O tebe se nezajímá. V jeho plánech nehrajeme žádnou důležitou úlohu. On musí hrát hru mnohem vyšší. Jsme pouhými nástroji v jeho rukou, které nakrátko poslouží jeho momentálním potřebám, a potom už o nás ani nezavádí."

"Tohle byl riskantní podnik už od samého začátku," brblal Vorlak. "Nikdy jsme sem neměli jezdit, abych pravdu řekl."

"Dostali jsme dobře zapláceno."

"Ne tak dobře, aby to vyvážilo všechny ty události," řekl kysele Vorlak. "Ani nedostaneme zbytek peněz od našeho Nibenayského ochránce, protože nás polapili jako špehy. Karavana do Altaruku už opustila město a má celý jeden den náskok. I kdyby se nám podařilo obstarat si stádo rychlých crodlu, což nemůžem, nikdy nedorazíme k ostatním včas, abysme je varovali. Napadnou podle plánu karavanu a padnou přímo do léčky."

"Myslíš, že o tom snad nevím?" zabručel nevrle Rokan. "A co mám podle tebe dělat?"

"Dělat se už nedá nic," řekl Gavik, další z marauderů. "Je konec. I kdyby se některým našim kamarádům podařilo uprchnout, budou se stále ještě před nimi rozprostírat náhorní planiny a jestli je nezahubí poušť, kvůli čemu by se měli vracet? Čeká tam na někoho z nás něco, kvůli čemu bychom se měli vrátit?"

"Máme pořád ještě náš tábor v Mekillotských horách," řekl Rokan, "a máme naše ženy, a muže, kteří s námi nejeli na tuto výpravu."

"Pouhou hrstku mužů," řekl Gavik. "Nestačili by ani na přepadení malé karavany."

"Začínal jsem s mnohem méně lidmi," řekl Rokan, "a mohu začít znovu. Ničemu není konec."

"Takže ty ani vůbec neplánuješ přijmout nabídku toho templáře a zůstat tady v jeho službách?" zeptal se Vorlak.

"Rokan neslouží nikomu jinému, než Rokanovi," téměř zavrčel vůdce banditů.

"Ale... co s tvým obličejem?" zeptal se Gavik. "Říkal jsi, že templář slíbil vyléčit tvé rány, pokud mu budeš věrně sloužit."

"Pouhé sliby," řekl Rokan, "které, čímž jsem si jistý, nemá v úmyslu nikdy splnit. Myslí si, že tak získal nade mnou moc. Zjistí, že se mýlil."

"Potom tedy... proč si špinit ruce s tím elfčíkem?" zeptal se další z marauderů. "Proč teda jednoduše neuznáme svou prohru a neodejdeme hned z města?"

"Devak má pravdu," řekl Tigan, pátý člen skupiny. "Odjed'me hned z města, než se zapleteme s městskou stráží nebo než nás prozradí templáři."

"Až tohle skončím, můžete všichni jít kam se vám zachce, třeba k čertu," řekl Rokan. "Jestli chcete ven z

města, tak se klidně, pro mne za mne, utopte v moři Siltu. Ale ten elfčík mi zaplatí za to, co udělal. A až to s ním skončuju, vrátím se a zabiju templáře."

"Jít proti nečistému?" divil se Devak. "Se mnou nepočítej."

"Ani se mnou," přidal se Gavik. "Víš nejlíp z nás, čeho je Timor schopný a přece věříš, že ho můžeš zabít?"

"Bude si myslet, že jsem jeho, že mě má v hrsti svým slibem, že spraví můj obličej a udělá ze mne bohatce," řekl Rokan. Budu mu předstírat oddanost a až přijde ta správná chvíle, tak mu skočím po krku nebo mu vrazím nůž mezi žebra."

"Mne z toho vynech," řekl Vorlak. "Už mám po krk celé té věci. Skončil jsem."

"Skoncuješ s tím, až bude ten elfčík mrtvej, dřív ne!" zařval Rokan a chytil ho pod krkem. "Potom můžete všichni třeba zhnít!"

"Dobrá," řekl vyděšeným hlasem Vorlak. "Ten elfčík zemře, ale nejedu v tom pokusu zabít templáře."

"Nikdo z nás," připojil se Gavik.

"Jak je libo," řekl Rokan, pustil Vorlaka a pokračoval dál cestou, kudy prošel Sorak. Byl už teď skoro z dohledu, takže museli přidat do kroku, aby se k němu přiblížili. Ulice potměněly a byly téměř liduprázdné. Pouze v několika málo oknech hořely lampy. Sorak zabočil do další ulice a tak si pospíšili, aby mu stačili. Jak došli na roh, uviděli, že se pustil po klikaté slepé uličce. Ulička se na obou stranách větvila do několika dalších, vinoucích se mezi nahuštěnými domy. Bylo to perfektní místo pro přepadení.

"Ať to máme za sebou," řekl Vorlak a vykročil vpřed sahající po meči.

"Počkat," řekl Rokan a chytil ho za paži. Sorak vešel do hostince, jediné budovy na celé ulici, ve které se ještě svítilo. Několik lidí zrovna vycházelo, když vstoupil dovnitř. Marauderové se jen tiše dívali, když kolem nich procházeli.

"Musíme počkat, až zase vyjde ven," rozkázal Rokan. "Vorlaku, ty a Tigan se připravíte tamhle v té aleji. Já budu čekat na ulici, hned vedle vchodu do hostince a budu dělat opilýho. Až vyjde, nechám ho projít a vpadnu mu do zad, zatím se objevíte vy a odříznete mu cestu."

"A co když nevyjde ven sám?" zeptal se Tigan. "Co když s ním někdo půjde?"

"Potom holt bude mít smůlu."

o o o

Sorak se na chvíli před vchodem do vinárny zastavil. Byla to prastará, dvouposchodová budova, ohozená omítkou, která se, jako u většiny domu v této čtvrti, na mnoha místech loupala a odkrývala maltu a cihly. Samotný vstup nebyl chráněn žádným závěsem. K archivoltovému oblouku s těžkými dveřmi, pobitými ozdobnými hřeby, vedlo dřevěné schodiště a nad nimi visel neuměle vymalovaný štít, který měl připomínat opilého obra. Po obou stranách dveří byly ve zdi vestavěná dvě okna, nyní pevně zabetonovaná proti nočnímu chladu a tlupám nočních vagabundů. Z hostince vyšlo pár návštěvníků a prošlo kolem Soraka. Kráčeli poněkud nejistě. Jak vycházeli, zaslechl Sorak zevnitř výkřiky a srnách. Vyšel nahoru po schodech a prošel dveřmi.

Na chvíli stanul v zádveři a rozhlédl se kolem. Vinárna se nacházela v podlouhlé, prostorné obdélníkové místnosti s odřenými dřevěnými stoly a lavicemi po levé, a dlouhým barovým pultem po pravé straně. Za barem stály nevkusné zaprášené dřevěné police obsahující velké množství seřazených vinných lahví. Bar osvětlovalo několik olejových lamp. Uprostřed každého stolu stály velké svíčky, dost silné na to, aby držely bez stojanu, a jejich vosk kapal na povrch stolu. Vnitřní stěny místnosti, stejně jako vnější, byly z omítnutých cihel a byly na mnoha místech popraskané. Dřevěná prkenná podlaha byla stará a flekatá. Atmosféra podniku měla daleko do elegance Krystiny jídelny a hosté, jak se zdálo, sem úplně zapadali. Byla to drsná, nepřívětivě vyhlížející banda a Sorak si všiml, že na zákazníky dávají pozor dva svalnatí poloobři, kteří stáli na obou koncích baru. Každý z nich měl v dosahu hůl a za opaskem zasunuto několik dýk s obsidiánovou čepelí. Ten nejbližší Soraka ho omrkl a snažil se ho odhadnout. Jeho pohled se na chvíli zastavil na meči, jehož rukojeť se mihla pod Sorakovým pláštěm.

Hodně lidí k němu vzhledlo, když popošel dál dovnitř. Sorak se zastavil, rozhlédl se a potom si přejel rukou přes ústa, jakoby si nevědomky třel bradu. Pokud někdo rozpoznal znamení, nedal to najevo. Sorak přešel k baru.

"Co to bude, cizince?" zeptal se barman a přejel nedbale špinavým kusem hadru pult před Sorakem.

"Mohl bych dostat, prosím, trochu vody?"

"Vodu?" zeptal se barman a zdvihl své husté obočí. "Toto je vinárna, příteli. Jestli chceš vodu, tak se napij ze studny. Já tady musím vydělávat."

"Tak dobře," řekl Sorak. "Dám si tedy nějaké víno."

Barman zakroutil očima a kývl směrem k policím plným lahví, které stály za ním. "Mám vína všeho druhu," řekl. "Které bys chtěl?"

"Jakékoliv," odpověděl Sorak.

"Ty nemáš žádnou oblíbenou značku?"

"Mně je to jedno," řekl Sorak.

Barman trochu podrážděně povzdychl. "No, chtěl bys laciný víno nebo něco za rozumnou cenu anebo drahou značku?"

"Cokoli, co dostanu za tyhle peníze," řekl Sorak a položil na stůl pár stříbrných mincí.

"Za tohle si tady můžeš koupit, cokoli se ti zachce," řekl barman a shrnul obratným nacvičeným pohybem mince. Postavil před Soraka pohár a potom si vzal malou stoličku, posunul ji o kousek dál podél baru a vylezl na ni, aby si podal jednu z lahví nahoře na polici. Sfoukl z lahve nános prachu, otevřel ji a postavil před Soraka.

"Stačilo to na celou láhev?" otázal se Sorak.

Barman stěží zadržoval smích. "Příteli, stačilo by to na to, aby zde tito lidé pili celou noc a pár dalších nocí k tomu. Nevím, odkud přicházíš, vlastně mě to ani nezajímá, ale zřejmě seš ve městě nováčkem. Dám ti přátelskou radu: lépe si zjisti, kolik tady co stojí. Mohl jsem tě zrovna teď nakrásně ošidit."

"Potěší to, když jeden potká čestného muže," řekl Sorak.

"No, tou počestností jsem moc nezbohatl," řekl barman.

"Nechceš se se mnou napít?"

"Ale ano, rád," barman si vzal pohár a nalil sobě i Sorakovo "Na co si připijem?"

Sorak si rukou přejel spodní část tváře. "Co takhle na nové známosti?" Jak to říkal, Sorak se ukryl do svého nitra a do popředí vystoupila Ochránkyně.

Barman jen lehce pokrčil rameny. "Pro mne za mne." Přitukl si svým pohárem o Sorakův a napil se.

"Jmenuji se Trag.

"Sorak," řekla Ochránkyně. A potom vnitřním hlasem pověděla Sorakovi a ostatním: "Zná to znamení, ale je opatrný."

Trag viděl, že Sorak postavil svůj pohár zpátky na pult aniž se napil. Zamračil se. "Pronesesh připitek a potom ani neupiješ?"

"Nemám rád víno."

Trag vyvalil oči. "Tak proč jsi, u sta hromů, kupoval jednu z mých nejdražších lahví?"

"Protože jsi neměl vodu a jak jsi sám řekl, musíš taky vydělávat."

Trag se rozesmál. "Ty jsi divný pavouk, můj příteli. Přijdeš do vinárny, ale nechceš víno. Koupíš si můj nejdražší ročník, ale neráčíš se ho ani dotknout. No ale zákazníci, kteří platí tak dobře jako ty, mají právo na své vrtochy."

Ochránkyně během rozhovoru zkoumala jeho myšlenky. Věděl o Bratrstvu zahalených a také si všiml Sorakova nepříliš dobře skrytého znamení, ale nebyl součástí této ilegální skupiny a neměl s nimi žádné spojení. Věděl jen to, že jeho vinárna byla často jejich styčným místem. Skrytě sympatizoval s jejich úsilím, ale oni ho záměrně nezasvěcovali do svých záležitostí, aby je nemohl prozradit templářům v případě, že by byl zajat a předveden k výslechu.

"Tento muž nám nepomůže," řekl Eyron. "Jde to prostě mimo něj. Trag poznal znamení a stejně tak ho mohl poznat někdo jiný."

"Zdá se, že zde máš zajímavou společnost," řekla Ochránkyně.

Trag pokrčil rameny. "Otevírám pozdě večer a zavírám pozdě k ránu. To sem táhne noční ptáky."

"Noční ptáky?"

"Ty, kteří spí ve dne a v noci jsou vzhůru," řekl Trag. Usmál se. "Musím tedy říct, že ty nejseš městskej člověk. Venku lidi vstávají s východem slunce a jdou do postele, jak zapadne. Ve městě je to jinačí. Město nikdy nespí. Já sám mám rád noc. Je chladnější a tma vyhovuje víc mé povaze. A lidi, kteří

ponocují, jsou taky zajímavější. Scházejí se tady lidi všeho druhu."

"Jaký druh lidí máš na mysli?" zeptala se Ochránkyně.

"No, jaký si jen umíš představit," odpověděl na to Trag, "kromě toho, co nazýváš lepší společnost.

Poutníci, zloději, obchodníci kterým nepřeje štěstí, obyčejní dělníci, básníci... Taková malá vinárna jako je tato může sotva konkurovat podnikům jako třeba Křišťálový pavouk. Nenajdeš tady tanečnice ani vysoké hry. Většina mých zákazníků si stěží může dovolit pohár vína na zahrátí. Často se sem před nočním chladem chodí ukrýt žebráci. Nevadí mi to, pokud utratí nějakou tu jednu nebo dvě keramické mince. Někteří si koupí pohár laciného vína a šetří si ho, jak nejdýl můžou, jiní utratí všechno co za den vyžebřali a opijou se do němoty. V současné době se v Tyru žije nelehko a když je tvrdá doba, lidi se rádi napijí." Pokrčil rameny. "Když na to přijde, lidi se vždycky rádi napijí. Svět se pak zdá na chvíli snesitelnější. To neplatí na tebe. Ty jsi sem nepřišel pít, tak jaký máš důvod?"

"Nemám nějaký zvláštní důvod," odpověděla Ochránkyně. "Jsem ve městě nový a slyšel jsem, že toto je místo, kde by se mohly navázat zajímavé kontakty."

"Opravdu? A od koho jsi to slyšel?"

"Je nedůvěřivý," řekla Ochránkyně. "Myslí si, že možná jsme templářským špehem."

"Ale jestli nic neví, tak proč bychom s ním měli ztrácet čas?" zeptal se Eyron.

"Začínám se nudit," prohlásila Kivara.

"Buď ticho, Kivaro," řekl zlostně Sorak. Neměl žádnou náladu zabývat se v této chvíli Kivařinou dětinskou netrpělivostí.

"No, někde jsem to zaslechl," řekla nahlas Ochránkyně.

"A kdepak to bylo?" zeptal se lhostejně Trag a upil vína.

"Podezírá nás, protože nepijeme a protože zde nedávno někdo byl a vyptával se na Bratrstvo zahalených," řekla Ochránkyně a rychle opakovala Tragovy myšlenky. "Ten muž byl nápadný a neobratný... počkat. Vidím jeho podobu, jak na něho myslí... Byl to ten marauder."

"Digon?"

"Myslím, že na tržišti," odpověděla Ochránkyně na Tragovu otázku. "Ano, musel mi to říct jeden z obchodníků na tržišti."

"Nezdá se, že by Trag znal mé jméno," řekl Sorak.

"Ne," odpověděla Ochránkyně. "Nikdy předtím je neslyšel."

"Potom se o něm Digon nezmínil, když sem přišel, aby se vyptával" řekl Sorak. "Ale alespoň udělal to, co jsem mu přikázal."

"Jestli byl neobratný a přitom nápadný, tak ti žádnou službu neprokázal," řekl na to Eyron. "Tenhle Trag se má očividně na pozoru."

"Jaký druh... známosti bys chtěl navázat?" zeptal se Trag a pozorně se na něho zadíval.

"Uvažuje o tom, že jestli ještě znatelněji dáme najevo náš záměr, požádá nás, abychom odešli," řekla Ochránkyně. "Chce říct, že Bratrstvo je takřka zločinecká organizace a že on o takových věcech nic neví a ani si nepřeje vědět, protože je poslušný zákonů."

"Tenhle muž kvůli nám trochu znejistěl," řekl Sorak. "Možná bude nejlíp, když odejdeme."

"Skvěle! Já chci odejít," řekla Kivara. "Tohle je nudné místo. Chci zpátky ke Křišťálovému pavoukovi a zahrát si ještě nějaké hry."

"Nemám na mysli nic konkrétního," řekl Sorak, když opět ovládl svoje tělo. "Jen jsem se chtěl napít trochu vody a přátelsky si popovídat. Ale jak se zdá, ty vodu nemáš a nemá smysl platit za víno, které ani nepiji, tak bych možná měl jít svou vlastní cestou. Už se stejně připozdívá a já nejsem, jak jsi správně rozpoznal, zvyklý být vzhůru dlouho do noci."

Položil na pult další stříbrnou minci. "Děkuji ti, žeš mi dělal společnost."

Trag odsunul minci zpátky k Sorakovi. "Nech si ji," řekl. "Už jsi zaplatil víc než dost za víno, které jsi ani nepil a za rozhovor se tady neplatí."

Sorak sebral minci, protože neměl v úmyslu urazit tohoto muže tím, že mu ji bude znovu nabízet.

"Děkuji."

"Přijď zase."

Když se Sorak otočil zády k baru, znovu si přejel tvář rukou a potom zamířil ke dveřím. Neměl zdání,

zda někdo rozpoznal znamení nebo ne.

"Myslíš si, že to někdo viděl?" zeptal se Eyron, když Sorak sestupoval po schodech do ulice a pustil se po cestě, kudy přišel.

"Jestli ano, tak jsem si nevšiml žádné odezvy," odpověděl Sorak a přenechal Stopaře, aby vedl jeho kroky temnou, vlnící se uličkou zpátky ke Křišťálovému pavoukovi. Jak šli, Lyrik si tiše prozpěvoval. Kivara naproti tomu trucovala.

"Tam nebyla žádná zábava," stěžovala si.

"Nešli jsme tam pro zábavu, Kivaro," odpověděla nato Ochránkyně. "Měli jsme před sebou určitý úkol. Když s námi nechceš spolupracovat, tak buď alespoň potichu."

"Proč mám být pořád zticha? Už se ani nemohu dostat do popředí. To není fér."

"Kivaro, prosím," řekl Sorak. "Budeš mít příležitost vystoupit do popředí a užít si legrace, to ti slibuji. Ale ne teď."

"Někdo nás sleduje," ohlásila Strážkyně a prolomila své obvyklé mlčení.

"Kdo?" zeptal se Sorak. "Já nikoho nevidím."

"Když jsme vyšli z vinárny, seděl na ulici nějaký muž a opíral se o zeď," řekla Ochránkyně. "Zdál se být opilý."

"A teď nás sleduje?" zeptal se Sorak. "Zajímavé. Asi jsme přece jen kontakt navázali. Půjdem dál, jako bychom netušili, že jsme sledováni. Ať udělá první krok on."

o o o

V přítmí úzké uličky čekal trpělivě Vorlak s Tiganem. Vorlak stál na rohu domu a vykukoval do ulice.

"Už něco vidíš?" zeptal se dychtivě Tigan. "Ten elfčík už jde. A Rokan hned za ním. Připrav se." Oba vytáhli své zbraně.

"Jednej rychle," řekl mu Tigan. "Vzpomeň si, co říkal templář. Ten elfčík je nebezpečný."

"Je synem smrti," řekl Vorlak a odlepil se od zdi.

Vorlak zaslechl, jak něco zasvištělo vzduchem následováno temným žuchnutím, jak cosi spadlo za ním na zem a skutálelo se to k jeho nohám.

Vorlak se podíval dolů. "Ticho, ty blázne! Chceš..." Selhal mu hlas, když spatřil, co mu přistálo u nohou. Byla to Tiganova hlava.

Zalapal po dechu a otočil se právě včas na to, aby zahlédl temnou přízračnou postavu stojící za ním.

Poslední věc, kterou ucítil, byl náraz meče, jak mu protíná hrud'

o o o

Rokan napínal pozornost a potichu klel. Ten elfčík už došel do první ulice. Kde vězí Vorlak s Tiganem?

Už měli dávno záutočit. Jestli ti dva usnuli, roztrhne je jako hady. Sáhl po vlastní zbraní a tu uviděl

Devaka a Gavika jak se řítí se zbraněmi v rukou z protější ulice.

Co se stalo potom, se událo tak rychle, že to ani nestačil sledovat. Elfčík se pohyboval oslnující rychlostí.

Jeho meč se jako zázrakem ocitl v jeho rukách, Devak udeřil, elfčík svírající meč obouruč odrazil úder a Devakova zbraň se rozsypala na kousky. Prostě se roztrhla, jakoby explodovala. Jediným svižným pohybem svedl elfčík shora svůj meč a přetřel Devaka hladce od ramen až dolů po boky. Devak zaječel a jeho tělo se svalilo rozpůlené na ulici. Aniž by se zastavil, pozvedl elfčík ještě jednou svůj meč, odrazil Gavikův útok a pak následovalo to samé. Gavikův meč se při nárazu na elfčíkovu čepel rozsypal jako při výbuchu, až se kolem spustil déšť malých třípytíých střepin a potom byl on sám rozštípnut od hlavy až k patám.

Rokanova ruka sjela jako blesk k rukojeti meče a to mu zachránilo život. Jak sahal po meči, trochu se natočil, takže střela vystřelená z kuše, jakoby odnikud, zasáhla místo jeho srdce jeho rameno. Zalapal po dechu, klopýtl a s klením se dal na útěk cestou odkud přišel svírající šíp, který mu zajel do ramena.

o o o

Strážkyně varovně vykřikla na výstrahu, když se dva marauderové vyřítili na ulici. Sorak opět ucítil ten mrazivý, závrtný pocit, jak se propadal do neznáma, když se Přízrak dral na povrch z hloubi jeho podvědomí jako leviatan z mořských hlubin. Neuběhl ani okamžik a Přízrak se ponořil zpět hluboko do podvědomí, odkud přišel, a Sorak stál na ulici a zíral na hrůzné zbytky útočníků, jejichž krev se na udusané zemi rozlila v obrovské tmavé kaluže. Na chvíli byl dezorientován a potom za sebou ucítil

utíkající kroky. Rychle se otočil, aby čelil hrozícímu nebezpečí. Ale zahlédl jen nakrátko postavu, utíkající po ulici a mizící v uličce za Opilým obrem.

"No, jestli toto bylo naše setkání s Bratrstvem zahalených, tak se obávám, že jsme ho nyní řádně vyděsili," řekl Sorak.

"Nenapadlo tě, že tím takzvaným kontaktem s Bratrstvem zahalených mohli být tito muži, ležící na zemi před námi?" zeptal se Eyron.

"Myslíš?" odpověděl Sorak. "Ale proč by na nás zaútočili?"

"Protože jsme se moc vyptávali v té vinárně," řekl Eyron. "Ochránkyně vycítila, že nás Trag podezírá. Jestli si myslel, že jsi vyzvědačem templářů..."

"Ne," odporovala Ochránkyně. "Trag nepatří do Bratrstva, a i kdyby, neměl by dost času poslat pro ty muže, kteří nás napadli. Už na nás čekali, když jsme vyšli z vinárny."

"To je pravda," řekl Sorak. "A navíc, Bratrstvo zahalených používá magii. Bylo by smysluplnější, kdyby na nás zaútočili pomocí kouzel. Tito muži byli ozbrojeni meči a noži. Přízrak je výkonný zabiják, ale nemá čas na přemýšlení. Kdyby však nechal jednoho z těch mužů naživu, věděli bychom, kdo je poslal a proč." Nad nimi zavržaly okenice, jak je někdo otevíral a vzápětí se rychle s rámusem opět zavřely. Sorak se podíval nahoru a uviděl několik otevřených oken a v nich lidi, jak se vykláněli a dívali se na něho. Když si všimli, že Sorak vzhledl k nim, rychle zmizeli ve svých domovech.

"Už bychom se tu neměli déle zdržovat," řekla Ochránkyně. "Asi by bylo od nás hloupé, nechat se načapat městskou stráží."

"Byla to sebeobrana," namítl Sorak, "ale asi máš pravdu. Nemá cenu zneprátnit si kapitána Zalcora nebo Sbor poradců."

Vydal se rychle a odhodlaně temnými vylidněnými ulicemi zpátky ke Křišťálovému pavoukovi. Nikdo za ním nevolal, ani se ho nesnažil zadržet. Je pravda, že jestli někdo viděl, jak rychle vyřídil ty dva muže, stačilo to, aby ztratil odvalu, ale na elfském trhu se lidé pro svoje dobro raději starali jen o své záležitosti.

"Jestli tamti muži nebyli z Bratrstva zahalených, tak odkud přišli a proč nás napadli?" zeptal se Eyron.

"Nevím. Možná to byli obyčejní hrdlořezi a šli po penězích," uvažoval Sorak.

"Nevypadali vůbec na obyčejné hrdlořezy," odpověděla Ochránkyně, "a byli vyzbrojeni železnými meči."

"Jestli nebyli z Bratrstva zahalených ani hrdlořezové, tak kdo nám ještě zbývá?" zeptal se Eyron.

Sorak se zastavil. "Vojáci?"

"Koneckonců, vojáci mají kvalitní výzbroj," ozval se Lyrik, ale potom okamžitě ztratil o věc zájem a začal si hvízdát veselou písničku.

Vojáci, přemýšlel Sorak. Mohli to být skutečně maskovaní vojáci. Ale to by jasně naznačovalo, že je poslal Sbor poradců a nebo možná templáři. Ale proč by ho chtěli zabít? Že by mu pak nemuseli vyplatit zaslouženou odměnu? To by byl přece banální důvod. Musí pro to existovat nějaké jiné vysvětlení. Jestli to skutečně byli vojáci - Sorak pro to neměl důkazy, ale zdálo se to být najednou nejpravděpodobnější. A to by také vysvětlovalo, proč byli převlečeni za žebráky. Nové vládě by to moc neprospělo, kdyby někdo zahlédl vojáky městské stráže, jak někoho úkladně vraždí na ulici. Krysta ho před templáři varovala. Ale čeho by se mohli z jeho strany templáři obávat?

"Templáři kdysi sloužili nečistému králi," řekl Eyron. "Možná se úplně nevzdali svých starých metod."

"Kalak byl zabit," řekl Sorak. "A nečistá kouzla jsou ve městě zakázána."

"Zákaz ještě neznamená, že vymizela," připomenul mu Eyron. "Za Kalaka měli templáři mnohem větší moc. Kdysi představovali v Tyru zákon. Nyní převzal jejich úlohu Sbor poradců. Nemuseli se smířit se svou novou, méně významnou úlohou."

Dává to smysl, přemýšlel Sorak. Ale to stále ještě nevysvětluje, proč by jeho osobu považovali templáři za nebezpečnou. Pokud ovšem nevědí, že hledá avangiona. Ale on to neřekl nikomu jinému než Rikusovi a Krystě a byl si jistý, že žádný z nich nepředal tuto informaci templářům.

Nějakým způsobem, aniž by chtěl, se dostal do spleti intrik. Rovnováha politických sil v Tyru se začala nebezpečně hroutit a aniž by věděl proč a jak, ocitl se najednou na špici tohoto dění. Co bylo vlastně příčinou, že byl do toho zapleten? Tato otázka ho hlodala celou cestu zpátky k herně a byl tak zaměstnán svými myšlenkami, že si ani nevšiml otrhaného žebráka, který ho potají zpovzdálí sledoval.

o o o

Templář si dával pozor na to, aby udržoval mezi sebou a Sorakem dostatečnou vzdálenost a neztratil ho z očí. Potom co viděl, nestál o to dostat se do jeho blízkosti. Sledoval Rokana a ostatní, protože měl za úkol všechno hlásit Timorovi. A i když se Rokana bál, ještě větší strach měl z Timora.

Bál se vrátit k Timorovi a říci mu, co se stalo, ale věděl, že nemá na vybranou. Svede vinu na Rokana. Marauder a jeho pomocníci to prostě zpackali. Schovaný ve stínu na opačném konci ulice viděl templář, jak se dva z marauderů vyřídili na elfčíka a pak byl svědkem té ničivé hroživé síly a obratnosti, se kterou je elfčík vyřídil. Zahlédl Rokana, který se chystal pustit se do rvačky, jak klopýtl na ulici, ale neviděl šíp, který vůdce marauderů zasáhl. Myslel, že se Rokan zapotácel, poté co viděl, co Sorak provedl s jeho muži. Potom se ten zbabělec dal na útěk a dva zbylí marauderé ani nevyšli ze svého úkrytu. Nepochybně také utekli, pomyslel si templář. Tak to dopadne, když se na takovou práci najme chátra. Byli to zločinci a zločincům se nedá věřit. Ale ten elfčík...

Templář popošel dál do stínu, když kolem něho elfčík procházel a uslyšel ho rozmlouvat sama se sebou - byl to nesouvislý rozhovor, jakoby hovořil s neviditelnými postavami. Templář neslyšel víc než elfčíkův hlas, ale opravdu to vypadalo, že někomu něco říká a odpovídá. Templářovi běhal mráz po zadech, když ho poslouchal. Ten elfčík musel být šílený a nebo byl ovládán duchy. Tak nebo tak, byl neuvěřitelně nebezpečný.

Templář nikdy v životě neviděl někoho se tak rychle pohybovat a nikdy neviděl něco takového, jako když se meče marauderů roztřístili o elfčíkovu zbraň. Přece měli meče ze železa! Železo se hned tak nerozsype na kousky. A ten jeho meč! I ve tmě mohl templář vidět třpytící se ostří a byla to čepel tvaru, který nikdy předtím neviděl! Meč, jako tamten, by stál celé jmění a ke všemu to ještě nebyla obyčejná ocel. Železo se neroztříští o obyčejnou ocel. Když o tom tak uvažoval, byl si jist, že v tom byla kouzla. Pustil se za elfčíkem, sledoval ho až k herně a potom si to namířil do templářské čtvrti. Bylo již pozdě a Timor už bude v tuto hodinu nepochybně spát. Neradoval se při pomýšlení, že bude muset vzbudit nejvyššího templáře, ale tato nová zpráva nepočká a Timor chtěl být neprodleně informován. Templář nevěděl, kdo ten elfčík je a co má v úmyslu, ale jednalo se určitě o někoho velmi mimořádného. A potají se setkal v herně s radním Rikusem.

To znamenalo potíže, určitě potíže pro templáře a Timorův plán. Možná Timor Rikuse a Sadiru podcenil. Lépe řečeno, asi podcenil Sadiru. Kolik toho vlastně o této čarodějce věděli? Vystoupila z temnoty, aby se stala nejmocnější ženou v Tyru a i když se zapřísahala, že nepoužívá dřívější kouzla, stále má magickou sílu. Jak toho dosáhla, že shromáždila ve svých rukách takovou moc? A s jakými mocnostmi se stýkala, když byla pryč z Tyru?

Šeptalo se, že putovala s nejnebezpečnějším elfským kmenem, který si říkal Poslové Slunce. A teď, kde se vzal, tu se vzal, objevil se ve městě ten elfčík, vydávající se za obyčejného pastevce, který jen tak náhodou odhalil snahu vpašovat do Tyru nibenayské špehy. A tento muž, který se vydával za pastevce, se tajně setká se Sadiřiným oblíbencem Rikusem a potom je najednou zaměstnán U Křišťálového pavouka, jehož majitelkou je půlelfka. Z ničeho nic, se uprostřed noci vydá do vinárny, která je známa jako místo, kde se setkává Bratrstvo zahalených a když je pak přepaden, předvede takovou mistrovskou dovednost v bojovém umění, že žádný voják z městské gardy by se mu nemohl rovnat, a navíc bojoval s tím začarovaným mečem.

Ne, pomyslel si templář, je zde až přílišná shoda okolností. Rikus a Sadira očividně něco chystají a ten elfčík je klíčem k celému spiknutí. Zabít ho se zdálo tak snadné. No, nyní dokázal, že to tak snadná věc nebude. Brutální síla tady nebude nic platná. Bude zapotřebí magie.

11

Strážný u brány Křišťálového pavouka pozdravil Soraka, který vcházel dovnitř, lehkým zdvořilým úklonem. Všichni zaměstnanci herny ho nyní znali a chovali se k němu přátelsky a velmi zdvořile.

Nicméně přístup strážného se zdál být trochu jiný, bylo v něm něco víc, než pouhá zdvořilost. Vlastně se mu nikdy předtím nepoklonil. Sorak se rychle stáhl do svého nitra, aby mohla Ochránkyně prozkoumat jeho myšlenky.

"On to ví," řekla Ochránkyně.

Sorak se v nitru ušklíbl. Strážce musely mluvit. To znamená, že už to ví téměř každý z personálu. Ten

nesmysl, že je Alaronův vyvolený, protože u sebe nosí Galdru, se musí zastavit dřív, než se rozšíří ještě dál. Oni nechtěli krále a Sorak se nechtěl stát králem.

"Někdo se skrývá ve stínu toho pagafového stromu," řekla Strážkyně.

Sorak se zastavil. Byl asi v půli cihlou vydlážděného chodníku, který vedl dvorem k hlavnímu vstupu do herny. Chodníček se vlnil mezi pouštními křovinami a divokými květinami, které byly vysázeny na zahradě. Na dvorku se tyčilo několik vysokých sukulentů s dlouhými pichlavými ostny, připomínající pokroucené obry. Vedle nich se lehounce ve větru kolébaly malé, v noci rozkvétající, stromky kanna s voňavými bílými květy, ve dne zavíratými a nyní vonícími po celé zahradě. Přímě před Sorakem bylo vyhloubeno malé umělé jezírko, které bylo překlenuto můstkem, po jehož pravé straně stál mohutný modravý pagafový strom s rozložitými větvemi, které zastiňovaly chodník. Jak se Sorak snažil prohlédnout tmu, vystoupila zpoza kmene stromu zakuklená, zahalená postava a zůstala stát na chodníku přímo před ním.

"Zdravím tě, Soraku," řekl neznámý. Byl to hluboký, zvučný mužský hlas zralého, vyrovnaného a sebejistého člověka. "Měl jsi rušnou noc."

"Kdo jsi?" zeptal se Sorak a nehýbal se z místa. Stáhl se do podvědomí, aby mohla Ochránkyně prozkoumat myšlenky neznámého.

"Obávám se, že ti to nebude nic platné," řekl neznámý. "Jsem chráněn před psionickými sondami."

"Říká pravdu," potvrdila Ochránkyně. "Nemohu rozluštit, co si myslí."

Sorak se ohlédl zpátky k bráně.

"Vrátný nás nemůže ani vidět, ani slyšet," ujistil ho cizinec, jakoby četl jeho myšlenky, i když si spíš vyložil jeho pohled zpátky.

"Co jsi mu udělal?" zeptal se Sorak.

"Nic," řekl neznámý. "Pouze jsem kolem nás na chvíli rozprostřel závoj, abychom si mohli chvíli nerušeně pohovořit."

"Závoj?" divil se Sorak. "Jako u Bratrstva zahalených?"

"Mohu přistoupit blíže?"

Sorak přikývl, ale pro jistotu nechal ruku v blízkosti meče.

"Nemusíš se mě obávat," řekl neznámý. "Pokud ovšem nepřicházíš jako nepřítel Bratrstva."

"Přicházím jako přítel."

Cizinec přistoupil blíže. "Sledovali jsme tě," řekl. Sorak uviděl, že má spodní část obličeje pod kapuci zakrytou.

"Je toho málo ve městě, o čem bychom nevěděli. Snažil ses navázat kontakt s Bratrstvem zahalených. Proč?"

"Musím mluvit s vašimi vůdci."

"Opravdu?" řekl neznámý. "Je mnoho takových, kteří by rádi mluvili s našimi vůdci. Čím se lišíš od ostatních?"

"Byl jsem vychován v klášteře villichí. Přisahal jsem, že budu žít podle Cest Druidů a Ochránce."

"Villichí jsou ženskou sektou. Nejsou mezi nimi žádní muži."

"Netvrdím, že jsem villichí, pouze, že jsem mezi nimi žil a učil se."

"Proč by mezi sebe přijaly muže? To není jejich způsob."

"Protože jsem měl psionické nadání a protože jsem byl zatracen svým vlastním kmenem a ponechán na poušti, abych zemřel. Našla mě Starší z pyreenejů a dovedla do kláštera. Byl jsem tam na její žádost přijat."

"Starší z pyreenejů, říkáš? Jak se jmenovala?"

"Lyra Al'Kali."

Neznámý přikývl. "To jméno znám. Je jednou z nejstarších Poslu míru. A její přání by jistě mělo u villichí velkou váhu. Je možné, že mi říkáš pravdu. Ale stále jsi mi neprozradil, proč se chceš setkat s našimi vůdci."

"Hledám informace, které by mi pomohly na mé cestě za Mudrcem," řekl Sorak.

"Vytyčil sis nesnadný úkol," řekl neznámý. "Mnozí se už pokoušeli najít Mudrce. Nikdo neuspěl. Proč si myslíš, že zrovna tobě se to podaří?"

"Protože já ho musím najít."

"Proč?"

"Starší Al'Kali mi řekla, že jedině Mudrc mi pomůže odhalit pravdu o mém původu. Nevzpomínám si vůbec na své ranné dětství, ani na svoje rodiče. Nevím, odkud jsem přišel, ani co se s rodiči stalo. Dokonce nevím, kdo vlastně ve skutečnosti jsem."

"A ty věříš, že Mudrc ti pomůže, aby ses tyto věci dozvěděl? To je vše, co od něho žádáš?"

"Také si přeji vstoupit do jeho služeb," řekl Sorak. "Věřím, že když tak učiním, možná najdu smysl svého života, který zatím postrádám."

"Rozumím."

"Můžeš mi nějak pomoci?"

"Ne. Nemám informace, které hledáš. A ani bych je tak lehce nevyzradil, kdybych je měl. Nicméně jsou mezi námi tací, kteří by ti mohli pomoci, ale budeš muset nejdřív podstoupit zkoušku."

"Ale jak?"

"Dáme ti včas vědět. Až do dnešní noci, kdy se tě pokusili zabít, jsme se domnívali, že jsi vyzvědačem templářů."

"Takže to přece byli templáři."

"Ti muži, kteří byli proti tobě posláni, byli zrovna ti špehové z Nibenay, které jsi prozradil Sboru."

Sorak se zamračil. "Marauderové?" Mohl je poznat podle podoby, kterou okopíroval z Digonovy myslí, až na to, že byla tma a poté, co je dostal do rukou Přízrak, z nich mnoho nezbylo.

"Jeden z nich uprchl," řekl neznámý. "A byl jsi také na zpáteční cestě sem sledován."

"Někdo šel za mnou?"

"Ty sis nevšiml toho žebráka, který tě zpovzdálí sledoval?"

"Ne," přiznal Sorak. "Byl jsem zamyšlený."

"Ten žebrák byl templář," řekl neznámý. "Nespustili jsme z tebe oči od chvíle, co jsi předstoupil před Sbor. Jestli se ti templáři pověsili na paty, je dobré chránit si záda."

"Děkuji ti, že jsi mě varoval," řekl Sorak.

Neznámý přikývl. "Ještě se setkáme," řekl.

"Jak se s vámi spojím?" zeptal se Sorak.

"Až přijde ten pravý čas, vyhledáme tě sami," odpověděl neznámý.

"Proč si přeji templáři moji smrt?" zeptal se ještě Sorak.

"Nemohu říct," odpověděl neznámý, "pokud jsi jim ovšem neřekl, že hledáš Mudrce."

"Řekl jsem to pouze dvěma lidem," odpověděl Sorak. "Krystě a radnímu Rikusovi."

"Rikus templáře nemá v lásce," řekl neznámý. "Nemá důvod, proč by jim něco prozrazoval. A Krysta se stará v první řadě o své záležitosti a také je dost bohatá na to, aby ji lákala odměna, kterou by ji templáři mohli nabídnout jako protihodnotu za informace o tvé osobě. A je také velmi oddaná Rikusovi a nejednala by proti jeho vůli. Pokud ovšem nemáš důvody k tomu, abys o nich smýšlel jinak."

"Krysta by mě templářům neprozradila," řekl Sorak.

"Potom si opravdu nedovedu vysvětlit, proč by tě chtěli zabít," řekl neznámý. "Je jasné, že tě považují za nebezpečného, ale nevím proč. Nicméně se budu snažit vypátrat jejich motivy. Nepřítel našeho nepřítele je náš přítel. Občas to platí."

"A co nyní?"

"Snad ano," řekl neznámý. "Za Kalakových časů bylo jasnější, kdo je na čí straně. V současné době nejsou věci tak jednoduché. Ještě si spolu pohovoříme."

Neznámý prošel kolem něho a směřoval zpátky k bráně. Sorak se díval za ním a potom se otočil a šel zpátky ke vchodu do herny. Napadlo ho, že měl možná tomu muži poděkovat, otočil se, aby tak učinil, ale chodník vedoucí k bráně byl už prázdný. Neznámý odešel velmi rychle. Sorak běžel zpátky k bráně v naději, že ho zastaví.

"Ten muž, který tudy právě prošel," otázal se Sorak strážného, "kterým směrem odešel?"

Strážný svažtil čelo. "Jaký muž?"

"Muž v plášti s kapucí. Není to ani minuta, co tudy šel."

Strážný zavrtěl hlavou. "Asi se pleteš," řekl. "Od té chvíle co jsi vešel dovnitř tudy nikdo neprošel."

"Ale musel přece jít kolem tebe!" opakoval Sorak. "Není zde žádný jiný východ!"

Zmatený strážný vrtěl hlavou. "Nepohnul jsem se z místa a nikdo kolem, kromě tebe, neprošel," trval na svém.

"Dobrá," řekl pomalu Sorak. "No nic. Asi jsem se zmýlil."

Šel zpátky ke dveřím herny. Kouzla, pomyslel si a pocítil trochu strach. Zná toho ještě velmi málo o magii. Měl pocit, že je teprve na začátku Cesty poznání.

o o o

Timor probodával svým pohledem templáře, který před ním stál celý roztřesený. "Chceš tím říct, že pět mužů, všichni ostřílení zabijáci, si nebyli schopni poradit s jedním mizerným sedláckým bastardem?"

"On není pouhý sedlák, můj pane," odpověděl templář a strachy si hryzal ret. Vášnivě si přál, aby templář nevinil z neúspěchu banditů jeho. "Viděl jsem na vlastní oči, jak skolil dva maraudery s takovou rychlostí a divokostí, až mi to vzalo dech. Jenom Rokanovi se podařilo uprchnout živý. Utíkal jako zbabělec."

"To máme pouze tři," řekl Timor. "Co ti ostatní?"

"Našel jsem jejich těla na ulici, kde se ukrývali, aby ze zálohy napadli toho elfčíka. Jeden měl s'atou hlavu a druhý měl srdce probodené obyčejným mečem."

Timor se zamračil. "Ale říkal jsi mi přece, že jsi viděl toho elfčíka, jak vyšel z vinárny a pustil se ulicí, aniž by tušil, že bude přepaden."

"To je pravda, můj pane."

"Tak kdo zabil ty dva muže v té uličce?"

Templář vypadal zmateně. "Já... já nevím, můj pane. Myslel jsem, že elfčík..."

"Jak by to mohl udělat ten elfčík, když jsi ho měl na očích od chvíle, co opustil vinárnu, až po okamžik, kdy byl přepaden na ulici? Kdy, podle tebe, odstranil ty dva v uličce?"

Templář zavrtěl hlavou. "Já opravdu nevím, můj pane. Možná nějak vytušil, že bude přepaden a vyšel zadními dveřmi a pak se vynořil za těmi dvěma maraudery a překvapil je."

"A proč by se vracel zpátky do vinárny a vyšel předními dveřmi? Proč by šel přímo do léčky?" Timor sraštil čelo. "Ne, to nedává žádný smysl. Jestli mluvíš pravdu..."

"Ano, můj pane, přísahám!"

"Pak ty muže v uličce zabil někdo jiný," řekl Timor. "Je to jediné možné vysvětlení. Zdá se, že ten elfčík má nějakého ochránce. Možná ne jednoho."

"Nevidím důvod, proč by měl mít ochránce," řekl templář. "Způsob, jakým ovládal svůj meč a jak se ostatní meče rozpadly..."

"Cože?" zeptal se Timor.

"Říkám, že způsob, jakým ovládal meč..."

"Ne, ne, říkal jsi, že se ty druhé meče pod úderem jeho meče rozpadly?"

"Ano, můj pane. Jak dopadly na jeho meč, prostě se roztříštily."

"Co tím chceš říct, že se roztříštily? Byly to přece meče ze železa! Dohlédl jsem osobně na to, aby jimi byli Rokan a jeho kumpáni vyzbrojeni."

"Přesto se, můj pane, rozpadly na kousky. Možná v nich byla nějaká prasklina..."

"Nesmysl," zavrčel Timor. "Možná jeden mohl být poškozený, ale určitě ne oba dva. Ale stejně, i kdyby bylo ostří prasklé, meč by pukl a rozlomil se, ale nerozsypal by se na kousky. Jsi si opravdu jistý, že se roztříštily?"

"Rozletěly se na kousky, jakoby byly ze skla," ujistil ho templář.

Timor se k němu otočil zády a hleděl zamyšleně z okna. "Potom musí být ten elfčíkův meč začarován," řekl. "Od jednoho svého informátora jsem obdržel zprávu, jak ten elfčík zabil jednoho muže u Křišťálového pavouka. Také říkal, že meč protivníka se o elfčíkovu vlastní zbraň roztříštil, ale mohl být z obsidiánu a obsidián se rozpadne i na dobře ukovaném železe. Také tam bylo něco o tom, že rozsekl stůl na dvě poloviny a že otočil proti svému protivníkovi jeho vlastní hrozený nůž... Očividně přeháněl."

"Jsem si vědom toho, co říkám, můj pane," řekl mu templář. "Ten elfčík je velmi zkušený a nebezpečný bojovník. Vsadil bych se, že by mohl bojovat s kterýmkoli gladiátorem ve městě."

Timor si zamyšleně třel bradu. "Napadá mě, že jsem kdysi, před mnoha lety, něco zaslechl o meči, o němž se všechny ostatní zbraně roztříštily... jednalo se o velmi zvláštní meč." Ušklíbl se. "Nemohu si to teď

přesně vybavit. Ale vzpomenu si." Otočil se tváří zpět ke svému přísluhovači. "Když nic jiného, je to alespoň jasný důkaz, že ten elfčík není obyčejným pastevcem, jak prohlašoval. A dokazuje to, že ať už jde po čemkoliv, nepracuje sám. Nemohu pokračovat ve svém plánu, dokud si nebudu jistý, že moje záměry nebudou ohroženy. A času už moc nezbývá. Nevěřím Rikusovi ani té proklaté čarodějce. Mají něco za lubem, tím jsem si jist, a je do toho nějak zapleten i ten elfčík."

"Co si přeješ, abych udělal, můj pane?" zeptal se ho templář.

"Pokračuj zatím ve sledování toho elfčíka," odpověděl Timor. Templář si s ulehčením oddychl, že mu není dáván za vinu neúspěch přepadení. "Informuj mě o každém jeho pohybu. Dám ti vědět, když budu mít další rozkazy."

Templář se uklonil a s povděkem se odporoučel, zanechav Timora samotného v komnatě.

Ta vinárna je známým místem, kde se setkávají členové Bratrstva zahalených, pomyslel si Timor, když přemýšlel o té nové zprávě. A elfčík u sebe nosí čarovný meč. Na náhodu se to zdá být až příliš nepravděpodobné. Určitě je s nimi zapleten, s Bratrstvem zahalených, o tom není pochyb. A tajně se setkal s Rikusem. Co to všechno znamená?

Je jasné, že se jedná o nějaký druh spiknutí. Za tím musí stát Sadira. Rikus je jejím důvěrníkem, stejně jako Kor je jeho vlastním. Bylo by možné, aby Sadira byla tajně členem Bratrstva zahalených? Ale ne, to není pravda, pomyslel si. Kdysi byla nečistou čarodějkou a i když pod přísahou popřela nečistá kouzla a kála se za tato provinění, fakt, že kdysi čarovala by stačil, aby ji Bratrstvo mezi sebe nepřijalo. Ale přece to nemusí bezpodmínečně znamenat, že by nemohly pracovat ruku v ruce ve prospěch obou stran. Ale čemu by to mělo posloužit? Co by Sadira a Bratrstvo zahalených mohli chtít?

Samozřejmě, zničit templáře. Stejně jako on sám, Timor, si přál víc, než cokoli jiného, vymazat Bratrstvo zahalených z povrchu Athasu, protože oni jediní ohrožovali jeho moc, tak podobně Bratrstvo zahalených shlíželo na templáře. Pro Bratrstvo budou templáři vždycky nepřítelem. Budou v jejich očích stále Kalakovými vykonavateli moci. Mohl zapracovat a změnit náhled na templáře v myslích obyvatel Tyru, ale Bratrstvo zůstane vždycky pevné a neoblomné. Jedinou další hrozbou, které musel čelit, jedinou mocnou ve Sboru, zůstávala Sadira. Kdyby nebylo jí a toho bastarda gladiátora, měl by vše pod kontrolou. Zbytek poradců nebyl ničím jiným, než mladými stromky, které se ohýbaly podle směru větru. Ano, pomyslel si, Sadira toto také musela vědět. Nebyla hloupá. On nesmí udělat chybu a podcenit ji. Koneckonců to byla ona, která svrhla Kalaka. V této hezké děvce bylo mnohem víc, než se na první pohled zdálo, i když co člověk na první pohled uviděl bylo také půvabné. Za jiné situace, kdyby byla svolná... ale ne. Zahnal tuto myšlenku. Lépe, když bude pěkně po ní, ale musí se to provést tak, aby vina nepadla na templáře. Ona určitě v tomto okamžiku uvažuje stejně jako on sám.

Nemůže proti mně otevřeně vystoupit, přemýšlel Timor, a tak si našla jako svůj nástroj toho elfčíka.

Mohl se dostat do blízkosti Bratrstva tam, kde si to ona nemohla dovolit. Ale co byl zač? Kde ho našla? Co mu slíbila za tuto žoldáckou službu? Bylo by možné ho podplatit? Ne, pomyslel si Timor, mělo se to zkusit před tím, než zaútočili na jeho život. Nyní už bylo pozdě na taková opatření. Jediná věc, která se dá teď udělat, je dokončit práci, kterou Rokan tak zpackal.

Zkřivil ústa, když pomyslel na toho zrádného banditu. Ještě s Rokanem neskončil, to tedy v žádném případě. Touto dobou by už mohl mít za sebou půlku cesty přes poušť, jenže on by to neudělal. Možná by uprchl z bitvy, o které by věděl, že ji nemůže vyhrát, ale rozhodně neprohráje celou válku. Tuto ne. Kromě toho, je tady stále ještě ta záležitost s jeho tváří. Timor se usmál. Rokan tady zůstane tak dlouho, dokud bude existovat slib, že bude uzdraven. A jestli tento slib Timor nedodrží, udělá Rokan vše, co bude v jeho silách, aby ho zabil. Ó ano, Timor dobře znal toho muže. Rokan byl člověkem, kterého snadno pochopil. A stále ještě mu mohl být prospěšný, ale do jaké míry, nu... to záleží nejvíc na Rokanovi samotném.

Prozatím se Timor musí zabývat jedinou nezvládnutou kartou ve hře - tím elfčíkem Sorakem. Nevěděl do jaké míry mohl elfčík ohrozit jeho plány, ale neměl v úmyslu ponechat nic náhodě. Poslal pět, dobře vyzbrojených, nebezpečných mužů, aby elfčíka zavraždili a oni selhali.

Jestli chceš udělat práci pořádně, pomyslel si, udělej ji sám.

Vytáhl klíček, který nosil kolem krku a šel k malé dřevěné skřínce, která stála na příborníku. Odemknul ji a otevřel. Uvnitř, na tmavém sametovém podkladu, ležela jeho kniha zaklínadel. Ukryl knihu pod

záhyby své tuniky a oblékl si plášť. Bylo už pozdě, ale noc ještě neskončila a do rozbřesku ho čekalo mnoho práce.

o o o

Rokan ucukl bolestí, když ranhojič jemně ohledával ránu kolem hrotu šípů.

"Přestaň šmátrat kolem a vytáhni tu ztracenou věc ven!" zasyčel a zatínil zuby.

"Už je dost na tom, že jsi mě probudil uprostřed noci s pohrůzkou, že mi podřízneš krk, když ti neošetřím ránu," řekl zahořkle felčar. "Taky jsem pochopil, že za to nedostanu ani vindru. Nechci, aby mi přibyla další starost, a to jak odstranit tvé mrtvé tělo. Ta střela může být jedinou věcí, která ucpává tepnu. Když ji prostě vytrhnu, bez pečlivého ohledání, může se z tebe začít řínout krev jak z konve."

"Moc mluvíš," zahuhlal podrážděně Rokan. "Hleď si raději své práce."

"Budu, když se přestaneš kroutit. Teď chvíli sed' klidně."

Rokan se zamračil, ale poslechl.

"Co se ti to stalo s tváří?" zeptal se ranhojič, když dál zkoumal poranění.

"Ohořela. Mohl bys ji vylepšit?"

"Nejsem tak zručný. Staří templáři mají takové schopnosti, já ne."

"Tak nech na pokoji mou tvář a všímej si mého ramena. Nebo to taky nezvládneš?"

"Buď ticho," řekl ranhojič.

Uchopil střelu mezi prsty a zatáhl. Rokan zařval bolestí a vši silou se chytil opěradla své židle. Felčar vytáhl šíp a ukazoval mu ho.

"Tady je," řekl. "Moc to bolelo?"

"Jo, čert tě vem!"

"Dobrá. Máš štěstí. Mohlo to být mnohem horší. Nějakou hojivou masť, obvaz a budeš úplně v pořádku. Pokud, ovšem, na tebe někdo zase nevystřelí. Ale nedovedu si představit, kdo by chtěl střílet na takového příjemného fešáka jako jsi ty."

Rokan se zaškaredil. "Obejdu se i bez tvých vtipů," řekl. "Možná, že tohle otupí tvůj humor," a hodil ranhojiči stříbrnou minci.

Muž ji chytil, překvapeně na ni hleděl a zachrochtal. "No... můžeš mě považovat za smrtelně vážného člověka. To je mnohem víc, než jsem čekal."

"Platím ti i za tvé mlčení."

"Tohle je elfský trh, můj mrzoutský příteli," řekl suše felčar. "Každý den vidím podobná zranění i mnohem horší. Diskrétnost patří k mému léčení, jinak bych si dlouho tuto živnost neudržel."

Rokan sebou trhl, když ranhojič nanášel na ránu masť. "Fuj! To smrdí hůř, než hovno kanka!"

"Není to nic ve srovnání s tím, jak by páchla tvá rána, kdybych ji nenamazal tímto balzámem," odpověděl ranhojič. "Dám ti trochu s sebou. Každý den si ránu vymyj a přidej trochu masti, jak to dělám nyní já, a vyměňuj si obvazy dřív, než se zašpiní. Když budeš mít nějaké potíže, přijď ke mně. Anebo ještě lepší, běž a postraš uprostřed noci zase někoho jiného. Tak, to by mohlo stačit."

Rokan se podíval na obvaz a zkusil zahýbat rukou a ramenem.

"Jsi levák?" zeptal se ranhojič.

"Ne, pravák."

"To je dobře. Kdybys musel někoho zabít, udělej to pravou rukou. Snaž se levou moc nehýbat."

"Jsem ti moc vděčný," řekl Rokan.

Ranhojič pokrčil rameny. "Já jsem zase vděčný za to, že dostanu zapláceno, navíc tak dobře. Už mi tak nevadí, že jsem se moc nevyspal."

"Na místě, odkud pochází tato mince, zbylo ještě mnoho dalších," řekl Rokan.

"Opravdu? A jakou podlou věc bych měl udělat, abych si je zasloužil?"

"Co víš o jedech?" zeptal se Rokan.

"Muž mé profese a tady v tomhle prostředí? Docela hodně. Ale nedám ti žádný jed, abys někoho zabil. Konec konců, jsem léčitel."

"Rozumná řeč, jde mi jen o radu, víš. Jed si můžu obstarat kdekoli jinde."

"Tady okolo elfského trhu ho můžeš sehnat téměř na každém rohu," řekl chladně ranhojič. "Co se týče rady, kterou žádáš, bude tě to stát nejmíň ještě jednu stříbrnou minci."

"Platí!"

"Hmm. Měl jsem si říct o dvě. Na co ten jed potřebuješ?"

"Chci něco, čím bych mohl natřít střelu, jako je tato," řekl Rokan a zvedl zakrvavený šíp, který léčitel vytáhl z jeho ramene. "A musí to být silné, aby to poslalo k zemi i kanka."

"Rozumím," řekl ranhojič. "Já sám nejsem odborníkem na jedy, ale znal jsem jednoho barda, který mě leccos naučil. Doporučoval bych jed z křišťálového pavouka. Je dost hustý na to, aby se dal namazat na hrot šípu, ale nedělal bych to vlastními prsty. Hned oběť ochromí a smrt následuje v několika minutách."

"Jed z křišťálového pavouka," opakoval Rokan s úsměvem, který dodával jeho znetvořené tváři tajemný výraz.

"To se rýmuje." Hodil ranhojičovi další stříbrňák. "Ted' zase můžeš jít spát."

o o o

Timor projel na kankovi Velkou branou a zmizel v temnotě za městskými hradbami. Stráž, která hlídala u brány, ho nechala projet, aniž by si všimla, že opouští město ve velmi neobvyklou hodinu. Nepříslušelo jim zpovídat templáře a už vůbec ne samotného nejvyššího templáře, a pokud se divili, co má za práci uprostřed noci, nechali si to pro sebe. Zahalený do svého pláště, aby se chránil před nočním chladem, obrátil Timor kanka a sledoval vnější opevnění města, minul královské zahrady a templářskou čtvrt', přešel kolem stadionu a Kalakova zikkuratu a pokračoval dál k cihelně a starým přístřeškům pro otroky, které byly nyní prázdné. Potom se obrátil na východ od městských hradeb a namířil si to po prašné cestě, až urazil několik mil a dostal se za zemědělské usedlosti, kde cesta začala stoupat do kopce. Cesta nepokračovala dál do hor, ale končila na jejich úpatí, na široké pláni, která se pod horskými velikány rozprostírala. Ve dne sem málokdo zabloudil. V noci zde nebylo živé duše. Bylo zde slyšet pouze hvízdání větru vanoucího z pouště a hrabání kankových kopyt do ztvrdlé udusané země. Timor poklepal zvířeti bičíkem na tykadla a seskočil z jeho hřbetu. Upustil bičík a potom uvázal uzdu tohoto tvora ke skále, vyčnívající ze země. Kank tam zůstal poslušně stát, otevírající a zavírající svá mohutná kusadla, jak slídl kolem sebe po zemi a hledal nějakou potravu.

Timor se zadíval na opuštěný hřbitov. Tady obyvatelé Tyru pohřbívali své mrtvé do jednoduchých mohylovitých hrobů, které byly označeny jen červenými hliněnými deskami s vyrytým nebožtíkovým jménem. Mohyly země a kamení se zvedaly přes celou planinu a na svazích kopců. Chladný oblak prachu, který se strašidelně vznášel v nočním vánku, mnohé z nich zahalil temnotou.

Timor našel malý skalnatý pahorek a vyšplhal se na něj. Shrnul si kapuci svého pláště a vyňal knihu zaklínadel. Když nemůže najít vhodné lidi, kteří by zabili elfčíka, mezi živými, vzkřísí mrtvé. Opatrně se rozhlédl kolem. Nemusel se obávat, že by tady venku někdo v tuto hodinu byl, ale sotva by mu prospělo, kdyby ho někdo zahlédl, jak provozuje nečistá kouzla, natož jak znesvěcuje hroby. Pouze stráž u Velké brány ho viděla odjíždět z města, ale až se vrátí, očaruje je a oni zapomenou. Tak si zajistí, že nikdo nebude vědět, že v tom má prsty on. Mrtví nebudou mluvit.

Otevřel knihu zaklínadel a kouzel, nalistoval správnou stránku a v rychlosti si zopakoval formuli. Potom s očima pozdviženými k nebi začal odříkávat zvukným, monotónním hlasem slova zaklínadla. Zvedl se vítr a v dále bylo slyšet úder hromu, neboť se narušil klid éterického světa. Oblaka prachu se začala vířit nad zemí, jakoby byla vznášena nějakým spodním vzdušným proudem.

Kank zvedl svou chitinovou hlavu a zvědavě natočil svá tykadla, a zkoumal to divné chvění, které náhle prostoupilo vzduch. Zvedl se vítr. Opíral se do Timorova pláště, který se třepotal kolem jeho těla a ještě víc sílil. Plášť se za Timorem vzdouval jako pelerína. Hromy duněly. Na nebi šlehal blesky. Ve vzduchu byl cítit ozón... a ještě něco, nový, těžký pach síry. Oblaka prachu, byť se to přičilo zdravému rozumu, veškeré logice a přírodním zákonům, houstla a ani silný vítr je nerozehnal.

Timor pozvedl pravou ruku nad hlavu, jakoby vysával sílu ze samotného nebe, a potom ruku pomalu spouštěl dolů a kolem jeho prstů poskakovaly jiskřivé modré plaménky koncentrované síly. Namířil napřaženou ruku s dlaní otočenou dolů a roztaženými prsty do prostoru, který ho obklopoval. Jeho hlas sílil, zvedl se ještě prudší vítr a aura energie, která jiskřila kolem jeho roztažených prstů, se stávala střídavě jasnější a zase tlumenější. Síla začala pravidelně pulsovat a každý záblesk zářil víc než ten předchozí, každý následující impuls vysával víc života ze vši okolní květeny.

Vlnící se hnědá pouštní tráva, která porůstala mohyly a celou planinu kolem, zčernala a zhroutila se

horkem, až z ní zbyl jen pouhý kompost. Divoké kvítky, které rostly na úbočích kopců a svými jasnými barvami překrásně zdobily tento pustý svět, zvadly a umřely, protože z nich byl vysát veškerý život. Timor se celý třásl, jak energie uloupená z vegetace rostoucí kolem proudila jeho napřímenou rukou a prostupovala celé jeho tělo. Cítil se osvěžen, překypující silou. Životní síla z rostlin se vlila do jeho těla, řinula se jím a naplnila ho příjemným teplem a vitalitou, které úplně propadal. Chtěl ale ještě víc. Chtěl, aby to nikdy neskončilo.

Pouštní sukulenty, kaktusy s dlouhými ostny, které se tu zdvedaly čtyřikrát výš než dospělý muž a rostly nejméně dvě století než úplně dozrály, během sekundy změkly, ochably a sesuly se s hlasitým žuchnutím na zem, úplně rozložené. Jadeitové keře svěsily své větve a shodily své opakvečité listy, které nejprve zhnědly a potom zčernaly a pak se snášely jako popílek k zemi. Modravé pagafové stromy, které rostly na svazích, se silnými tvrdými kmeny a větvemi, pevnými jako skála, shodily své jemné modrozelené lístečky a začaly se rozpadat, jak ztrácely všechnu vláhu. S hlasitým praskáním se rozštíply a padly k zemi, jakoby je zasáhl neviditelný blesk. Široko kolem dokola templáře všechno chřadlo, umíralo, rozkládalo se, nechávajíc za sebou zpustošenou zem, ještě bídňější, než písečná moře planin.

Timor vůbec nepomyslel na bezohledné pustošení, které působil. Nevnímal nic než smyslnou rozkoš, jak mu v žilách proudilo všechno to teplo a životodárná energie. Toto bylo kouzlo pravého čarování, pomyslel si, tento opojný příval smyslné síly, kterému ochránci s jejich ubohou, patetickou filosofií, nikdy nemohli porozumět. Toto znamenalo skutečný život!

Byla to rozkoš, kterou člověk mohl jen vzdáleně okusit, když vychutnával výtečný pokrm připravený nejzručnějšími kuchaři nebo při úplném uvolnění po sexuálním prožitku. Bylo to nejvyšší uspokojení smyslu, k jakému mohlo dojít. Byl to největší požitek, největší opojení, které mohl poznat jen opravdový mág. Toto byla věc, která hnala čaroděje - krále, aby se vydali na bolestnou cestu metamorfóz, která je proměnila v draky, jejichž schopnosti a síly byly ještě mnohem větší, neboť jejich hlad a potřeby byly mnohonásobné. Timor si přál, aby to nikdy neskončilo.

Ale muselo to skončit. Ještě nebyl králem a množství energie, kterou mohl přijmout, bylo omezené. Když cítil, že už dál nemůže, nechal toho a zůstal dlouhou chvíli jen tak stát a přál si, aby se tento zážitek prodloužil. Cítil, jak jeho tělo vibrovalo silou, která ho prostoupila, jeho svaly byly v tak velké křeči, že myslel, že mu to zláme kosti. Každé nervové vlákno jeho těla se chvělo ostrou bolestí. Měl široce otevřená ústa, zakloněnou hlavu, jeho rysy byly zkřiveny extází. Celý se třásl a lapal po dechu. Ne, ještě ne, pomyslel si v duchu, ať to ještě nepřestává. Ještě malou chvilíčku...

A potom, když už to nemohl déle snášet, musel ze sebe všechno uvolnit nebo riskovat, že bude sám pohlcen. S velkou námahou obrátil svůj pohled zpátky do knihy kouzel a zaklínadel. Ruka se mu tak třásla, že ji skoro nemohl udržet. Znovu si přečetl poslední slova formule, zavřel oči, dokončil zaklínací formuli a uvolnil všechnu energii.

Síla proudila jeho napřaženou rukou a plochým modrým plamenem šlehala z jeho prstů. Udeřila do země a roztrhla povrch celého hřbitova v jemnou síť prasklinek. Timor prudce vydechl a všechno se s ním začalo točit, jak balancoval na hranici bezvědomí. Bylo to jako nejhlubší sexuální prožitek, ale stokrát intenzivnější. Padl na kolena úplně vyčerpan a hlubokými doušky hltal vzduch. Jeho prsty se zarývaly do holé země, jakoby se snažil přidržet, aby nebyl odnesen pryč. Hrudník se mu mohutně vzdouval, jak se snažil nabrat dech a chvíli byl úplně bezmocný.

Pomalou se mu navracely síly, ale byl to jen nepatrný zlomek sil v porovnání s absolutní silou, která jím před chvílí prostupovala. Postupně se vzpamatoval a dostal se do normálního stavu, ale cítil se mizerně, ve srovnání s tím, co předtím prožil. Cítil se deprimován, zdrcen a zklamán. Cítil se podveden. Toto nebyl žádný život. To, co cítil, když skrze něho protékala energie, to byl pravý život! Ale okusil to jen nakrátko...

Přinutil se vstát. Ovládej se, poručil si. Pro kouzelníka bylo sebeovládání vším. Neodvážil by se zkusit to v brzké době znovu. Nepřežil by to. Stejně jako by nepřežil, kdyby v těchto místech ještě déle zůstal. Stál a zhluboka dýchal. Kouzlo UŽ bylo skoro dokončeno; nyní se musí ještě poslat správným směrem. Představil si v duchu tvář elfčika a vyřkl slova, která podřídila kouzlo jeho vůli. Už zde otálel příliš dlouho. Hned, jak přestal mluvit, země kolem hrobů začala praskat a propadat se.

Sebral knihu zaklínadel a utíkal k místu, kde nechal uvázaného kanka. Když čáry vrcholily, zvíře mělo

provaz napnutý k prasknutí. Zoufale se snažilo osvobodit. Naštěstí byly kankové hloupý hmyz. Mohl provaz přestípnout svými kusadly, kdyby na to byl dost inteligentní. Timor odvázel kanka, nasedl a hnál zvíře dolů z kopce k cestě, která vedla zpátky do města. Zvíře, podobné mravenci, nemusel ani moc pobízet. Jak začalo sestupovat dolů po svahu, otevřel se první hrob a objevil se kostnatý pařát, na kterém visely cáry páchnoucího, hnijícího masa, a drápal se ven.

12

Skoro svítalo. herna se přes den uzavřela, ale úklidové čtyři ještě nenastoupily ke své práci. začnou krátce po východu slunce a budou pracovat celé dopoledne až do pozdního odpoledne, aby přichystaly Křišťálového pavouka pro další noc plnou her, dobrého jídla a zábavy. Dům byl úplně prázdný, když Sorak vešel dovnitř a stoupal zadním schodištěm ke svému pokoji.

Tigra, který se bál a zneklidněl během jeho nepřítomnosti, roztrhal na kousky postel, přehryzal dvě nohy u židle, překlopil stůl, rozkousal koberec a strhl dolů závěsy, které visely přes okna. Naštěstí nechal Sorak bytelné okenice zavřené na zavoru a Tigra nemohl otevřít dveře, jinak by ničil i mimo pokoj.

"Co jsi to provedl?" zeptal se ho, když vstoupil do místnosti.

Tigra se o něho přestal otírat a lítostivě k němu vzhledl. "Sám," řekla mu psionicky šelma. "Sorak odejít. Nechat Tigru samotný."

"Myslel jsem, že jsme si rozuměli," řekl Sorak. "Měl jsi se chovat vzorně. Podívej, co jsi natropil."

"Tigra líto."

Sorak si povzdechl. "No, asi to budu muset všechno zaplatit."

"Tigra hlad."

"No dobrá. Půjďme dolů do kuchyně a uvidíme, jestli tam nenajdeme kousek syrového masa."

"Lyrik také hlad," ozval se Lyrik, napodobujíc kočku. "Najít Lyrikovi nějaké syrové maso?"

"Nech toho," řekl Sorak.

"Něco na tom je," vložil se Eyron. "Všichni jsme s tebou po celou dobu spolupracovali, ale život ve městě nám příliš nesvědčí, ani ta tvá kankčí dieta."

"Eyron má pravdu," přidala se Kivara. "Už je to dávno, co jsme si pochutnali na čerstvě skoleném zvířeti."

"Vy víte, že maso nejím," řekl Sorak.

"To je ale tvoje rozhodnutí," namítl Eyron, "nebo se spíš jen tak vykrucuješ. Můžeš se snažit ovládat choutky, které jsi zdědil po elfech a půlčících, protože tě tak vychovaly villich, ale my ostatní jsme jejich způsoby nikdy nepřijali. Stopař je sice potichu, ale nechal si od chvíle, co jsme přišli do města a necítí se zde dobře. Skřek také touží po kousku masa a vůbec, my všichni."

"A co Ochránkyně?" zeptal se Sorak. "Myslí si to samé?"

"Mně tak nevádí, jako ostatním, že ses rozhodl nejíst maso," odpověděla Ochránkyně, "ale není moudré přehlížet jejich potřeby a přání. Vždycky dodržovali všechno, na čem se s tebou dohodli, a ovládali se, aby bez tvého vědomí nevystoupili na povrch."

"A na oplátku jsem jim umožnil, aby se dozvěděli všechno, co vím, cítím a prožívám," řekl Sorak, "a dovolil jsem jim, aby vystoupili na povrch, kdykoli to bylo možné."

"Ale poslední dobou jsi jim to umožňoval čím dál méně," řekla na to Ochránkyně.

"To je pravda," přidala se Kivara. "Nebyla jsem venku už hrozně dlouho. Už mě nudí být pořád schovaná ve tvém nitru. Nebylo to od tebe fér."

"Asi máte pravdu," řekl Sorak. "Musíme žít všichni pohromadě a snažit se udržet rovnováhu. Možná jsem byl příliš sobecký. Dobrá tedy. Protože Kivara si stěžuje nejvíc, ať vystoupí na povrch a spolu s ostatními něco sní. Co se mne týče, vy víte, že po jídání masa mě uráží, takže já se stáhnou do svého nitra a půjdu spát. Byl to dlouhý den, a ještě delší noc, a jsem unavený."

Otevřel dveře a Tigra vhopsal do haly, ale místo Soraka to už byla Kivara, která vyšla z pokoje. Když se Sorak stáhl do podvědomí, aby se prospal, Kivara zaujala jeho místo a rychle kráčela za Tigrou, směrem ke schodům vedoucím do přízemí a do kuchyně.

Navenek se na elfčkovi nic nezměnilo, ale bystrý pozorovatel, který znal Soraka, by si všiml trošku odlišného, lehčího kroku, téměř kočičího, hravého a pružného, a jaksi sebevědomějšího držení těla. Také výraz jeho tváře se změnil. Zatímco většinou měl Sorak výraz neutrální a pokud se změnil, tak zádumčivý

nebo soustředěný, Kivara mu nyní dodala více vášnivosti. Na rtech mu pohrával trošku šibalský úsměv a v očích mu bylo vidět jakési rošťáctví.

V kuchyni našla Kivara v udírně pár střelených divokých ptáků a hodila je na zem Tigrovi. Tygon je začal hltavě polykat. Aniž by plýtvala časem na takové detaily, jako je prostření stolu, utrhla si Kivara pořádný kus z'talího masa a zahryzla se do něho. Nebylo to jako čerstvá zvěřina a také potěšení z lovu chybělo. Postrádala ten opojný proud teplé krve, který vždycky cítila v hrdle, ale její radost z toho, že jí maso z teprve nedávno poraženého zvířete, nebyla o nic menší. Jak Kivara, tak tygon hlasitě chrochtali spokojením, jak hltavě polykali svoje jídlo.

"Rozhodl ses, že si dáš noční občerstvení?" zeptala se Krysta.

Kivara vzhledla a spatřila ve dveřích kuchyně půlelfku, oblečenou v dlouhý, průsvitný, jako pavučinka tenký županek.

"Myslela jsem, že nejíš maso," řekla Krysta a uštěpačně se usmála. "Říkal jsi něco... o duchovních slibech v klášteře, nebo ne?"

"Měla jsem strašný hlad," řekla nejistě Kivara, neschopná vymyslet si nějaké lepší vysvětlení pro tuto nesrovnalost mezi jejími chutěmi půlčiků a Sorakovým asketismem.

"Aha, chápu," řekl Krysta tišším hlasem. Přistoupila blíž a olízla si rty. "Jednou jsem ti řekla, že sliby se mohou porušit... zvláště, když má někdo hlad."

Zvedla ruku, jemně se dotkla Kivařiny tváře a přejela konečky svých prstů po její lici ke rtům.

"Kivaro, zakaž jí to," řekla Ochránkyně a Strážkyně celá vyděšená začala burcovat na poplach.

"Máš na rtech krev," řekla Krysta.

Kivara zvedla ruku, aby si ji otřela, ale Krysta ji zachytila a řekla, "Ne, nech to. Já ti..." a přiblížila k ní ještě víc svoji tvář...

"Kivaro!"

... Tak blízko, že Kivara cítila její horký dech...

"Kivaro, co to děláš? Přestaň!"

... A Krysta svým jazykem jemně olízla krev na jejích rtech.

"Kivaro! Ne!"

Strážkyně prchla a ukryla se hlouběji do Sorakova nitra, vzdalující se ze svého místa, a Ochránkyně ji už nemohla zachytit. Ochránkyně, celá poplašená, křičela a naléhala zevnitř na Kivaru, ale Kivara nyní ovládala tělo a Ochránkyně byla už příliš dlouho ponořená do podvědomí. Neochota vzdát se kontroly nad tělem a kouzlo nových dojmů, které zrovna prožívala, vzbudily u Kivary odpor. A navíc, tento vzdor, ta dětská vzpoura proti panovačným rodičům, a to, co dělala Krysta s jejími ústy, bylo úžasně vzrušující. Byl to pro ni nový smyslový prožitek a Kivara nebyla schopná toho nechat.

Krysta se k ní nyní přitiskla a Kivara pocítila teplo jejího doteku až ve špičkách nohou. Cítila pod jemným županem hladké, pevné Krystino tělo. Bylo tak jemné a příjemné se ho dotýkat. Krysta reagovala na Kivařin dotek a celá se chvěla. Krysta nyní jazykem jezdila po jejích rtech a Kivara zvědavá, kam až to povede, otevřela svá ústa.

Snažila se potlačit protesty Ochránkyně a nechala Krystu, aby si její prsty pohrávaly s jejími vlasy. Bylo to tak krásné a vzrušující. Jejich jazyky se setkaly a Kivara se nechala Krystou vést a rychle se učila s takovou touhou po novém dobrodružství, jakou zakouší jen ti skutečně nevinní. Krysta se nyní dotýkala její hrudě a svými nehty, lehce zarývajícími se do kůže, sjížděla dolů...

Sorak byl vyburcován ze své dřímoty prudkým šťouchnutím, které mu uštědřila Ochránkyně. To první, co ho v rychlosti napadlo, bylo, že jsou všichni v nebezpečí, protože cítil obrovské rozrušení Ochránkyně a její obavy, a pak náhle poznal, co se děje. Celý rozzlobený strhl Kivaru do svého nitra a vystoupil na povrch...

"Ne! Ne, ještě ne! To není spravedlivé!" protestovala Kivara, ale Sorak ji ignoroval, protože zjistil, že má plnou náruč vášnivé půlefské ženy, která ho hltavě líbala. Cítil, jak mu její levá ruka sjíždí dolů po jeho noze, zatímco prsty její pravé ruky mu hladí hýždě...

"Ne," řekl tiše, ale důrazně, a odstrčil ji od sebe.

"Cože?" zeptala se Krysta a hleděla na něho úplně zaskočená. "Co se stalo? Co je na tom špatného?"

"Tohle všechno," řekl Sorak. "Prostě nemohu."

"Jak to může být špatné, když je člověku při tom tak nádherně?" zeptala se Krysta. "A navíc, ti to před chvílí tak nádherně šlo..."

Přivinula se k němu a objala ho kolem krku. Sorak ji chytil za ruce a jemně, ale rozhodně se vyprostil z objetí. "Krysto, prosím tě... ty mi nerozumíš."

Ustoupila o krok dozadu a nechápavý výraz její tváře se změnil ve zlost. "Cože?" naléhala na něho.

"Čemu že nerozumím? Moc dobře jsem tornu před chvílí rozuměla, chtěl jsi mě... nejenže chtěl, přímo jsi po mně dychtil a najednou ta nevysvětlitelná změna? Je to kvůli mně? Nejsem ti dost dobrá, teď když víš kdo a co jsi? Je to tím? Bývalá otrokyně se pro krále nehodí?"

Sorak zavrtěl hlavou a unaveně si povzdychl. "To s tím nemá co dělat," vysvětloval. "Už jsem ti přece řekl, co si myslím, o nápadu udělat ze mne nějakého mytologického elfského krále. Je to úplně nesmysl. Nepřijímám to."

"Tak proč?" naléhala. "Co se děje? Pověz mi, já tě nevzrušuji? Řekni mi, že mě nechceš!"

Sorak si vzdychl. "Nevzrušuješ mě," řekl. "Nechci tě."

"Lháři!"

"Jak říkám, ty mi vůbec nerozumíš. Nevzrušuješ mě. To jsem nebyl já, kdo tě chtěl, nebyl jsem to já, kdo byl unesen novou neznámou tělesnou rozkoší, ale Kivara."

"Kdo?" zeptala se Krysta. "O čem to mluvíš?"

"Kivara," řekl Sorak. Zhluboka nabral dech. "Kivara je... bytostí, která obývá moji mysl a spolu se mnou sdílí i moje tělo. Ona není já. Je to úplně jiná osoba."

Krysta na něho zůstala hledět s otevřenými ústy. "Ona?"

"Ano, ona. Kivara je žena. Půlčík."

Krysta ustoupila ještě o krok dozadu. Byla úplně zmatená. "Co mi to tady vykládáš?" zeptala se. "Chceš tím říct, že si myslíš, že jsi... žena?"

"Ne," řekl Sorak. "Já jsem muž. Ale Kivara je žena, stejně jako Strážkyně a Ochránkyně. Ostatní bytosti, které ve mně přebývají, jsou mužského pohlaví."

Krysta zavrtěla hlavou. "Ty se mě snažíš obalamutit."

"Ne. Jen ti říkám pravdu."

"Potom... jsi šílený?" zeptala se nevěřičně Krysta. "To se mi snažíš naznačit?"

"Možná jsem v určitém smyslu šílený," odpověděl Sorak. "Většina lidí, kdyby věděla, co jsem zač, by si to bezpochyby myslela. Ale nejsem vyšinitý, Krysto. Moje mysl se prostě rozštěpila v několik odlišných osobností. Je jich alespoň deset, o kterých vím. To je hlavní důvod, proč mě vilichi mezi sebe přijaly. Už se s takovým případem setkaly, i když je neobyčejně vzácný. Nazývají to, čím jsem, 'společenstvím v jednom'."

Krysta stála jako opášená, vrtěla hlavou a celá užaslá na něho hleděla. "Ale... jak je to možné?"

"Vilichi si myslí, že k tomu dochází v dětství," vysvětloval Sorak, "příčinou je velké utrpení a zneužití dítěte, které je prostě neúnosné a mysl hledá záchranu v tom, že se rozštěpí v nové, nezávislé jedince, osoby, které jsou tak skutečné a živé, jako já sám. Proto jsem složil slib čistoty, Krysto, protože nejsem pouze jediným mužem. Je ve mně nejím tisíc různých lidí, někteří jsou muži, někteří ženy, všichni sdílíme jednu mysl a jedno tělo. A ne všichni vidí věci tak, jak to Kivara právě předvedla. Je mi to líto. Nebyl jsem tady, když se to stalo. Já jsem... spal. Kdybych to věděl, zastavil bych ji, dřív, než by k něčemu došlo. Prosím... odpusť mi."

Krysta na něho smutně hleděla. "Říkáš mi pravdu?" zeptala se.

"Tobě bych nelhal," řekl Sorak. "Kdysi existoval někdo... byla to mladá kněžka vilichi, o kterou jsem stál víc, než mohu vyjádřit slovy. Vyrůstali jsme jako bratr a sestra, i když jsme nebyli pokrevně spřízněni. Postupně naše vzájemné city rostly a zamilovali jsme se do sebe... byla to láska, alespoň si to myslím. Já, Sorak, jsem ji v každém ohledu miloval a miluji ji dodnes. Ale nikdy jsme svoji lásku nemohli skutečně prožít. Ochránkyně je žena a nemůže se milovat se ženou, ani Strážkyně, která je také ženského pohlaví. Takto se moje mužské a ženské aspekty dostávají neustále do rozporu, který nemůže být nikdy rozřešen."

"Ale... říkal jsi, že ta Kivara je žena..." začala trochu zmateně Krysta.

"Ano, ale Kivara je děcko, které vlastně nic nechápe. Pro ni je všechno, co dráždí smysly, velmi

vzrušující, nemůže si pomoci a musí to všechno prozkoumat. Nicméně, velmi rychle ji to zase přestane bavit. Pokud ji neupoutá něco nového, její pozornost je tatam."

"Ale... byl jsi to ty, koho jsem líbala," trvala na svém Krysta. "Neobjímala jsem... nějakou holčičku!"

"Ne, pokud máš na mysli moje tělo," řekl Sorak. "Bylo to samozřejmě tělo muže, ale rozum, který je v ten okamžik ovládal, patřil nedospělé ženě. Nebyl jsem u toho, Krysto. Nebyl jsem tam. Nebyl jsem to já. Ani nevím, jak to všechno vlastně začalo. A nedozvím se to, pokud mi to Kivara nebo Ochránkyně nesdělí."

"Myslíš tím... ale jak to... Ochránkyně?"

"Je to ona, která dohlíží na to, aby se uvnitř společenství udržela rovnováha," řekl Sorak. "Byla to Ochránkyně, která ten večer, kdy jsem poprvé přišel, ovládala hrací kostky. Já osobně nemám žádné psionické schopnosti."

"Bolí mě hlava, jen když na to pomyslím," řekla Krysta a dívala se na něho s široce rozevřenýma očima.

"Jak takhle můžeš žít?"

Sorak pokrčil rameny. "Nikdy jsem nepoznal jiný způsob existence," řekl. "Nepamatuji se, jaký jsem byl, dokonce ani, kdo jsem byl, než mě to postihlo."

"To musí být pro tebe strašné!" řekla soucitně Krysta. "Kdybych jen věděla, jak..."

"Co by se změnilo?" zeptal se Sorak. "Ještě teď úplně nechápeš. Můžeš si o tom učinit určitou představu, ale ve skutečnosti nikdy nepoznáš, jaké to je. Nikdo to nemůže pochopit. Proto musím zůstat osamocený. I když, vlastně, nemohu být nikdy sám. Jsem společenstvím v jednom."

"A proto hledáš Mudrce," řekla Krysta. "Doufáš, že tě uzdraví."

"Hledám Mudrce z důvodů, o kterých jsem tobě a Rikusovi už řekl. Nevím, jestli mohu být vyléčen nebo jestli vůbec léčba je v tomto případě to správné slovo. Nejsem nemocný. Jen se prostě od ostatních lidí liším. A ani si nejsem jistý, jestli bych chtěl být jinak."

"Ale... jestli ti Mudrc bude schopný pomoci, přijmeš to?"

"Nevím," řekl Sorak. "Kdybych se stal pouze Sorakem, co se stane s ostatními? Co by je čekalo? Kam by se poděli? Jsou mojí nedílnou součástí, Krysto. Nemohu je nechat zemřít."

"Chápu," řekla a hleděla do země. "Myslím, že ti asi rozumím." Když k němu opět vzhledla, měla vlhké oči. "Mohu ti nějak pomoci já?"

Sorak se usmál. "Už jsi mi dala dvě věci, kterých si cením víc, než hmotných statků a pohodlí. Tvé přátelství a porozumění."

"Jenom bych si přála, aby..." Ticho noci přehlušil hrůzostrašný výkřik. "Co to bylo?"

Sorak se už hnál ke dveřím. "Bylo to venku."

"Strašný u brány!"

Utíkali přes jídelnu do prázdné herny. Sorak vytasil svůj meč. Sotva tak učinil, těžké vstupní dveře byly vyraženy ze závěsu a dovnitř se draly tři příšerné, hrozivé zjevy. Byly celé pokryté nánosem špíny a v cárech z nich visely hadry a hnijící maso. Prázdné oční důlky, prolezlé červy, se obrátily k Sorakovi. Průvan, který táhl ode dveří s sebou přinesl odporný pach rozkládajícího se masa. Krysta zbledla.

"Oživené mrtvolky!" zalapala po dechu.

"Mně se zdají být úplně mrtvé," řekl Sorak.

Shnilá těla se klátily směrem k němu.

"Strážce!" vykřikla Krysta a utíkala ke schodům.

Všechny tři mrtvolky ji ignorovaly a hnuly se přímo na Soraka.

"Tigro!" poručil Sorak.

Tygon strašlivě zařval a obrovským skokem srazil k zemi první mrtvolu. Příšera se strašlivě zmítala, jak ji Tigra trhal a rozházené kusy těla sebou ještě škubaly a svíjely se na podlaze.

Když druhá mrtvola přiklopýtala k Sorakovi a shnilou rukou s prosvítajícími kostmi se po něm začala sápat, Sorak se rozmáchl mečem, Galdra zasvištěl vzduchem a přeťal oživenou mrtvolu na dvě poloviny. Z rány, kudy prošel kouzelný meč stoupal ze škubajícího masa a kostí štiplavý kouř.

Třetí strašidlo se klátilo směrem k němu. Z pohřebního rubáše mu zbyly jen cáry, nohy nebyly nic víc než kosti a místo obličeje šklebící se lebka. Sorak se znovu rozmáchl mečem a čistou ranou mu srazil hlavu. Z krku zombie, nebo z toho, co mu z krku zbylo, stoupal dým, ale tělo stále postupovalo kupředu, ruce

roztažené a kostlivcovy prsty šmátrající ve vzduchu. Sorak znovu udeřil mečem a usekl mu jednu paži. Upadla na zem, zkroutila se a doutnala, ale mrtvola se stále přibližovala. Padla k zemi, až jí na záda skočil Tigra a svými drápy a zuby ji roztrhal na cucky.

Sorak uslyšel dupot utíkajících nohou; stráže už byly na schodech. Chystal se jim zrovna říct, že je po všem, když ve dveřích uviděl další dvě potácející se mrtvoly a hned za ní třetí a dokonce čtvrtou.

Když na ně hleděl, rozházené zbytky první mrtvoly, kterou Tigra roztrhal, se začaly svíjet a poskakovat směrem k sobě, až se nakonec znovu pospojovaly. "Při krvi Githově!" zvolal kapitán stráže, když uviděl chodící mrtvolu, jak se klátí přes hernu na Soraka a další dvě vcházejí do místnosti.

Sorak zaútočil a stráže vytáhly své meče, aby se přidaly k bitce. Zombi byli neozbrojeni a nepohybovali se velmi rychle, ale jakmile jeden padl, rozsekán na kusy Sorakovým mečem nebo jedním ze strážců, na jeho místo nastoupil okamžitě další. O chvíli později, ten, kterého skolily, znovu ožil a hnijící části jeho těla se znovu spojily. Stráže a Sorak do nich bili svými meči a Tigra se vrhal z jedné oživlé mrtvoly na druhou a divoce je rval a trhal na kousky.

Sorak si všiml, že ti, které rozsekal a srazil k zemi on, se ještě chvíli zmítali, ale pak se přestali hýbat a nezbylo z nich nic víc, než trochu shnilého masa a kostí na podlaze. Ostatní, kteří byli sraženi, ale ne Galdrou, zase oživli a znovu útočili. Useknutá ruka sebou křečovitě škubala na podlaze a potom se začala plazit, aby se připojila k torzu těla. Rozřátá lebka najednou, jakoby máchl kouzelným proutkem, znovu srostla.

Jeden ze strážců se rozběhl a vrazil svůj meč zombie přímo do hrudi, ale meč prošel mezi žebry, bez jakéhokoliv účinku a mrtvola se dostala ještě blíže, napichující se sama na meč, dokud se její kostnaté prsty nezabořily do strážcova hrdla a nezačaly ho škrtit. Půleřřval hrůzou, ale ostatní neměli čas, aby ho zachránili, a tak pod tíhou oživlé mrtvoly padl na zem.

Krysta utíkala zpátky dolů ze schodů a v ruce držela svůj meč, který v rychlosti popadla nahoře. Několik dalších mrtvol se dralo do dveří a Sorak se na ně vyřítíl a sekal Galdrou jakoby to byl srp. Když všechny skolil, narazil na další tři v zahradě, hned za dveřmi. Padly pod ranami jeho meče a nezbylo z nich nic, než pouhé zbytky hnijících kostí a různé části těla, ale už se k němu po chodníku hnaly další.

Za jeho zády se ozval Krystin výkřik, "Soraku, pozor!"

Rychle se otočil a přetřel Galdrou dalšího zombie, který se k němu dral od dveří herny. Tělo mrtvoly se pod úderem elfského ostří rozpadlo ve dvě a zhroutilo se na zem.

Sorak uviděl Krystu, jak si k němu probíjí cestu, aby se postavila po jeho boku. V patách jí visely další dvě oživlé mrtvoly. Spolu je srazili k zemi, ale jen ta, kterou zasáhl Galdra, zůstala nehybně ležet na zemi. Ostatní, jak se zdálo, nemohlo nic zastavit.

"Jak to tak vypadá, probodnout je mečem není moc platné," řekla zadýchaně Krysta. "Můžeš je rozsekat na kousky, ale zdá se, že pořád srůstají dohromady. Pět z mých strážců je již po smrti a ostatní naléhavě potřebují pomoc. Ale ty mrtvoly jdou po tobě. Podívej, tady jsou další dvě."

Když to říkala, další dvě živé mrtvoly se vypotácely ze dveří a namířily si to přímo na ně. S řevem vylétl ze dveří i Tigra a přistál na nich jako přívál drápů a zubů. Ale Sorak viděl, že je tak ochránil jen na chvíli. Jak se zdálo, platil na ně pouze Galdra. Uvnitř v herně pomalu doznívaly rány mečů. Ozval se řev, následován ještě jedním výkřikem a potom ještě dalším, jak byli členové Krystiny stráže postupně přemoženi.

"Proboha!" vykřikla Krysta a dívaje se za Soraka ukazovala rukou a oči měla šílené hrůzou. "Podívej!"

Sorak pohlédl směrem, kterým ukazovala. Uviděl skrze bránu uškrcené tělo nešťastného vrátného, jak leží venku a potom za ním ulici plnou krácejících mrtvol. Byly jich tam spousty, klátící se ulicí jako děsivý přízrak, některé z nich byli nedávno zemřelí, ještě bylo poznat, že jsou to lidé, z. jiných nezbylo víc než kostry. Jak na ně hleděl, zápas v herně úplně přestal. Poslední z Krystiných strážců padl. Zombi začali vycházet ze dveří a vykročily přímo k nim.

"Zemřeme," řekla Krysta.

Ne, pokud probudím Přízrak, pomyslel si Sorak, a uvažoval, jestli bude Přízrak, navzdory své hrůzostrašnosti, schopný vypořádat se s takovým nesmírným počtem protivníků.

"Ne," řekl nahlas, "ty nezemřeš. Jsem to já, po kom jdou."

"Zabily všechny mé strážce," řekla Krysta.

"Jenom proto, že se jim připletli do cesty," odpověděl Sorak. "Běž pryč! Uteč a zachrániš se!"

"Já tě neopustím," řekla Krysta a potězkala svůj meč, neboť mrtvolý se k nim blížily z obou stran. Tigra dvě z nich strhl k zemi, ale přicházely další.

"Nemám čas, abych se s tebou hádal," řekl Sorak. Přehodil si rychle Galdru do levé ruky a pravou pěstí Krystě uštědřil pořádnou ránu do brady. Když se hroutila k zemi, zachytil ji, odtáhl mimo chodník a ukryl za kámen, který na zahradě vystupoval ze země.

"Kdybys to neudělal ty, byla bych ji uhodila sama," řekl povědomý hlas.

Sorak se rychle otočil a otevřel ústa překvapením, když za sebou spatřil stát mladou kněžku villich, připravenou k boji, vlasy stažené dozadu, v jedné ruce meč a v druhé dýku.

"Ryano! Jak... co tady děláš?"

Švihla mečem a stála hlavu oživlé mrtvole a odkopla ještě hýbající se tělo do bazénu. "Někdo na tebe musí dávat pozor," řekla.

"Za tebou!"

Díky ostře vycvičeným smyslům bojovnice villich, se Ryana už otáčela, šlehla mečem a další zombie padal k zemi, jak přesekla jedinou strašlivou ranou jeho hnijící pas.

"Tohoto jsem už jednou dostala," řekla. "Vůbec je to nezapomínáš, že ne?"

"Zemřou, když je dostane Galdra," řekl Sorak a divil se, proč stále nepřichází Přízrak. Blížilo se jich stále víc, příliš mnoho i pro samotný Přízrak.

"Galdra?"

Potom si Sorak náhle uvědomil, že ho celého pohlcuje a zaplavuje zvláštní, teplý, pomíjivý pocit. Zpěvný hlas, který zněl jako ozvěna z dalekého údolí, promluvil v jeho nitru, řka, "Soraku... odejděte."

"Kether," zašeptal Sorak.

"Soraku... máme tady početnou společnost," řekla Ryana a její hlas prozrazoval, že má strach, navzdory předstírané odvaze.

"Běžte, Soraku. Odejděte."

"Ryano!" vykřikl. "Vem si tohle!"

Rychle odhodila dýku a chytila jeho meč, jak jí ho hodil a potom se pomalu propadal do konejšivého, uklidňujícího tepla. Sorak už věděl, proč Přízrak nereagoval na hrozící nebezpečí. Byla v něm ještě jedna větší síla, někdo, kdo se zdál být jeho součástí a přitom jeho součástí nebyl, bytost, která přicházela, jak se zdálo, o své vlastní vůli, ne z jeho nitra, ale... z jiného světa. Jak se mu oči zamlžily hustou, ale uklidňující bílou mlhou, slyšel ještě v dálce Ryanin hlas, jak na něho volá, ale potom zmizel i ten.

"Soraku!" křičela Ryana.

Viděla ho tam stát, jakoby zkameněl, s očima zavřenýma, v ruce žádnou zbraň. A potom nebyl čas na nic jiného, než bránit sebe i jeho, protože se po chodníku, směrem k nim, blížily čtyři mrtvolý a šest dalších vycházelo z hery za jejich zády. Ten nebožtík, kterého odkopla do bazénu, také vstával z mrtvých.

Voda z něho kapala, ještě neměl hlavu, ale už se brodil směrem k ní. Tigra zařval a skočil na něho, ale dalších stále přibývalo. Je jich příliš mnoho, pomyslela si Ryana, třímající svůj meč v jedné a Sorakovu zbraň v druhé ruce. Nemohla zároveň bojovat a používat své psionické síly. Situace byla beznadějná.

"Chodit sem nebyl zrovna chytrý nápad," zamumlala si sama pro sebe a sekla Sorakovým mečem po nejbližší mrtvole. Z nebožtíkova masa se začalo kouřit, když jeho tělem projel meč a bez potíží ho přesekl na dvě půlky. Mrtvá hmota padla na zem a už se nezvedla. Ryana si pro sebe tiše zašeptala.

"Pěkná věcička, tenhle meč," řekla.

Zombie se stále blížily. Ustupovala dozadu, aby se poohlédla po nějakém místě, kde by mohla lépe bojovat, a najednou uviděla, že se všichni obrátili a zamířili na Soraka, aniž by si jí vůbec všímali.

Sorak tam jen tak stál, neozbrojený a vůbec se nehýbal.

"Ne," zašeptala.

Celého ho obestoupili takže ho ztratila na chvíli z očí.

"Ne!" zařvala.

Už se chystala na ně vrhnout, když spatřila něco, co způsobilo, že zůstala stát na místě jak solný sloup.

Mrtvolý se prostě začaly rozpadat. Pokud na jejich kostrách zůstalo trochu svaloviny, rozložila se a zbylé kosti se sesypaly na zem jako déšť suchých haluzí. V mžiku se přeměnily v popel, který byl rozehán

větre.

Tam, kde se před chvílí kupilo celé moře ožvlých mrtvol, stál Sorak úplně sám. Ruce mu volně visely podél těla a ve tváři se mu zračil úplný klid a vyrovnanost.

Ryana si najednou uvědomila, že to vůbec nebyl Sorak. Byl to někdo z těch druhých, ale ne Ochránkyně nebo Stopař, ani Skřek nebo Lyrik... tohoto nikdy předtím neviděla.

Bytost, která ovládla Sorakovo tělo, vykročila pomalu po chodníku. Mrtvoly se k němu nepřestávaly hrnout a Ryanu teď naprosto ignorovaly, protože nestála mezi nimi a jejich kořistí. A když se dostaly úplně k němu a vztáhly po něm ruku, všechny se zhroutily, rozpadly na kusy, zpopelnatěly a byly odneseny větrem, jako ty předtím. Další však stále proudily branou a tlačily se dovnitř z ulice, bledé a hrozné ve své hnilobě a neživosti. A Sorak, nebo kdo to vlastně byl, jim prostě dovolil, aby přišly blíž. A každou z nich, která se ho dotkla, potkal stejný osud.

Ryana tam stála a pozorovala všechno s posvátnou úctou a údivem. Co tohle bylo za sílu? Jaká bytost ho ovládala nyní? Na ulici byly ještě desítky potácejících se a tlačících se mrtvol, které směřovaly k bráně. Sorak jim vyšel vstříc. Ale když došel k bráně, ulici náhle zalilo nádherné modré světlo. Z několika ulic najednou se řítily malé azurové kulové blesky, uhodily do oživených mrtvol a zahaly je zářivou, žhnoucí auro. Těla byla pohlcována jedno po druhém a energie přšla na ulici několik minut, dokud nebyla ulice zcela prázdná.

Ryana utíkala za Sorakem, aby se mu postavila po boku. Jak se na něho zadívala, poznala, že to byl zase skutečný Sorak. Jeho tvář vypadala trochu jinak, nějak zkrásněla, ale byla to stejná tvář, kterou znala, stejný stoický, neutrální výraz muže, který je odhodlán nechat si vše, co se v něm odehrávalo, pro sebe.

"Je po všem," řekl

"Co se stalo?" zeptala se.

"Přišly posily," řekl. "Podívej." Více než deset postav vystoupilo z přití ulic. Všechny měly na sobě dlouhé bílé hábity s kapucemi a spodní část obličeje zahalenou závojem. Obloha bledla. Začalo svítat.

"Bratrstvo zahalených," vydechl Sorak.

"Tvůj meč," řekla Ryana a podávala mu ho nazpátek. "Docela dobrá zbraň. Nevíš, kde by se dala taková sehnat?"

"On ti posloužil?"

"Jako žádný jiný meč, který jsem předtím držela v ruce," odpověděla a pozorovala blížící se zahalené postavy.

"Potom máš velmi silného ducha a tvoje víra je pravdivá," řekl s úsměvem Sorak. "Buď, anebo jsi králem všech elfů."

"Cože?"

"Ale nic. Vysvětlím ti to později."

Postavy v hábitech s kapucemi na hlavách došly k nim a Sorak jim v ústrety pokynul hlavou. "Děkuji," řekl.

Jeden z mužů vystoupil z davu. "Bývali bychom přišli dřív, vědět o tom," řekl, "ale neobdrželi jsme výzvu, až když byl útok v plném proudu."

"Výzvu?" divila se Ryana.

"Nechali mě sledovat," vysvětloval Sorak, "aby zjistili, jestli se osvědčím."

"A také ano," řekl mluvčí ostatních. Sáhł pod své roucho a vytáhl tenkou roličku, převázanou stužkou.

"Toto jsou informace, které jsi od nás žádal," řekl a podal svitek Sorakovi. "Bohužel, ti nemohu dát všechny odpovědi, které by sis přál, ale je to všechno, co víme a snad ti to pomůže vykročit po správné cestě. Až svitek přečteš, spal ho a popel rozptýl."

"O čem to mluví?" zeptala se Ryana.

"Později," řekl Sorak.

"Ano, později ti to všechno může vysvětlit. Teď bude pro vás nejlepší, když opustíte hned město. Stal se známým mužem, Soraku. Co se tady v noci stalo, to byl jenom začátek. Kamkoli tě vítr zanese, hledej spojence v Bratrstvu. Obávám se, že nikde jinde bys je nenalezl. Myslíme, že víme, kdo na tebe seslal tento mrtvolný mor a jestli je naše podezření správné, pak..." Za mágem něco zasvířelo a Sorak ucítil závan větru, jak kolem něho pod prudkým úhlem proletěl šíp, vystřelený z velké výšky, a minul ho sotva

o palec. Ozvalo se za ním zavýťí a když se Sorak otočil, uviděl Tigru zhrouceného na zemi.

"Tigro!"

Členové Bratrstva se rozhlíželi, odkud šíp přiletěl, ale Sorak, nedbaje na svou bezpečnost, utíkal k tygonovi a klekl si vedle jeho těla.

"Támhle! Na střeše!" vykřikl jeden z kouzelníků a ukazoval na budovu přes ulici.

Rokan už zasouval další šíp do samostřilu. Jak natahoval kuši, Ryana jedním rychlým pohybem sáhla po své dýce a mrštila jí po něm, psionicky řídící nůž k svému cíli. Dýka se Rokanovi zaryla do prsou a mrtvý spadl dolů ze střechy na ulici.

"Dobrá rána," řekl vůdce Bratrstva zahalených s obdivným kývnutím. Přistoupili k tělu. Rokan byl ještě naživu, ale jeho život už dohasínal. "Zatracená ruka," procedil skrze zaťaté zuby. "Minul jsem..."

Vůdce Bratrstva se nad ním sklonil a zeptal se: "Kdo tě poslal? Byl to templář? Byl to Timor?"

"Timor..." zachrčel s námahou Rokan. "Ten svinský čaroděj... Zničil mě... zničil všechno... Zabte ho, bastarda..." Jeho poslední slova byla přehlušena dlouhým chrčivým vzdechem a Rokan zemřel.

"Kdo je to Timor?" zeptala se Ryana.

"Toho přenech nám," řekl mluvčí Bratrstva. "To je naše starost. Vyřešíme to sami. Dohlédni na to, aby Sorak bezpečně opustil město. Čím rychleji, tím lépe." Poklepal ji na rameno. "Bylo nám potěšením, kněžko. Dej na Soraka dobrý pozor."

Rozešli se a zmizeli v ranní mlze. Ryana spěchala zpátky k Sorakovi, který se skláněl nad poraněným zvířetem.

"Sorak..." Myšlenky tygona se pomalu ztrácely.

"Budeš v pořádku, příteli," řekl Sorak a hladil šelmu po mohutném boku. "Rána není smrtelná."

"Nejde hýbat se... Tigra bolí... Velká bolest..." Sorak ucítil, jak zvíře pod jeho dotekem znehybnělo.

Rychle se podíval na šíp. Hrot byl něčím natřen. Chytil střelu a vytáhl ji ven z těla, dávaje si dobrý pozor, aby se nedotkl hrotu. Opatrně k němu přičichl. Jed. Pavoučí jed. Nejdříve oběť ochrne a vzápětí následuje bolestivá smrt. "Neee!" zavyl.

"Sorak... Sorak..."

Cítil tygonův zápas se smrtí. Protože jejich mysl byla propojena, prudká, palčivá bolest ho zaplavila jako oheň.

"Ne, Tigro, ne..." sténal Sorak, ale ne bolestí, kterou pociťoval, ale nad osudem svého celoživotního společníka.

"Sorak..." Bolest, kterou nyní cítil, ustupovala, jak vyhasínal tygonův život a sláblo jejich vzájemné pouto. "Přítel... Chránit..."

A potom zvíře zemřelo. Sorak cítil, jak umíralo. Bytostně zažil jeho smrt a na chvíli strnul šokem nad tou nesmírnou ztrátou. Bylo to, jakoby zemřela část jeho osoby s ním. A potom zaklonil hlavu a vydal ze sebe úplně nelidský řev, výkřik, který vycházel z jeho zlomeného srdce, a který byl také výkřikem Skřeka, zvířecí bytosti, která v něm přebývala. Výkřik se nesl liduprázdnými ulicemi a Ryana stála vedle něho, oči zalité slzami. Temně slunce začalo pomalu vycházet nad horizontem města.

Epilog

Timor se zastavil ve dveřích malé zasedací místnosti a rozhlédl se. Všichni radní byli již přítomni a seděli za stolem. Bylo тихо a všichni na něho hleděli. Všichni, kromě Kora, který se upřeně díval před sebe dolů na stůl.

"Slyšel jsi, co říkají lidé," začala Sadira bez úvodu, dokonce se ani neposadila. "Celé město je pobouřeno znesvěcením hrobů na hřbitově," pokračovala. "Neznáme ještě přesný počet, ale víme, že bylo oživeno přes šedesát mrtvých. Oživeno nečistými kouzly," dodala, pouze aby zdůraznila tuto skutečnost. Rikus seděl vedle ní a probodával ho pohledem.

Timor se chystal odpovědět, ale Sadira pokračovala. "Celé úpatí kopce a náhonu plošina, kde se nachází městský hřbitov, byly zničeny hanebnými kouzly," řekla a nespouštěla z něho oči. "Ba co víc, chodící mrtvolky byly posílány do samotného města - do samotného města! Existuje spousta svědků. Lidé se zabarikádovali v panice ve svých domech. Děti byly traumatizovány, nemluvě o těch, jejichž milovaní byli pohřbeni na tom hřbitově a byli oživeni, aby se procházeli jako shnilá těla plná vražedných a odpuzivých

myšlenek. Celá setnina stráží byla pobita v herně U Křišťálového pavouka, dříve, než členové Bratrstva zahalených stačili zneškodnit tyto běsy."

"Ano, tragická událost," začal úlisně Timor a pokýval soucitně hlavou. "Je štěstí, že..." ale Timor nedokončil, protože Sadiřina další slova proti němu stroze vznesla obvinění.

"Lidé říkají, že jsi za to odpovědný ty," řekla a pronikavě se na něho zadívala.

"Já?" otázal se Timor. "S určitostí je za to odpovědná městská stráž, která zanedbala své povinnosti.

Templáři, jak dobře víš, protože jsi byla jednou z těch, kdo navrhli tuto vyhlášku, nehrají více aktivní úlohu při prosazování zákonů ve městě. Podporujeme městskou stráž, samozřejmě, ale..."

"Říká se, že jsi to byl ty, Timore, kdo oživil mrtvé," řekla přímo Sadira.

Timor pocítil mrazení, ale rychle se vzpamatoval. "To je absurdní," ohradil se. "Každý ví, že my templáři jsme pozbyli svých sil, když byl Kalak zavražděn. Snad bys zrovna ty nevěřila takovým nesmyslům?"

"Čemu já věřím nebo nevěřím, o to teď nejde," řekla Sadira.

"A o co přesně jde?" dotazoval se Timor, ale ona ho ignorovala a pokračovala dál.

"Jeden z mrtvých, nalezený na tom místě, byl Rokan, o kterém se říká, že byl vůdce nibenayských marauderů a byl to špeh, zatčený městskou stráží a předán do vazby. Jak je možné, Timore, že zločinec pod tvým dozorem, známý špeh a vrah, se najednou pohyboval po ulicích Tyru, a dokonce byl ozbrojen dýkou, mečem a kuší? Proč nebyl neprodleně předveden před Sbor?"

Kuší? Žádnou kuš jsem mu nedal, pomyslel si Timor. Musel si ji opatřit sám. Nepochybně proto, že se bál setkání s elfčkem tváří v tvář. No, nevadí. Teď bylo jasné, jak se věci mají. Snažili se všechno svést na něho. Očividně mají podezření, ale jestli je Rokan mrtvý, nemohou mít rozhodně žádné důkazy.

"Rokan..." řekl Timor, jakoby se snažil zařadit si tohoto muže. "Nevybavuji si přesně, kdo to byl. V každém případě jsem nebyl informován, že se mu podařilo uniknout. Je jasné, že chybu udělali ti, kdo ho měli pod dohledem a já určitě zjistím, kdo je za to odpovědný."

"Je jasné, kdo je za to odpovědný," zahřměl Rikus.

"Co tím myslíš?" zeptal se uraženým tónem Timor. "Tvá poznámka zní jako nějaké obvinění."

"Nemusím nic naznačovat," řekl Rikus. "Všechno je mi jasné. Všech pět nibenayských špehů bylo zatčeno městskou stráží. Všech pět bylo svěřeno dozoru templářů. Konkrétně byli dopraveni přímo do tvého sídla. Všech pět bez obtíží uniklo, aby se pokusili o útok na život Soraka, toho elfčíka. Jejich ostatky byly všechny kladně identifikovány."

"To, že utekli, je politováníhodné," řekl Timor úlisně, "a je jasné, že se chtěli pomstít muži, který je odpovědný za jejich zatčení. Je štěstí, že elfčík ví, jak se o sebe postarat. Zdá se být dobrým bojovníkem na pouhého pastevce. Ale já nechápu, co toto všechno má společného se mnou, pokud se ovšem nesnažíte učinit mě osobně zodpovědným za politováníhodný útěk těch špiónů. Pravda, vyslychal jsem je já, ale potom..."

"Činíme tě osobně zodpovědným za to, že jsi ty špehy propustil na svobodu s příkazem, aby zabili Soraka," řekl Rikus. "A také za další věci."

"Ty musíš být šílený. Proč bych měl dělat takové věci? A navíc, nevím, kdo začal šířit tyto zhoubné lži o tom, že jsem zodpovědný za pohromu s oživenými mrtvolami, ale je to směšné, jsou to pouhé zlomyslné a ničím nepodložené pomluvy. Já nejsem čaroděj."

"Takže popíráš, že provozuješ nečistou magii?" otázal se Rikus.

"Ale samozřejmě že to popírám! Je to přece nezákonné!"

"A popíráš, že jsi použil nátlaku, magického či jakéhokoliv jiného, aby jsi poštvál maraudery na elfčíka?"

"Opakuji, proč bych to měl dělat? Co bych tím vůbec mohl získat?"

"Elfčíkovu smrt, byl by hrozbou pro spiknutí, které chystáš," řekl Rikus.

"To je absurdní!" zvolal Timor. "Nikoho jsem k ničemu nedonutil, kouzly ani jinak! Odmítám dále poslouchat tato směšná a urážlivá obvinění! Není tajemstvím, že vy dva chováte již dlouho skrytou zášť vůči templářům. Toto je pouze manévr, aby templáři upadli do nemilosti u lidí a aby jste mě mohli vyhnat ze Sboru!"

"Muž jménem Rokan, byl hrůzně znetvořen, když ho našli," řekla Sadira.

"Tak? A co má být?"

"Přived'te prvního svědka," přikázala Sadira.

"Svědka? Na co svědka?" zeptal se Timor rozzlobeně.

Vystoupil voják městské stráže.

"Ty jsi byl jedním z těch, kteří zajali nibenayského maraudera Rokana?" otázala se Sadira.

"Ano, má paní."

"Byl tehdy nějak znetvořen?"

"Ne, má paní, nebyl."

"Byl nějak zohaven, když jste ho zatýkali?"

"Ne, má paní."

"Byl nějakým způsobem znetvořen, když jste ho zanechali v soukromém sídle nejvyššího templáře?"

"Ne, má paní."

"Děkuji ti, můžeš jít."

Voják se obrátil a odešel.

"Tak co?" řekl Timor jedovatě. "Co to dokazuje? Jenom to, že nebyl znetvořen, když ho ke mně dovedli. Zřejmě se mu to muselo stát na útěku nebo krátce po tom."

"Pošlete pro dalšího svědka," přikázala Sadira.

Vstoupil muž, kterého Timor předtím nikdy neviděl.

"Jsi ranhojič z elfského trhu?" zeptala se Sadira.

"Ano, má paní."

"A léčil jsi maraudera jménem Rokan?"

"Nikdy mi neřekl své jméno, má paní, ale poznal jsem ho, když mi ukázali jeho tělo. Přišel ke mně jednou uprostřed noci a pohrozil mi, že mi podrízne hrdlo, když mu nevyлéčím ránu po šípu. Po krátké střele z kuše, abych byl přesnější."

"Zapište, bylo to tu samou noc, kdy byl spáchán útok na elfčíka Soraka," řekla Sadira a rozhlédla se po ostatních členech rady, "což nám dosvědčili další svědci." Obrátila se zpět k ranhojiči. "Byl Rokan zohaven, když se přišel k tobě léčit?"

"Ano, má paní, škaredě zohaven," odpověděl ranhojič. "Jeho tvář byla stejná, jako když mi ukázali jeho mrtvé tělo."

"Nezmínil se náhodou, jak přišel k tomuto znetvoření?"

"Ptal se, zda mu mohu navrátit jeho původní vzhled," odpověděl ranhojič. "Řekl jsem mu, že je to nad moje schopnosti. Odpověděl, že to byl čaroděj, kdo ho tak zohyzdil, ale neřekl čarodějovo jméno."

"Takže ty jsi vyléčil jeho ránu po šípu a on pak odešel?" zeptala se Sadira.

"Ještě jsme spolu mluvili o jedné věci," řekl ranhojič. "Chtěl něco vědět o jedech. Měl na mysli něco velmi silného, co by rychle zabíjelo. Řekl jsem mu, že jsem lékař a nezabývám se jedy, ale protože jsem nechtěl mít podríznutý krk, jmenoval jsem mu jeden takový jed. Byl by si ho mohl snadno opatřit na elfském trhu, takže jsem mu řekl to samé, co by si zjistil kdekoli jinde. Neměl jsem důvod odepřít mu tuto informaci."

"Co to bylo za jed, o kterém jsi mu řekl?" zeptala se Sadira a přešla felčarovy vytáčky.

"Jed z křišťálového pavouka, má paní. Chtěl něco, čím by mohl být otráven šíp."

"Šíp podobný tomuto z kuše?" otázala se Sadira a opatrně zvedla střelu.

"Ano, má paní."

"Tento šíp byl vyjmut z těla tygona, který patřil elfčíkovi," řekla Sadira. "Šíp byl vystřelen na elfčíka Rokanem, ale minul ho a zabil místo něho jeho zvíře. Ranhojiči, prohlédli by sis tuto bílou látku na šípu?" Muž k ní přikročil, sklonil se a opatrně přičichl k šípu. "Je to jed z křišťálového pavouka, má paní."

"Děkuji ti, můžeš jít."

Ranhojič se jí poklonil a opustil místnost.

"Co má toto všechno znamenat?" ptal se Timor. "Tak Rokan se pokusil zabít elfčíka. Co mám já s tím společného? Nic jste nedokázali s těmito takzvanými svědky. Přivedli jste je pouze proto, aby jste zdánlivě dodali váhu vašim neoprávněným nařčením."

"Rokan byl znetvořen zlými kouzly," řekla Sadira. "Nebyl zohavený, když ho k tobě přivedli."

"Byl tedy zohaven pomocí kouzel. To dokazuje, že jsem to nemohl udělat! Nejsem čaroděj! Má moc pocházela od Kalaka v době jeho vlády. Sám jsem nic nevěděl o magii. Nevím nic o nečistých

kouzlech!"

"Pošlete dovnitř kapitána Zalcora," poručila Sadira.

Za chvíli vstoupil do místnosti kapitán městské stráže.

"Kapitáne Zalcore, vykonal jsi domovní prohlídku?"

"Vykonal, má paní."

"Prohlídku?" ozval se neklidně Timor. "Jakou prohlídku?"

"A co jsi našel?"

"Tohle, má paní," řekl Zalcor a vyňal zpod pláště malou skříňku.

Timorovi se rozšířily oči, když ji uviděl.

"A kde jsi ji našel?"

"V soukromých komnatách nejvyššího templáře, má paní."

"A co obsahovala?"

"Poté, co jsme vylomili víko a skříňku otevřeli, obsahovala knihu zaklínadel, má paní. Tuto knihu zaklínadel." Hodil ji na stůl tak, že přistála před Timorem.

"Lži!" vykřikl Timor. "To je spiknutí! Ta skříňka byla podstrčená v mém domě!"

"Chceš tím říct, že není tvoje?" zeptala se Sadira a zvedla obočí.

"Nikdy předtím jsem ji neviděl!"

Sadira pokynula Zalcorovi a voják náhle popadl zezadu Timora a chytil ho za ruce. Jak Timor vykřikl na protest, Rikus vstal ze židle a začal ho prohledávat.

"Zalcor nenašel klíč," řekl Rikus. "Vzhledem k tomu, co skříňka obsahuje, nikdy bych nespustil klíč z očí, kdyby byla moje. Aha! Copak to tady máme?"

Roztrhl Timorovu tuniku a objevil se klíč, který templář nosil na krku. Rikus ho škubnutím utrl a vložil do zámku skříňky. Hodil se dokonale. Otočil jím, zámek cvakl a otevřel se.

"Předpokládám, že ten klíč ti byl také podstrčen?" řekla stroze Sadira. Zavřela na chvíli oči, hluboce se nadechla, zamumlala cosi a pokynula rukou. Kouzelná kniha se sama otevřela a listy se chvíli obracely. Potom se zastavily a kniha zůstala otevřená na stole.

"Kapitáne Zalcore, byl bys tak laskav a podíval se na stránku, na které zůstala kniha otevřena?"

Zalcor se podíval dolů přes Timorovo rameno. "Je to kouzelná formule na oživení mrtvých, má paní."

"Nikdy jsem o tomto plánu nevěděl," řekl Kor a stále se díval dolů na stůl. Těžce polkl a potřásl hlavou.

"Přisahám, nevěděl jsem, že to půjde tak daleko!"

"Kore!" vykřikl vztekle Timor. "Zmlkni, ty ubohý pitomče!"

"Ať řekne cokoliv, nemůže to už nic změnit," řekl Rikus. "Už jsi usvědčen."

Zvenku zazněl nespokojený hluk. Mnoho hlasů zlostně křičelo. Ozývaly se kroky mnoha lidí. Zlověstný křik se stále přibližoval. Timor ztuhl. Vykřikovali jeho jméno.

"Ti - mor! Ti - mor! Ti - mor! Ti - mor!"

"Zdá se, že se zprávy šíří rychle," podotkla Sadira. "Slyšíš je, Timore? To je ten zástup, který ses snažil poštvat proti nám. Hlas lidu, Timore. Vyvolávají tě."

Timor zbledl. "Nevydáte mne do jejich rukou? To nemůžete! To nesmíte! Utrhli by mi moje údy jeden po druhém!"

"Jaká by to byla škoda," řekl sarkasticky Rikus.

Zástup se rychle přibližoval. Volání bylo nyní hlasitější a důraznější. Otevřenými okny házel zástup kameny. Ti, kteří seděli na dosah, se rychle přesunuli, když stále více předmětů přšelo na stůl a zeď za nimi. Členové Sboru se drali pryč. Jeden z nich riskoval pohled z okna.

"Bude vzpoura!" zvolal. "Jsou jich tam stovky! Stráž nebude schopna udržet je venku!"

"Měl bych být u svých mužů," řekl Zalcor.

Čerstvá záplava kamenů proletěla okny a všichni uhýbali. Všichni, kromě Timora, který se chopil příležitosti, aby uprchl nesoustředěnému Zalcorovi. Odstrčil hrubě vojáka a dal se na útěk. Rikus za ním vyrazil, ale záplava kamenů ho zastavila. Několik velkých kusů zasáhlo Rikuse do hlavy. Rikus klopýtl a zvedl ruce, aby si chránil obličej.

Timor vyběhl ven do haly. Nevěděl kam utíkat, věděl pouze, že nesmí dopustit, aby ho dav dostal do rukou. Kor za ním vykřikl jeho jméno.

"Timore! Timore, rychle! Tudy!"

Timor se otočil a zaklel. Když však slyšel, jak za ním utíkají ze zasedací místnosti, zjistil, že nemá jinou možnost, než následovat Kora. Minuli roh chodby a Kor ho popadl za ruku, tlačil ho dál chodbou.

"Tudy!" řekl. "Rychle, rychle!"

"Kam mě to vedeš?" vyzvídal Timor. "Do rukou té řvoucí chátry tam venku?"

"Jenom se ti snažím pomoci," protestoval Kor.

"Už jsi mi dost pomohl! Staráš se jen o to, jak si zachránit svou bídou kůži!"

"Nic jsem nemohl dělat. Byl jsi vyřízený dřív, než jsi vstoupil do zasedací místnosti." Kor ho zatlačil do malé místnosti. "Tudy, honem!"

"Tohle nikam nevede, blázne! Jsme v pasti!"

"Ne, podívej," řekl mu Kor. Zatlačil na skrytý knoflík u krbové mříže a zadní stěna krbu se otevřela a odkryla tajnou chodbu. "Tudy, pospěš si!"

"Kam to vede?"

"Je to stará úniková cesta a vede ven za městské hradby," vysvětloval Kor, když vstoupili dovnitř a uzavřeli vchod do chodby.

"Nikdy jsem o ní nevěděl," podivil se Timor a spěchal úzkou chodbou, předkloněný, aby nenarazil hlavou o nízký strop.

"Bylo to tajemství pro Kalaka a templáře," řekl Kor. "Za Kalakovy vlády žil Sbor ve strachu. Tato chodba byla postavena, aby bylo možno uniknout v případě, že by se hněv čaroděje - krále obrátil proti nim."

"Jak jsi se o tom dozvěděl?" zeptal se Timor a klel, jak strhával před sebou pavučiny.

"Můj dědeček byl architekt, který navrhl malou zasedací místnost," řekl Kor. "Byl to prozíravý muž."

"Jestliže víš ty o této chodbě, ostatní to budou vědět taky!"

"Ne, Rikus a Sadira o tom nic nevědí. Jsem jediný, kdo byl ponechán ve Sboru z rodin, které sloužily Kalakovi."

"Nic nevidím v této ďábelské tmě!"

"Postupuj prostě podél zdi," radil Kor. "Chodba vede k tajným dveřím, které jsou skryté ve skále vystupující za hradbou královských zahrad."

"Proč mi teď pomáháš. Kore, když jsi mě vydal zpět tam těm mrchožroutům?"

"Protože já sám bych byl další na řadě," odpověděl Kor. "Vědí, že jsem patřil k tvým mužům a sdílel bych tvůj trest."

"Tak končí zbabělci, co?" ušklíbl se Timor.

"Taky jsi utekl," ozval se Kor. "Navíc nepovažuji touhu po přežití za zbabělost. A nebyl jsem to já, kdo tě srazil na kolena, Timore. Sám sis to zavinil. Podporoval jsem tě, ale ani ve snu mě nenapadlo, že zajdeš tak daleko a sešleš na tohle město pohromu oživených mrtvol!"

"Neposlal jsem je do města, ty blázne! Poslal jsem je za tím bastardem elfčíkem!"

"Měl jsi nechat věci tak, jak byly," řekl Kor. "Ten elfčík byl tvoje zkáza."

"A já budu jeho zkázou," zaskřípal Timor zuby. "Nedám si pokoj, dokud ho nenajdu a dokud mi nezaplátí za to, co mi způsobil! Jeho smrt bude pomalá a bolestivá!"

"Počkej, zpomal," řekl Kor těsně před ním. "Myslím, že jsme téměř na místě. Ano, tady jsou dveře!" Timor čekal.

"Nejdou otevřít," řekl Kor. "Nepoužívaly se léta. Pojď, pomoz, mi a zatlač..."

Timor se postavil vedle Kora a opřel se do dveří. "Kdyby tady nebylo tak těsně, vyrazil bych ty dveře z pantů!"

"A prozradil bys naši pozici každému, kdo by se náhodou podíval dolu z městských hradeb," řekl Kor.

"Kdo je tady blázen, co? Zatlač!"

Oba muži supěli námahou a dveře se pomalu otevíraly. Objevil se proužek denního světla, který se zvětšil, když povolily protestující závěsy. Timor ucítil na tváři svěží vánek a zhluboka se nadechl. Ze zatuchlého a plesnivého vzduchu uvnitř chodby mu bylo mdlo. Vykročil ven a narovnal se. "Aah! Už mě začínaly bolet záda, jak jsem byl shrbený jako..."

Ozvalo se skřípání a vrzání a dveře za ním se zabouchly. Kor nevyšel ven. Byl ještě uvnitř chodby za

dveřmi.

"Kore! Kore! Pojd' ven! Co to děláš?"

Timor hledal, jak otevřít dveře, ale nemohl najít nic, čím by se daly zvenčí otevřít.

"Kore! Otevři dveře! Slyšíš mě? Kore!"

"Tvůj přítel odešel," ozval se za ním hlas. "Splnil svůj úkol a vrátil se tou cestou, kterou přišel."

Timor se otočil. Za ním, na výběžku skály stála skupina bíle zahalených postav s kapucemi na hlavách. Obklopili ho v půlkruhu. Všichni měli masky. Timor vypouklil oči. Bratrstvo zahalených! Kor, ten bídný zrádce...

"Jestli si myslíš, že nás přemůžeš svými nečistými kouzly, tak to zkus," promluvil kouzelník ochránce.

"Uvítali bychom zkoušku."

Timor si olízl rty a rozhlédl se ustrašeně kolem sebe. Neměl knihu zaklínadel a jeho paměť náhle odmítala vydat nějaké zaklínadlo, které by mu posloužilo v tento hrozný okamžik. Kromě toho ho převyšovali počtem. Snad by dostal dva nebo tři z nich, kdyby měl štěstí, ale ostatní by s ním rychle skoncovali. Jeho mysl pracovala jako o závod, aby našla východisko z této tísně, ale nemohl najít žádné řešení. Nebylo úniku.

Několik zahalených postav se rozestoupilo a vystoupil elfčík, provázený krásnou mladou kněžkou villichí.

"Ty!" vykřikl Timor.

Sorak tam jenom tak stál a díval se tázavě na templáře. "Proč?" řekl. A jak promluvil, začala Ochránkyně zkoumat templářovu mysl. A Sorak měl odpověď.

Timor ze sebe vydal nesouvislý vztekly výkřik a vrhnul se na Soraka. Ryana rychle vykročila a srazila ho k zemi svým kopím.

"A to bylo všechno?" zeptal se vnitřním hlasem Sorak. "Chybný předpoklad?"

"Přisuzoval své vlastní špinavé a bludné pohnutky všem kolem sebe," řekla Ochránkyně. "Strojil úklady proti ostatním a tak věřil, že oni strojí úklady proti němu. Byl opilý myšlenkou po moci a myslel si, že ostatní nejsou jiní."

"Dostal pouze to, co si zasloužil," řekl Sorak a díval se na templáře klečícího na zemi.

Timor k němu vzhlédl, z rány na hlavě, kam ho zasáhla Ryana, mu tekla krev. "Pokračuj, ty bastarde, ty mišenecký zmetku! Pokračuj a skoncuji to! Zab mě, k čertu, skoncuji to!"

Sorak se na něj podíval a zavrtěl hlavou. "Ne, templáři, já ne," odpověděl. "Způsobil jsi mi více bolesti, než si můžeš představit, ale oni mají přednost." Rozhlédl se po mužích v bílých hábitech a maskách.

"Ne!" vykřikl Timor. "Jim ne! Moc dobře vím, čeho jsou schopni!" Uchopil Soraka za nohu. "Zab mě! Udeř mě! Byl jsem to já, kdo oživil mrtvé a poslal je proti tobě! Byl jsem to já, kdo poslal Rokana a jeho muže, aby ti podřízli krk!"

Sorak vyprostil nohu z templářova sevření a otočil se.

"Née!" křičel templář. "Zab mě! Použij svůj meč! Zab mě, proklatě! Proboha, zab mě!"

Sorak pokračoval v cestě, pryč z města, s Ryanou po boku. Žádný z nich se neotočil, když se zahalení muži přiblížili k templáři a on začal nyní již opravdově řvát.

o o o

Na kopci tyčícím se nad městem seděl u ohně Sorak s Rvanou. Před nimi se donekonečna rozprostírala pustá náhorní planina.

"Proč jsi mě následovala?" zeptal se Sorak jemně, držící v ruce svitek, který dostal od Bratrstva zahalených.

"A ty to nevíš?" odpověděla Ryana.

"Paní ti dala svolení?"

Ryana sklopila oči a zavrtěla hlavou. "Když jsem vyšla z věže a dozvěděla se, že jsi odešel, věděla jsem, že musím jít za tebou."

"Chceš říct, že jsi opustila klášter bez svolení Nejvyšší Paní?"

"Ano," řekla. "Porušila jsem sliby. Už více nemohu být kněžkou. Ani jí nechci být. Chci být pouze s tebou."

"Sledovala jsi mě? Celou cestu do Tyru?"

Usmála se. "Jsem villichí. Nebylo moc těžké, sledovat tvou stopu v horách, ale trvalo mi chvíli najít tě

poté, co jsi vstoupil do města. Nicméně tvá pověst se šířila rychle. Hodně lidí mluvilo o nebojácném bojovníkovi a mistrovi Cest, který pracoval v herně U Křišťálového pavouka. Věděla jsem, že to můžeš být jedině ty. Ale když jsem tě uviděla s tou půlelfskou dívkou, myslela jsem..." její hlas selhal.

"Ty bys měla vědět ze všech nejlépe," řekl Sorak.

Přikývla. "Ano, já vím. Víím to moc dobře. Přesto, odešel jsi bez rozloučení. Jsem si jista, že po tobě touží."

Sorak se díval dolů na svůj meč. "Jestliže po někom vůbec touží, pak touží po ideálu, ne po mně."

"Nemůžeš pořád putovat sám, Soraku, navzdory svému jménu. To nemůže nikdo. Potřebuješ mne."

"Bylo by lepší, kdyby ses vrátila."

"Nemohu."

"Nemůžeš, nebo nechceš?"

"Obojí," odpověděla. "Můžeš mi říct, že nechceš, abych s tebou šla, Soraku, ale nebude v tom rozdíl.

Budu tě následovat, ať chceš nebo ne. Nikdo tě nezná tak dobře, jako já. Nikdo ti nerozumí jako já.

Nikdo se o tebe nepostará jako já. A nikdo ti neumí tak dobře krýt záda v boji jako já," dodala a myslela na dva muže, které odstranila v aleji, když čekali na Soraka, aby ho napadli. Ale neřekla mu o tom. Nechtěla, aby se cítil zavázán. Jenom si přála, kdyby její pomoc byla bývala lepší a zabila také Rokana.

Tigra by býval nemusel umřít. Ale také o tomto Sorakovi neřekne.

Sorak se unaveně usmál. "Proč bys chřadla vedle muže, který tě nemůže plně milovat?"

"Proč bych chřadla v klášteře villich, kde bych nikdy žádného muže neviděla, natož abych nějakého milovala?" odporovala Ryana.

"Ale zradila jsi své sliby, nejsi více kněžkou. Nemusíš již sliby dodržovat, zatímco já jsem učinil slib, který nemohu porušit, i kdybych sebevíc chtěl."

"Budu spokojená s tím, co mi můžeš dát," řekla. "Když nemohu být tvou milenkou, potom budu tvou sestrou, jak jsem již jednou byla."

"A vždycky budeš," dodal Sorak. "Dobře tedy, sestřičko. Protože tě nemohu odradit, půjdeme hledat Mudrce společně. Někam tam tím směrem."

Díval se přes rozlehlou Athaskou poušť, která pomalu přecházela ze zlatavé oranžové v krvavou červen, jak temné slunce zapadalo za horizont.

OBSAH

PROLOG 9

1	21
2	39
3	51
4	65
5	86
6	104
7	126
8	151
9	169
10	183
11	208
12	225

EPILOG 242

Temné slunce - cyklus
TRIBE OF ONE
Svazek 1

Simon Hawke
Zatracenec

Z anglického originálu
TRIBE OF ONE - Book 1
The Outcast
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1993
přeložila Jana Bělohávková
Vydal Radomír Suchánek - nakladatelství
NÁVRAT jako svou 340. publikaci v roce 1996
Vytisklo SPEKTRUM, Brno, Vídeňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 130 Kč

ISBN 80-7174-854-4

The FORGOTTEN REALMS™
(Ztracená království)

THE MOONSHAE TRILOGY (MOONSHAE)
Darkwalker on Moonshae
(Bestie na Moonshae)
Black Wizards
(Černí čarodějové)
Darkwell
(Temná studna)

THE ICEWIND DALE TRILOGY
The Crystal Shard
Streams of Silver
The Halfling's Gem

THE FINDER'S STONE TRILOGY
Azure Bonds
The Wyvern's Spur
Song of Saurials

THE POOLS SERIES
Pool of Radiance
Pools of Darkness
Pool of Twilight

THE AVATAR TRILOGY
Shadowdale

Tantras
Waterdeep
Prince of Lies

THE SHADOW OF THE AVATAR TRILOGY

Shadows of Doom
Cloak of Shadows
All Shadows Fled

THE MAZTICA TRILOGY

Ironhelm
(Železný Helm)
Viperhand
(Zmijí ruka)
The Feathered Dragon

THE DARK ELF TRILOGY

Homeland
Exile
Sojourn

THE HARPERS SERIES

The Parched Sea
Elfshadow
Red Magie
The Nihgt Parade
The Ring of Winter
Crypt of the Shadowking
Soldiers of Ice
Elfsong
Crown of Fire
Masquerades
Curse of the Shadowmage

Toto je předběžný plán vydávání řady Ztracená království pro rok 1996 -1998. U titulů, které již vyšly, je v závorce uveden název českého vydání.